

A

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000213355

Luc 73,6

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I

C V R A V I T

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

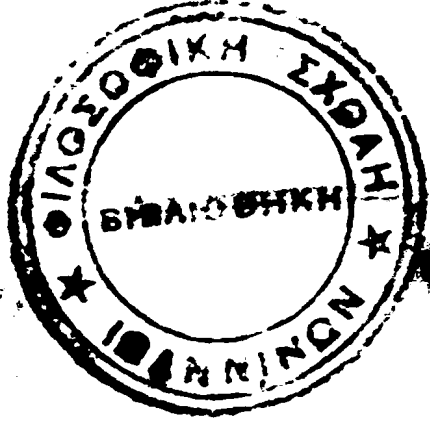
APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I I I .

Αρ. Βιβλ. Βίβλ. 11923

212
A. A. I. O.
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΟΝ

ΤΟΜΟΣ 1
ΕΚΔΟΣΗ
1914

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΟΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Μίκυλλος, Ἀλεκτρυών καὶ Σίμων.

ΜΙΚ. Ἀλλά σε, ὦ κάκιζε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψει, φθονερὸν ἔτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλετῶντα, καὶ ἠδίστω ὄνειρῶ ξυνόντα, καὶ θαυμασὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονῶντα, διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γέν τὴν πολὺ σὲ μιαιρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἶγε χρεὶ τεκμαίρεσθαι τῆ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ

Somnium, seu Gallus.

Micyllus, Gallus et Simon.

MIC. At te, scelestissime galle, Iupiter ipse obterat, invidium adeo et clamosum animal, qui me diuitem, et iucundissimo in somnio versantem, et admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaueris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est coniiicere, et frigore quod nondum me, ut
Luc. Op. T. VI. A solet

ὡσπερ εἶωθεν ἀποκινῶντι (γνώμων γὰρ ἔτες
 ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνέσης ἡμέρας) ἐδέ-
 πω μέσση νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὔπνος ἔτος, ὡσ-
 περ τὸ χρυσὸν ἐκεῖνο κώδιον Φυλάττων, ἀφ'
 ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων
 γε· ἀμυνῆμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα
 γένηται, συντρίβων τῆ βακτηρία· νῦν γὰρ μοι
 πρᾶγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.
 ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ἴσμεν τι χαριεῖ-
 σθαί σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ἐπέσον δυνάμην,
 ὡς ἔχοις ὀφθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρη-
 πίδα ἐργάσαιο, προσοῦ ἔση τῆτο ἐς τὰ ἀλφι-
 τα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἤδιον,
 ἐγώ

solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi
 aduentantis diei indicium) media nondum nox
 sit. At hic peruigil, tanquam aureum illud vel-
 lus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed
 certe non sic auferet. Vliscar enim te cum pri-
 mum illuxerit, et baculo tibi dispergam cere-
 brum: nunc enim negotium mihi facesseres ex-
 filiando in tenebris. GALL. Micylle, here,
 gratum tibi me putabam facturum, si noctis
 quantum possem *cantu* anteuertem, vt posses,
 ante lucem aggressus laborem, illa multa tua
 opera absolueres: si enim ante solis exortum cre-
 pidam vnam perficias, lucro tibi iste labor ad-
 victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est,
 equidem

ἐγὼ μὲν ἠσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωρότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ἔνερ πλατῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακῆ, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐσιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυῶν. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιῶτον, εἰ ὁμόφωτος ὑμῖν εἶμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῆ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνέγνωκεναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαιρέειν Φρέσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν,

equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis. mutus ero. Sed tu vide, ne, diues per quietem, excitatus deinde esurias.

2. MIC. O Iupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos vocator? MIC. Qui enim non sit prodigium? Sed auerruncate Dii a nobis malum. GALL. Vide ris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum iusso hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos con-

δῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων,
 ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκείνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προεθέσπιζε, καὶ εἰδέν τι παράδοξον ἐδίδκει ποι-
 εῖν, εἰδὲ ὁ ἀκίων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν
 ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἠγόμενος τὸ ἄκασμα.
 καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἢ τῆς Ἀργῆς τρέ-
 πης ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἢ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ
 αὐτόφωνος I) ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες
 ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίπτυα
 καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελκίς; ἐγὼ
 δὲ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὢν, λαλιζάτω καὶ λογιω-
 τάτω

tuens, non vt ego nunc extra modulos: verum
 ille vaticinabatur etiam et diuinabat futura, nec
 tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, inuocabat ita depulsorem malo-
 rum, abominandumue putabat, quod audiret.
 Verum quid fecisses, si tibi illa Argus nauis ca-
 rina locuta esset, vt quondam illa Dodonae fagus
 sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses re-
 pentia, et boum carnes mugientes, semiasias et
 elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio as-
 siduus comes, loquacissimo et eloquentissimo
 Deo-

I. αὐτόφωνος] Quid hoc sit, et quando O-
 racula dici coeperint αὐτόφωνα, ex No-
 stro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud
 alium iuuenies. *du Soul.*

τάττ θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, ἔχαιπε πῶς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρώπινην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπέσχοιό μοι, ἔκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεζέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτῳ λαλεῖν.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐσιν, Ἀλεκτρυῶν ἔτῳ πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' ἔν πρὸς τῷ Ἑρμῆ, ὃ βέλτισε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ἐδένα ἐρῶ, τί σε χρεὶ δεδιέναι, τίς γὰρ ἂν πισεύσειέ μοι, εἴ τιτι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοῖνον.

Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque conuictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero tantum mihi silentium promiseris, non pigrabor verioremi tibi causam meae cum sermone vestro communionis dicere, et vnde sic loqui mihi contigerit.

3. MIC. Verum nonne somnium et hoc est, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi sit loquellae causa. Vt vero taceam, et ad neminem quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gallo ista dicente audierim? GALL.

A 3

Audi

τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὔειδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἔτοσί γάρ ὁ γυνή σοι ἀλεκτρυῶν Φαινόμενος, ἔπρὸ πολλῶν ἀνθρώπων ἦν. ΜΙΚ. "Ἡχσά τι καὶ πάλαι τοιῶτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ." Ἄρει, καὶ συμπίνῃσι τῷ θεῷ καὶ συγκωμῶσι, καὶ κοινωνοῖη τῶν ἐρωτικῶν. ὅποτε γὰρ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιζα τὸν Ἥλιον ὑφωρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύρας ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μήτις ὕσοντα ὅποτε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἶτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῆ-
ναι

Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse, quod tibi dico, bene noui Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audiui quiddam tale olim sane de vobis, Gallum quendam iuuenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo et comissatum iuisse, et amoribus illius subservuisse. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enunciaret; extra ad ianuas reliquisse semper iuuenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suum-

ναι τὴν Φρερὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα
 τα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόν-
 τιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν ἀλε-
 κτρύονα μὴνῦσαι αὐτὸν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ ἔτω τὸν
 Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου λαθόντα συλλαβεῖν αὐ-
 τὸς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δε-
 σμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτὸς· ἀφε-
 θέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] 2) τὸν Ἄρην ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τῷ Ἀλεκτρύονος, καὶ μεταβαλεῖν
 αὐτὸν εἰς τρυφὴν τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀν-
 τὶ τῷ κρέαντος τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 διὰ τῆτο ὑμᾶς ἀπολογημένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔ-
 δέν

suumque praesidium imprudentem prodidisse: So-
 lem vero non animadversum adstitisse Veneri et
 quiescenti sine cura Marti, qui crederet indica-
 turum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita
 Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse,
 iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset.
 Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis
 cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro
 galea cristam haberet in capite. Eam ob caus-
 sam vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil iam
 A 4 prodest,

2. ὡς ἀφείθη] Tam manifesta haec est expli-
 catio praemissi participii ἀφεθέντα, ut vix
 mihi temperariim, quin contra Edd. omnes
 eiecissen. Sed ne temerarius videar, vncis
 ut suspectum seclusi. Reitz:

δὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλῆ βοᾶν, ἐπισημαιομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτῆ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἕτεροῖον τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς ἀλεκτρούνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τῆτο μάλιχα εἰδέναί. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμας ἐσθίειν, ἢδισον ἐμοὶ γῆν ἔψον ἐκτραπέζον ἀποφαίνων 3); ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώ-

prodest, cum sentiat orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem et ista Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi F. Samium? MIC. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, et facillimum concoctu, a mensis remouit: qui praeterea persuasit

3. γῆν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἀπονον Flor. Ed. ante ἀποφαίνων. du, Soul. Duas habeo de hoc loco coniecturas: vnam, ut ἀπονον transponamus, et adiiciamus copulam,

ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ.
 Ἴσθι δῆτα καὶ κείνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου,
 Εὐφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ
 τεραττεργὸν τὸν ἀνθρώπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ.
 Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὡς
 πάλαι, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορέμενός μοι, καὶ ταῦτα,
 ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τῆτ'
 αὐ

suasit hominibus, vt per quinque annos inter se
 non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud
 quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphor-
 bum. MIC. Impostorem aiunt et praestigiato-
 rem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse
 ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone
 vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus
 moribus fuerim. MIC. Hoc iam multum illo

A 5

por-

pulam, hoc modo, ἡδίστον ἐμοὶ γῆν ὄψον
 καὶ ἄπιον, eo sensu, quem in interpreta-
 tione posui. Altera est, an forte legendum
 sit ἄπιον, qua ratione locum seruare pos-
 set suum, et iungi cum ἐκτράπεζον. Nem-
 pe ἄπιον significare puto contrarium no-
 minis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat
 facile emtu, parabile, vile; ita ἄπιον fue-
 rit, quod non prostat venale, nec proinde
 facile emi potest. Gesner. Si καὶ additum
 vsquam inuenissem, transpositionem Gesneri
 etiam in textum recepissem. Iam vero satis
 habui lectionem Fl. reuocare, sensum opti-
 mum exhibentis. Reitz.

αὐ̄ μακρῶ̄ ἐκείνῃ τερπιδέστερον, ἀλεκτρυῶν Φι-
λόσοφος· εἶπε δὲ ὁμῶς, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ
Σαμίας Ταναγραῖος 4) ἀναπέφηνας; ἔπιθανά
γάρ ταῦτα, ἔδὲ πάλιν πισεῦσαι ῥήθια, ἐπεὶ καὶ
δύο ἤδη μοι τετηρημένα δοκῶ πάνυ ἀλλότρια
ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ πείρα; ΜΙΚ.
Ἐν μὲν, ὅτι γὰρ εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιω-
πᾶν ἐς πέντε ἔλα ἔτη, σίμων, παρεῖται· ἕτερον
δὲ καὶ παντελῶς παρεύνομαι. ἔγχερον ὅ, τι
σοι παραβόλοιμι, κυάμας γὰρ, ὡς οἶσθαι,
ἔχων, ἦρον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλούσας ἀνέλεξας
αὐτῆς·

portentofius, gallus philosophus! Verum dic ta-
men Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine
avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde credi-
tu facilia, cum praesertim duo iam mihi obser-
vasse in te videar plane a Pythagora aliena.
GALL. Quenam? MIC. Unum, quod lo-
quax es, et clamofus; at ille tacere quinque,
puto, annos solidos hortabatur: alterum autem
omnino etiam legibus illius aduersum. Cum
enim non haberem quod tibi obiicerem in cibum,
fabas heri, quod scis, habens domum veni, et tu
nihil

4. Ταναγραῖος] Nimirum Tanagram Galli pa-
triam suam non minus ac Rhodum nobilita-
runt. Plin. 10, 21. 24. Gesner.

αὐτὰς· ὡς ἢ εἰσεῦσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παραβινομηκένα, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκένα κυάμης φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῶ πατρὸς ἐδηόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ εἶσθαι, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τέτων, εὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάσῃ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἐκ ἡσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφην γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ ἐκ ἀπέρρητος ἰμῖν ἢ τρεφῆ. ἀλλ' εἰ σοὶ φίλον, ἄγε πῶς ἐκ Πυθαγόρα τέτο νῦν εἶμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίότευσα βίαις, καὶ αἰτία τῆς μεταβολῆς ἀπολέλυκα ἐκάσης. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄκασμα γένοιτο,

nihil cunctatus illas legisti. Itaque alienum necesse est, aut mentitum te et alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, et aeque factum impie, cum fabas deuorasti, quam si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Mycille, quae sit horum caussa, neque quae unicuique vitae conueniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim; iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, et in quibus ante vitis vixerim, et quid ex vnaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me peruenerit. ΜΙC. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest iucundum

γένοιτο, ὥς εἴ τις αἴρεσιν προθείη, πότερον
 μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκέειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος,
 ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὐθις ὄραν,
 τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, ἐκ οἴδα, ὁπότερον ἂν
 ἐλπίμην, ἔτῳς ἀδελφὰ ἡγάμοι τὰ σὰ τοῖς ἡδί-
 σοις Φανῆσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε,
 καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι
 γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅσις ποτὲ ὁ
 Φανῆς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάλματα μάτλα δια-
 φυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος,
 ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῆ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' ἐδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
 κτρυῶν, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. ἔτῳς μοι
 πολὺ

dum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optio-
 nem proponat, vtrum malim te audire talia enar-
 rantem, an illud beatum vndique somnium,
 quod paullo ante *mibi obigit*, rursus somniare,
 nesciam vtrum praeoptem: adeo geminos arbi-
 tror tuos *sermone* visis iucundissimis, et in ae-
 quali vos honore habeo, te, et pretiosissimum
 illud somnium. GALL. Adhuc nimirum re-
 tractas illud somnium, quodcunque demum fuit,
 quod tibi oblatum est, et vana quaedam simula-
 cra illius seruas, inanem, et poetico verbo fuga-
 cem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliui-
 scar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi
 melle

πολύ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῶ, εἰς ὕπνον αὐθις κατασπώμενα. εἶον ἔν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται σρεφόμενα, τοιῶτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώμενα. ΛΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τῶ ἐνυπνίᾳ, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργῆς φαινόμενος· ἐθέλω γῆν ἀκῆσαι οἷός τις ἐσιν, ἔτω σοι τριπόθητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἠδὲ γῆν τὸ μεμνησθαι τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτῶ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήση τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΛΛΕΚ:

melle in oculis relicto abiit, vt vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conuersae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALI. Mirum, Hercule, mihi narras, amorem insomnii; si voluere cum sit, et terminum sui volatus somnum habeat, iam transilit lineam, et apertis oculis commoratur, mellitum adeo, et manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suaue enim est recordari, et aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expo-

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
 ρώπτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀτὰ τῶν βλεφάρων τὸ
 μέλι; τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπέ, ὡς μάθω εἴτε
 διὰ τῶν ἐλεφαντίων πυλῶν 5), εἴτε διὰ τῶν
 κεραιτίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ.
 Οὐδὲ δι' ἑτέρας τᾶτων, ὦ Ποθαγόρα. ΑΛΕΚ.
 Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ.
 Ἐὰ χαιρεῖν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, εἰδέν εἰ-
 δότα ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ
 τῶν τοιᾶτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος ἐώρα,
 εἰδὲ πάντα σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὁ ἠδιστος ἀφίκετο, χρυ-
 σῆς

expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare
 desieris, et deterferis mel a palpebris. Iam vero
 prior dicito, vti audiam, vtrum per eburneas
 portas, an per corneas aduolauerit tibi somnium.
 MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL.
 Verum Homerus solas istas duas refert. MIC.
 Valere iube nugatorem illum poetam, somnio-
 rum imperitum. Paupercula forte insomnia per
 illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
 caecus homo, videbat. At mihi per aureas quas-
 dam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum,
 et

5. Ἐλεφαντίων πυλῶν] Somnia vana emitti
 per portam eburneam, vera per corneam,
 vid. etiam ap. Virgil. Aeneid. VI, 894. *Sunt
 geminae somni portae etc.* Reitz.

σῆς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημέ-
νος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. Α Λ Ε Κ.
Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιζε, χρυσολογῶν. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνῃ σοι εὐχῆς τὸ ἐνίπνισιν,
καὶ μέταλλα 6) ὅλα χρυσίε κεκοιμησθαι μοι
δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον,
πολύ· πῶς οἶε καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπα-
σράπτου; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτῆ
ἐπαιῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ εἶσθα, ὅπό-
τε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυ-
μάζει, εὐ φοιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῆ καλλίστῃ
τῶν

est auro vestitum undique, multum quoque auri
secum adferens. GALL. Desine, bone Mida,
aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto
istud tibi somnium, et tota auri metalla somniasse
mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi,
multum: quam putas pulchrum! quo splendore
fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude
dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum
vbi aquam dixit optimam, deinde aurum admi-
ratur, bene ille quidem, in principio statim pul-
cherri-

6. μέταλλα] Metalla Latinis et Graecis scri-
ptoribus sunt loca, vnde metalla effodiuntur.

Gracius.

τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο
ζητεῖς,

"Αριστον μὲν ὕδωρ"

"Ὁ δὲ χρυσός, αἰθέμενον πῦρ

"Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνερος ἔξοχα πλέττε;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τῆτο. ὥσπερ γὰρ τῶ μὲν
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαιεῖ τὸ
χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκασον,
ᾧ σοφώτατε ἀλεκτρῶν. ὅτι μὲν ἔκ κικόσιτος
ἦν χθές, οἴσθα. Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλέσιος
εἰτυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λασάμενον 7) ἴκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

cherrimi canticorum omnium. GALL. Num
illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardens flamma

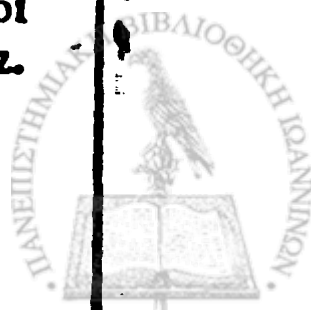
Veluti nocte lucet,

Super incluta munera Pluti est.

MIC. Per Iouem, hoc ipsum. Velut enim so-
mnium meum vidisset Pindarus, sic laudat au-
rum. Vt vero iam scias, quale fuerit, audi, gal-
le doctissime. Heri me domi non coenasse, no-
sti. Eucrates enim diues in foro mecum vidif-
set, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

8. GALL.

7. λασάμενον] Vera hic obseruatur verbi
medii potestas, i. e. *quum lauerim me*. Reitz.

· ΑΛΕΚ. Οίδα πάνυ τῆτο, πεινάσας παρ' ὄλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἤκεις ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνους κούμας κομίζων, ἔ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρούνι ἀθλητῆ ἢ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κούμας σοι παραβαλὼν. εἶτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖς τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπίσας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. ἢ κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνου ἐκεί-

8. GALL. Probe equidem noui, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas terres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certauerit Olympio. MIC. A coena igitur redi, obiecis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, vt Homerus ait, *Nocte sub ambrosia diuinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, et coenam qualis fuerit, et conuiuii rationem vniuersam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus deuo coenes, et tamquam somnium quod-

Luc. Op. T. VI. B quod.

ἐκείνῃ προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῆ μνήμη τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνεχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγέμετος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῆ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὧ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότης, ἀπηλαττόμην, ὡς μὴ κατασχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραμαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐσιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν Φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ δὲ τινα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν,
σὺ

quoddam illius coenae effingas, et memoria cibos quasi ruminando retrahes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem et tu vis, sane dico. Nunquam ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud diuitem coenassetem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassetem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebros, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum,
tu

σὺ ἀντ' ἐκείνῃς ἦκε λυτάμενος, ἦν μὲν ὄγε κλη-
 θείς αὐτὸς εἶπη ἀφίξασθαι, ὡς νῦν γε ἀμφί-
 βολός ἐσι. τῆτο ἀκέσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
 ἀπήσαν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπίχλόν τινα, ἢ
 πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακι-
 ζομένῳ ἐκείνῳ, ἔ' ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος,
 καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἀχρι λουτρῶ,
 αἰῶνα μήκισον ἐτιθέμην, συνεχῆς ἐπισκοπῶν 8),
 ὅποσάπεν τὸ σοιχεῖον εἶη, καὶ πηνίκα ἤδη λε-
 λῆσθαι δέσι. καὶ περὶ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
 πρὸς

tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus
 est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius
 est. Hic ego auditis, illoque adorato, discessi
 vota faciens omnibus Diis, ut febricolosum hor-
 rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto
 immitterent, cui subessor ego, et coenae vica-
 rius atque successor vocatus eram. Atque tem-
 pus illud usque ad balneum, saeculum computa-
 bam longissimum, respiciens saepe, quot pedum
 umbra solaris esset, et quando me lotum esse
 oporteret. Et cum tandem venisset tempus, ce-

B 2

leri-

8. ἐπισκοπῶν] respiciens, quot pedum esset so-
 larii umbra. Veteres enim tempus metie-
 bantur pedibus ad proprii corporis umbram.
 Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιά δ' ἐτεκμαί-
 ροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ·
 ἦν καὶ σοιχεῖον ἐκάλαν. Graevius.

πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπερρέψας ἀπέρχομαι,
 κασμίων μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντισηψὺς τὸ
 τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἢ
 ἀναβολῇ.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς Σύρας ἄλλας τε
 πολλὰς, καὶ δὴ κακῆϊτον, Θερσίδην ὑπὸ τεττάρ-
 ρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑπεδειπτεῖν ἔδει, τὸν
 νοσεῖν λεγόμενον καὶ ἐδήλα δὲ πονήρως ἔχων.
 ὑπέσειε γὰρ, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνέχρεμπτέτο
 μύχιον τι, δυσπρόσδοον, ἀχρὸς ἂν ὄλος, καὶ
 διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέ-
 γετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μει-
 ράκια φλυαρχόντων. ὁ γὰρ πῶγων μάλα τρα-
 γικὸς

leriter me in pedes conicio, ab eo, in decentem
 maxime habitum compositus, conuerso palliolo,
 vt purior pars extra obuersa esset.

IC. Ac deprehendo ad ianuam cum alios mul-
 tos, tum illum quoque, a quatuor hominibus
 in lectica gestatum, cui ego substitutus conuiuia
 esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur;
 et manifestum erat illum male habere; subinde
 enim ingemiscebat, et tussiebat ex imis recessi-
 bus, ita vt prope ipsum accedere metueres, pal-
 lidus totus, atque tumidus, sexagenarius circi-
 ter: dicebatur vero philosophus esse de eo ge-
 nere, qui garrere solent apud adolescentulos.
 Barba quidem ei plane caprina erat, supra mo-
 dum

γικός ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κεριῶν· καὶ αἰτιωμένω
 δὲ Ἀρχιβίῳ τῶ ἱατρῶ, δίστι ἔτως ἔχων ἀφί-
 κητο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἔχει προδιδόναι,
 καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι
 ἐμποδῶν ἰσῶνται. ἠγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερ-
 εωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. ἔμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐπαινέσεται σε, ἢ οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον.
 ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συν-
 αναχρηψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῶ φλέγμα-
 τός. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ
 προσεποιεῖτο ἀκηκόεσθαι τῶ σκώματος· ἐφί-
 σαται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελαμένος,
 καὶ ἰδὼν τὴν Θεσμόπολιν (τῶτο γὰρ ὁ Φιλόσο-
 φος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, Φησιν, εὖ μὲν ἐποίη-
 σας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· ἔμειον δ' ἄν τι σοι
 ἐγένετο,

dum tonsorem inuitans. Atque accusante illum
 Archibio medico, quod ita sese habens veniret,
 officium, inquit, non decet deserere, virum prac-
 sertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant:
 contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin,
 dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius
 mori velis, quam in conuiuio ipsam cum picuita
 animam exussiens. Ille quidem magnitudine
 quadam animi se audisse dictum dissimulabat.
 Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns
 Thesimopolin, hoc enim vocabatur philosophus,
 Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos
 cum venisti: sed nihil damni, facturus eras, nam
 B 3 absen-

ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέστα-
το ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων
αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπιένῃ παρσκευαζόμενῃ· ὁ δὲ
ἐπιστραφείς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοσίας, ἐπεὶ μὲ
παῖν σκυθρῶπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ,
ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν
υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι με-
τὰ τῆς μητρὸς ἐσιαθῆναι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς.
εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χαλῶν παρὰ μικρῶν
ἀίσχυνόμενος ὅτι ἐδόκεν ἐξεληλακέναι τῆ συμ-
ποσίῃ τὸ παιδίον τῆ Εὐκράτης. καὶ πειδὴ κα-
τακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι,
ἀνέθεσαν τὸν Θεσμῶπολιν, ἔκ ἀπραγμόνως, νῆ
Δία,

*absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et
cum his verbis intrat manus illi praebens seruis
insuper innixo.*

II. Ego igitur abire parabam, cum ipse con-
versus, multumque dubitans, cum vultu me
valde deiecto videret, *Accede, inquit, tu etiam
Micylle, et coena nobiscum. Filium enim iubebo
in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu
habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustra
hians lupus, erubescens quod conuivio expu-
lisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi
iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt
Thesmopolin non sine labore quinque, puto,
iue-

Δία, πέντε, οἶμαι, νβανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπ-
 αυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς δια-
 μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν
 δύνατο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένε πλησίον κα-
 τὰ κῆσθαι αὐτῶ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντες,
 ὡς ὁμοτράπεζοι 9) εἶημεν. τῶν τεῦθεν ἐδειπνῶ-
 μεν, ὧ Πυθαγόρα, πολυόψεν τι καὶ ποικίλον.
 δεῖπνον, ἐπὶ χρυσῶ πολλῶ, καὶ ἀργύρε· καὶ ἐκ-
 πώματα ἦν χρυσῶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μουσουργαί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὄλωσ, ἡδί-

57

iuuenes bene magni, cervicalibus illum fulcien-
 tes vndique, vt eo situ maneret, ac durare ali-
 quamdiu posset. Deinde quod nemo prope il-
 lum accumbere sustineret, me eo detrudunt, vt
 eadem mensa vteremur. Hinc igitur coenauim-
 us, Pythagora, multi cibi coenam et variam,
 aurique multi atque argenti. Et pocula erant
 aurea; et ministri formosi, et symphoniaci, et
 ridicularii: atque in vniuersum, suauissime tem-

B 4

pus

9. ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle
 Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, sed
 mensae societatem indicat, non modo illam
 communem, verum etiam peculiarem. Nempe
 mensa etiam minor suppellex, tabula,
 lanx, in qua vni vel duobus sua cibi portio
 apponitur. Notum est illud Aen. VII, 15.
Heus etiam mensas consumimus. Gesner.

ση τίς ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει.
 ἔμετρίως, ὁ Θεσμύπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
 τινα πρὸς με διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο
 ἀποφάσεις μίαν κατὰφασιν ἀποτελεῖσι, καὶ
 ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἔκ ἐστιν, ἐνίστε δὲ καὶ κέ-
 ρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἔ-
 δὲν δεομένῳ περὶ φιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπε-
 τέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἔκ ἐῶν ἀκχεῖν τῶν
 κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τῆτο μὲν σοι, ὦ
 ἀλεκτρυῶν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδιστοί,
 ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλισα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκχε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ἴωμην γάρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαίδα ὄντα, ἔκ οἶδ' ὅπως
 ἀπο-

pus traducebatur: nisi quod vnum male me ha-
 bebat, nempe non mediocriter molestus mihi
 Thesmopolis, qui quandam mihi Virtutem nar-
 raret, doceretque, negationibus duabus vnā
 effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me habere; ac talia mul-
 ta, philosophiam mihi non petenti impertiens,
 continuato sermone blaterabat, interpellabatque
 hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsanti-
 tibus canentibusque attendere. Habes, galle,
 coenam. GALL. Non iucundissimam, Micylle, ma-
 xime cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Iam audi etiam Somnium. Vide-
 batur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomo-
 do,

ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ δια-
 θήκας θέμενοι, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων.
 ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν ἐμαυτὸν.
 δὲ παρελθόντα ἐς τὴν ἐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον
 καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκῆφαις τισὶ μεγά-
 λαις, ἀένκον τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα,
 τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ
 διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶκος, εἶναί. εἶ-
 τα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγας, ἐξυπτίζων,
 περίβλεπτος ἅπασιν τοῖς ὀρώσιν καὶ ἐπίφθορος,
 καὶ πρέθεον πολλοί, καὶ περιίππευον, καὶ εἶ-
 ποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνην
 ἔχων, καὶ δακτυλίας βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα ἐξ-
 ημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐσίασίν τινά
 λαμ-

do, moribundus advocare me, et testamento
 condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
 paullo post mori. Me autem adita hereditate
 aurum quidem et argentum scaphis quibusdam
 magnis haurire, perpetuo et copiose adfluens:
 reliqua autem, vestem, mensas, pocula, mini-
 stros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eue-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus,
 qui me viderent, et invidendus. Ac praecurre-
 bant multi, ac circa me equitabant, plures au-
 tem sequebantur. Ego autem vestem habens il-
 lius et anulos, quam graues! sexdecim, aptos
 digitis, iuebam conuiuium quoddam splendi-

λαμπράν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν Φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὄνειρῳ εἰκὸς, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο (C.), καὶ ὁ πότος συνεκροτέϊτο· ἐν τῷ ὄντι με, καὶ Φιλοτησίως προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκάσω τῶν παρόντων, ἤδη τῶν πλακῆντες εἰσηκομιζομένους, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετέρεξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλεονεκτικὸν διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρουσα παρῆσθαι. ἄρα σοι ἀλόγως

dum parati, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam instaurabatur potatio. In hoc iam eram, et amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; iam placenta efferebatur, cum tu intempestiuo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, diuitias illas dissipasti, et ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid

· IO. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo conuiuae ad laetiores inuitatiunculas et pocula vberiora transcunt. Itaque probati lectionem Ald. 2. et Hagen. ἐκομιζομένους. Gesner.

γως ἀγανακτῆσαι κατὰ σὲ δοκῶ, ὡς τριέσπε-
ρον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

- ΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλευ-
τος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῆτο ἐξ ἅπαντος
θαυμάζεις, καὶ ἠγῆ εὐδαίμων εἶναι πολὺ κεκτῆ-
σθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυ-
θαγόρα, τῆτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐ-
φορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος
τῶν Βοσρύχων, ἐξήεις πολυμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς,
καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἐνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον
ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἠξίως
χρυσῷ διαδεδεμένως τὰς πλοκάμους ἔχων δια-
κινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ "Ὀμηρος διὰ τοῦ-
το Χαρίτεσσιν ὁμοίως εἰπεῖν σου τὰς κόμας,
ὅτι

quid sine ratione indignari tibi videor, qui tri-
bus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret
illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL. Adeone amans es auri atque diui-
tiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus ad-
miraris, et beatum esse putas multum possidere
aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc
facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses,
aurum atque argentum de cincinnis suspensum
gerens in pugnam contra Achiuos exhibas, in
bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum
præstabat. Tu vero tum etiam volebas reuin-
ctos auro cincinnos habens subire pericula. Et
videtur mihi ob id ipsum *similes*. *Gratiis* vocasse
comas

ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκῶντο· μακρῷ
 γὰρ ἀμείνως δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτερον ἐφαίνον-
 το συναναπεπλεγμένα τῷ χρυσίῳ, καὶ συνα-
 πολάμπυσσαι μετ' αὐτῶ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὡ
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθη υἱὸς ὄν, ἐτί-
 μας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ,
 καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἠρά-
 σθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, ἐκ ἔχων
 εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, ἔδδ'
 ὅπως ἂν διαφθείρειε τῶ Ἀκρισίῳ τὴν Φρουρῆν,
 ἀνέκεις ἤδη πρὸς ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς
 διὰ τῶ τέγες, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὡς τε τί
 ἂν σοι τὸ ἐπὶ τ' τῶ ἔτι λέγοιμι; ἔσας μὲν
 χρύκας παρέχετα ὁ χρυσοός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῆ,
 καλές

comas tuas Homerus, quod argento constringe-
 bantur et auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur et amabiliiores, implexae auro et cum
 illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-
 cre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti.
 Verum ille Deum pater atque hominum, Satur-
 ni ille et Rheae filius, qui quondam Argolicae
 illius puellae amore captus est, cum non habe-
 ret in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii
 custodiam quomodo corrumperet, iam audisti
 alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas,
 cum amasia congressus sit. Quid ergo post il-
 lud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates
 praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros
 ipsos

καλῆς τε αὐτῆς, καὶ σοφῆς, καὶ ἰσχυρῆς ἀπε-
κηρύσσεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ
ἀφανῶν καὶ ἀδέξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ
ἀειδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γέν μοι τὸν ἐμίτεχνον οἶσθα,
τὸν Σίμωνα, ἃ πρὸ πολλῶν δειπνήσαντα παρ'
ἐμοί, ὅτε τὸ ἔθνος ἤψεν τοῖς Κρονίοις, δύο τέρ-
μες τῶ ἀλλήαντος ἐμβαλῶν. ΛΛΕΚ. Οἶδα,
τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρύ-
βκιον ὑφελόμενος, ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ κένον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδόν
γὰρ αὐτὸς, ὦ Μικυλλε. ΜΙΚ. Οὐκᾶν ἐκεῖνος
αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τυσού-
τους, ἀλλὰ τί ἔκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε,
ὦ

iplos et sapientes et fortes reddat, honore ipsis
conciliato et gloria? quamque ex obscuris igno-
bilibusque interdum conspicuos breui reddat ac
celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei
hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
mecum coenauit, cum coquerem ex fractis le-
guminibus pulticulam, Saturnalibus, iniectis duo-
bus de farcimine frustis. GALL. Noui, si-
mum illum, breuem, qui fictilem quam solam
habebamus patellam furatus, et sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.
MIC. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit
Deos? Sed cur non indicabas, et clamabas tum,
galle,

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῆ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρῦπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἰλεώς ἐσιν, τὰ δὲ ἀπειλᾶσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελέμενα. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τὰς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίως ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κερὸς. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων

Ὁ χρυσὸς δεξίωμα κάλλιπον κτέρας 13). καὶ,

Χρυσὸς γὰρ ἐσιν, ἐς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυῶν;

ΑΛΕΚ.
mon vocor, sed Simonides. Maximum vero illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: et alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi consciscant, si porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam refingit, et, ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis vero et poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; et,
Pecunia in res regimen humanas tenet.
Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL.
13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. Guier. Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque, Aurum res iucundissima mortalibus. Reitz.

ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 σὺ τὰ ἔμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλεσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον
 ὑμῶν τὸν βίον βιάσι. λέγω δέ σοι, καὶ πείνης
 καὶ πλέσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος
 βίᾳ πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γένῃ ἤδη
 καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἅ συννοισθατῶ
 βίᾳ ἐκάσω. ΑΛΕΚ. "Ληγε, τσοῦτόν γε προ-
 ειδῶς, μηδένα με σῶ εὐδαιμονέστερον βιοῦντὰ
 ἔωρακένοι. ΜΙΚ. Ἐμᾶ, ὦ Ἀλεκτριῶν; ἔτω
 σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι.
 ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως
 ἐς

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu et-
 iam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, de-
 ceptus es circa diuites. At illi, bene noris, mul-
 to miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et diues saepe fuerim, et vi-
 tae vniuscuiusque fecerim experimentum; paullo
 post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic
 per Iouem: tempus enim iam est, vt dicas, quo-
 modo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque
 vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Ve-
 rum hoc ante noris, neminem mihi visum, te
 qui viueret beator. MIC. Me, galle? Ita tu
 beatus sis! irritas enim me, vt tibi maledicam.
 Verum dic ab Euphorbo inde facto initio, quo-
 Luc. Op. T. VI. C modo

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον,
ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῶ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ φρύ-
πτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς
μὲν προσίσταται, καὶ ἰλεώς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλᾶσιν
ἀνελεῖν αὐτὰς, ἀμελέμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγα-
θῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τῆς
ἀμόρφης, καὶ ἐρασμίας ἀπεργάζεται, ὡσπερ ὁ
ποιητικὸς ἐκείνος κενός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων

Ὡ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιπον κτέρας (3). καὶ,
Χρυσὸς γὰρ ἐστίν, ἐς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξύ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτροῦν;

ΑΛΕΚ.
non vocor, sed Simonides. Maximum vero illud
est; quod eum amant etiam mulieres: at ille
apud has quoque delicatum se facit, easque de-
spicit: et alias quidem admittit propitius; aliae
vero minantur, futurum ut mortem sibi consci-
scent, si porro negligantur. Vides, quantorum
bonorum aurum causa sit; siquidem deformes
etiam refingit, et, ut poëticus ille cestus, reddit
amabiles. Audis vero et poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; et,
Pecunia in res regimen humanas tenet.
Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL.
[13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non
videtur. Guiet. Recipiatur ergo pro eo
βροτοῖς ex Eurip. vertaturque, *Aurum res
iucundissima mortalibus.* Reitz.

ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 σὺ τὰ ἔμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλεσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀφλιώτερον
 ὑμῶν τὸν βίον βιάσι. λέγω δέ σοι, καὶ πείνης
 καὶ πλεσίος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος
 βίῃ πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δέ καὶ αὐτὸς
 εἴση ἕκαστα. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γένῃ ἤδη
 καὶ σέ εἰπεῖν ἔπως ἡλλάγῃς, καὶ ἄ συννοισθῆταί
 βίῳ ἐκάστω. ΑΛΕΚ. "Ληγε, τσοῦτόν γε προ-
 ειδῶς, μηδένα με σῶ εὐδαιμονέστερον βιοῦντᾶ
 ἔωρακένα. ΜΙΚ. Ἐμῶ, ὦ Ἀλεκτριῶν; ἔτω
 σοι γένοιτο. πράγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι.
 ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφώρβου ἀρχάμενος, ὅπως
 ἐς

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa diuites. At illi, bene noris, multo miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui et pauper et diues saepe fuerim, et vitae vniuscuiusque fecerim experimentum: paullo post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic per Iouem: tempus enim iam est, vt dicas, quomodo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viueret beator. MIC. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, vt tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio, quomodo
 Luc. Op. T. VI. C modo

ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄγχι τῷ
ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ
παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

— Α Λ Ε Κ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος 14) τὸ πρῶ-
τον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου
ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν καταδίηκην ἐκ-
τελέσσει, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε ἔτε
ἴσσιον ἔτε ἐμοὶ εἶπεῖν, ἔτε σοὶ ἀκχεῖν τὰ τοιαῦ-
τα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβὸς ἐγενόμην . . . ΜΙΚ.
Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς
ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ κἀγὼ ποτε
ἠλλάγην ὡσπερ σύ. Α Λ Ε Κ. Καὶ μάλα.
ΜΙΚ.

modo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps
vsque ad gallum: verisimile enim est multa vi-
disse te ac passum, in diuersis adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum
anima mea deuolans in terram hominis corpus
subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit
dicere: et alioqui neque dicere mihi talia fas est,
neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . .
MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis
fuerim, hoc mihi prius dicito. Vtrum ego quo-
que, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane.
MIC.

14. ἐξ Ἀπόλλωνος] Seruat decorum Lucia-
nus. Volebat suspicionibus quibusdam ho-
mines inducere Pythagoras, vt crederent,
se esse Apollinem. Vid. *Iamblicus* l. 177.
et *Porphyr.* l. 28. *Gesner.*

ΜΙΚ. Τίς ἔν ἤν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γάρ
 τῷτο εἰδέναί. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικός
 τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυπτόντων. ΜΙΚ. Εἴτα
 ὤκνην ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν
 ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνη ἐπισιτισάμενος (15); ἀλ-
 λά καὶ τί μετὰ τῷτο ἔσομαι, εἴπῃς· εἰκὸς γάρ
 εἰδέναί σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι
 ἤδη ἀνάσας ἀπὸ τῆ παττᾶλα, ἐφ' ἧ σὺ ἔσηκας.
 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῷτο ἔδεμιᾶ μηχανῆ.

Πλήν

ΜΙC. Quis igitur fui? numquid habes dicere?
 volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Iudica
 de eo genere, quae aurum effodiunt. ΜΙC.
 Tum pigratus sum miser, paucarum micarum
 sumto inde viatico in hanc vitam venire? Ve-
 rum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile
 enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit,
 surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo
 insistis, clauo me suspendam. GALL. Nullo
 istud modo resciscas.

C 2

17. Ve-

15. ὤκνην — ἤκειν — ἐπισιτ.] Nihil deest
 ad sensum, modo aliter construantur verba,
 quam adhuc factum, aut leuissima transpo-
 sitione iuventur, ad quam Gesneri versio
 pronum iter monstrat. Conf. supr. Alex. c.
 6. ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρχῆντα, infra
 Icar. c. 11. Bis Accus. c. 28. ἐπεὶ δὲ ἰκα-
 νῶς ἐπεσιτίσατο. Vnde videbis, non esse
 alo, comedo, vt vulgo, sed in viaticum capio,
 C. de frumento mihi prospicio. Reitz.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ περ Εὐφωρβος ἐγενόμην (ἐπ-
 άνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ
 ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυ-
 θαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἐστὼς,
 ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηταί μοι τὸν οἶ-
 κον. ΜΙΚ. "Ἀσιτος ὦν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;
 ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. εἰδὲ γὰρ εἶδει τέτων, ἢ μέ-
 νω τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκ ἔν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρό-
 τερόν μοι εἶπέ' τοιαῦτα ἦν οἶά φησιν "Ὀμηρος
 γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίσα-
 το, ὦ Μίκυλλε, ὅς γιγνομένων ἐκείνων, κάμη-
 λος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι φημι
 ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαν-
 τα

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem,
 ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfe-
 ctusque a Menelao, interiecto aliquo tempore
 veni in Pythagoram: interim vero sine domo
 mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domici-
 lium. ΜΙΚ. Cibine, o noster, expers et po-
 tus? GALL. Nimirum. neque enim indige-
 bat his, nisi solum corpus. ΜΙΚ. Numquid er-
 go res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt,
 quales gestas esse Homerus ait? GALL. Vnde
 iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Ca-
 melus esset in Baetris? Ego vero tantum tibi
 dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec
 fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque
 Hele-

τα ἔτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν ἔτω
καλὴν, ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα
καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνα
φυγατέρα εἶναι· τὰλλὰ δέ, πάνυ πρεσβύτιν,
ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδνίσι εἶχε, κατὰ τὸν
Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶ-
λε Τροίαν κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε
μάλισα. διηγεῖτο γὰρ μοι ὁ Πάνθος ταῦτα,
κομιδῇ μενέριον ὦν, ἑωρακένας λέγων τὸν Ἡ-
ρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν
ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
ΛΛΕΚ. Ἐκείνω μὲν οὐδὲ συνηέχθην, ὦ Μί-
κυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ
παρὰ

Helenam ipsam ita pulchram, vt putant. Vidi
enim candidam quidem aliquam, longo collo, vt
cygni filiam agnosceres, caeterum valde anum,
et Hecubae fere aequalem; quam Theseus pri-
mum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Her-
cule vixit. Hercules autem prius Troiam cepe-
rat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter
aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, di-
cens, visum a se, puero admodum, Herculem.
MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestan-
tissimus vndique? an haec quoque temere confi-
cta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit,
Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae
C 3 apud

παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέ-
μιος ὢν; τὸν μέντοι ἐτάϊρον αὐτῷ τὸν Πάτρο-
κλον ἐχάλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δό-
ρατι. ΜΙΚ. Εἶτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶ εὐχε-
ρέστερον ἄλλα ταῦτα μὲν ἰκανῶς· τὰ Πυθαγό-
ρα δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ἔλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς
ἄνθρωπος ἦν, χρῆ γὰρ, εἴμω, τάληθῆ λέγειν.
ἄλλως δὲ ἐκ ἀπαιδευτος ἐδ' ἀμελέτητος τῶν
καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα ἐε εἰς Αἴ-
γυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ
σεφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον
τὰς βίβλους τὰς Ὠρα καὶ Ἰσιδος, καὶ αὐθις εἰς
Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηναι τοὺς κατ'
ἐκείνα

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo
enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patro-
clum amicum non magno negotio hasta traie-
ctum interemi. ΜΙΚ. Deinde te multo etiam
minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic
de Pythagora.

13. GALL. In vniuersum, Micylle, Sophista
fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin
nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optima-
rum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum,
vt de sapientia conferrem cum prophetis; atque
admissus in adyta, Hori libros et Isidis edidici:
tam rursus nauī in Italiam delatus, eo adduxi
Grae-

ἐκεῖνα Ἑλληνας 16), ὡς θεὸν ἤγον με. ΜΙΚ.
 Ἦκετα ταῦτα, καὶ ὡς δέξαις ἀναβεβιωκένας
 ἀποθανῶν, καὶ ὡς χρυσᾶν τὸν μηρὸν ἐπιδειξαί-
 ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπήλ-
 θε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυά-
 μων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τριαῦτα,
 ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυῶν; ΑΛΕΚ.
 Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν
 ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἔδεν ὀκνεῖν ἐχρῆν
 λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον; δεσπό-
 την γὰρ ἂν εἶποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. ἔδεν ὑγίης,
 ἔδεν

Graecos illius regionis, vti me pro Deo habe-
 rent. MIC. Audiui ista, teque putatum esse re-
 vixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in
 mentem tibi venit, vt legem ferres de carnibus
 fabisque non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 virum contubernalem et amicum; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Sanum ni-
 hil

C 4

16. κατ' ἐκεῖνα Ἑλληνας] L. Bos de Ellipsi
 p. 93. super hoc loco ait: κατ' ἐκεῖνα δι-
 ci pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adco-
 que reddendum, Graecos, qui isthic erant.
 Reitz.

παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πρόθεν γάρ, πολεμῖος ὢν; τὸν μέντοι ἐταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτροκλον ἐχάλεπιῶς ἀπέτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶ εὐχερέστερον ἄλλὰ ταῦτα μὲν ἰκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὄλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς ἀνθρώπος ἦν, χρὴ γάρ, εἴμω, τάληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ ἐκ ἀπαιδευτος ἐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα ἐς εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὁρα καὶ Ἰσίδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηναι τοὺς κατ' ἐκεῖνα

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traiectum interemi. MIC. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

13. GALL. In vniuersum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, vt de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros et Isidis edidici: tam rursus nauī in Italiam delatus, eo adduxi Grae-

ἐκεῖνα Ἑλληνας 16), ὡς ἐ θεὸν ἤγον με. ΜΙΚ.
 Ἦκιστα ταῦτα, καὶ ὡς δόξαις ἀναβεβιωκέναι
 ἀποθανῶν, καὶ ὡς χρυσῶν τὸν μηρὸν ἐπιδειξαιό
 ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλ-
 θε νόμον ποιήσασθαι μῆτε κρεῶν, μῆτε κυά-
 μων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τριῶντα,
 ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυῶν; ΑΛΕΚ.
 Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν
 ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἔδδεν ὀνειν ἐχρηῆν
 λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ Φίλον; δεσπό-
 τῆν γὰρ ἔκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. ἔδδεν ὑγιῆς,
 ἔδδ

Graecos illius regionis, vti me pro Deo habe-
 rent. MIC. Audiui ista, teque putatum esse re-
 vixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 semur aureum. Verum illud mihi dic, quid in
 mentem tibi venit, vt legem ferres de carnibus
 fabisque non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 virum contubernalem et amicum; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Sanum ni-
 hil

C 4

16. κατ' ἐκεῖνα Ἑλληνας] L. Bos de Ellipsi
 p. 93. super hoc loco ait: κατ' ἐκεῖνα δι-
 ci pro κατ' ἐκεῖνα μέρος τῆς γῆς. Adco-
 que reddendum, Graecos, qui isthic erant.
 Reitz.

ἔδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα ἐπισπάσομαι τὰς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι 17), τοσούτω καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. διὰ τῆτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπὸρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὁρᾷς; καταγελαῖς μὲ καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει 18) τοσούτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομέ-

hil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueti et eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. ΜΙC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas et Metapontinos et Tarentinos, et reliquos, qui muti te sequebantur, adorabant-

17. ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μάλλον intelligendum relinquitur. Reitz.

18. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I, ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει. Reitz.

ἐπομένων; καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ
πατῶν ἀπολιμπάνεις.

Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετ-
ημφίξω μετ' αὐτόν; Α Λ Ε Κ. Ἀσπασίαν
τὴν ἐκ Μιλήτε ἐτάϊραν. Μ Ι Κ. Φεῦ τῷ λόγῳ,
καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγό-
ρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτόκεις,
ᾧ ἀλεκτρυόνων γενναύτατε, καὶ συνῆσθα Πε-
ρικλεῖ, Ἀσπασία ἔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ,
καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυ-
ναικίζε εἰς τὸ ἐταιρικόν; Α Λ Ε Κ. Πάντα ταῦ-
τα ἐποίει, ἔ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ
ἐμῆ, καὶ ὁ Ἐλάτῃ παῖς ὁ Καινεὺς, ὥς ἰόπόσα
ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνας ἀποσκώψας
ἔση.

rabantque; quae tu inambulans relinqueres,
vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea in-
duisti? GALI. Aspasiam, meretricem Mile-
siam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter
alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando,
vbi oua etiam tu pareres, gallorum generosissi-
me. Conluuisti itaque cum Pericle, quum es-
ses Aspasia? et vterum ex eo gestaſti, et lanas
carpsisti, et deduxisti fila, et meretricium gynae-
ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equi-
dem, non solus, sed etiam Tiresias ante me,
et Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in
me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris. MIC.

ἔση. ΜΙΚ. Τί ἔν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπυιεν; ΑΛΕΚ. Ὅρας, οἶον τῆτο ἠρώτησας, εἰδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκῆσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπης, ἰκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιῆτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναιμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, εἰς μακρὰν ὠδίνεσσαν· ἔση γὰρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ ἔν Φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὄραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς

Quid ergo? vtra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiac profuisse responsonem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, et saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam cum Pythagoras esses et forma splendida, saepe Aspasiam fuisse tyranno.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐ-
 θίς ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.
 ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἐταί-
 ραι; Φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα
 πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵπ-
 πος, καὶ κολοῖος, καὶ βιάτραχος, καὶ ἄλλα μυ-
 ρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι
 ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυῶν πολλάκις·
 ἤσθην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δε-
 λύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνεμι καταγελω-
 ῶσήμερον σὲ ποτηριμὲνα καὶ εἰμώζοντος ἐπὶ τῇ
 πείνῃ, καὶ τὰς πλεσίχας θαυμάζοντος, ὑπ' ἀ-
 γνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ
 ἦδεις

20. *Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae
 mulier denuo prodisti? GALL. Cynicus Cra-
 tes. MIC. O Iouis pueri! quae dissimilitudo,
 ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex,
 deinde pauper, et paullo post Satrapa, deinde
 equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia.
 Sed longum fuerit enumerare singula. Denique
 vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita)
 et apud multos alios seruiens, reges, pauperes,
 diuites; postremo nunc tecum vivo, deridens
 quotidie te conquerentem et deplorantem tuam
 paupertatem, et admirantem diuites, ignorantia
 malorum quae ipsis adsunt. Si enim scires curas
 illo-*

ἤδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέ-
 λασας ἂν ἐπὶ στυγῶ πρώτον οἰηθέντι ὑπερευ-
 δαμνεῖν αἰεὶ τὸν πλάσιον. ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ
 Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλισα χύρεις καλέμειος,
 ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλ-
 λον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διείσπει μὲν ἔξέν, ἦν τε
 Εὐφορβον, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν
 καλῆς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰ-
 μι· πλὴν τὸ νῦν ὀριώμενον τέτο, ἀλεκτρυόνα
 ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις
 εὐτελές εἶναι δοκῆν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
 αὔτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκἔν, ὦ ἀλεκτρυόν, ἐπειδὴ ἀπάν-
 των σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα
 οἶσθα,

illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui
 prius putaueris ex omni parte beatum semper
 esse diuitem. ΜΙC. Igitur Pythagora, aut quo
 maxime nomine gaudes, ne confundam sermo-
 nem, alias alium vocans. . . GALLI. Nihil qui-
 dem interfuerit, siue Euphorbum, siue Pythago-
 ram, siue Aspasiam vocaueris, siue Cratetem:
 omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod
 nunc videor, gallum nominaueris, melius fece-
 ris, ne contumeliosus sis in auem, quae vilis vi-
 detur, cum tamen tot in se animas habeat.

21. ΜΙC. Igitur, galle, cum omnia prope
 vitae genera expertus sis, et omnia noueris, dic
 mihi

οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν
 πλεσίων, ἔπως βιᾷσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ.
 ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς, εὐδαιμονίστερον
 ἀπεφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ. Ἴδὲ δὴ
 ἔτως ἐπίσχεψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτε πο-
 . . . πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι
 ἐπελαύνουσιν, ἐδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
 μωσιν 19) ἐμβαλόντες 20), ἢ τὸν παράδεισον
 συμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλ-
 λά τῆς σάλπιγγος ἀκέων μόνον, εἴπερ ἄρα, πε-
 ριβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενεν χρῆ-
 σωθῆ-

mihī iam diserte et separatim tum diuitum tā-
 tiones, quomodo uiuant, tum pauperum; uti
 cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem
 me diuitibus pronuncias. GALL. Nimirum
 hoc modo rem considera, Miculle. Tibi bellī
 non multa cura est, si dicantur hostes inuadere:
 neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos conculcent, aut excin-
 dant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo
 illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis
 causa

19. τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores
 et segetes, quas hostis succidit. Reitz.

20. ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτῆς. Est au-
 tem hoc verbo huic ita proprium, ut fere
 perpetuo sic absolute ponatur, quando pro
 inuadere, s. iniicere se aliquo; ponitur. Reitz.

σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. εἰ δ' εὐ-
 λαβῆνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ
 ὄρωντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ ἦν τε εἰσφέρειν 21)
 δέη, μόνοι καλεῖται· ἦν τε ἐπεξίειαι, περικιν-
 δυνεύεσι στρατηγῶν ἢ ἱππαρχῶν· σὺ δὲ
 οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσκέλης καὶ κῆφος εἰς
 σωτηρίαν, ἕτοιμος ἐσιᾶσθαι τὰ ἐπιπνίκια, ἐπει-
 δὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν

caussa conuertas, et periculum effugias: at illi
 et sibi timent, et anguntur cum vident de moe-
 nibus, agi ferrique, in agris quaecunque habue-
 rant. Et si tributum pendendum sit, vocantur
 soli; et si erumpendum, primi subeunt, vel toto
 ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula.
 Tu vero scutum habens vimineum, expeditus
 ac leuis ad euadendum, paratus ad obeundas
 epulas, cum post victoriam triumphale imperator
 sacrificium celebrat.

22. In

21. εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple *χεῖ-
 ματα εἰς τὸν πόλεμον*, vt *Plutarch.* in casu
 non absimili. Non inusitatum tamen est
 pro *tributum solvere*, solum dicere, *εἰσφέ-
 ρειν*, sine vlla adiectione. Atque hinc est
 quod *εἰσφορὰ* sit idem ac *τέλεσμα*, *tribu-
 tum*. *Leedes.*

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῆ δῆμῳ ὦν; ἀνα-
 βᾶς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεσίων, οἱ
 δὲ Φρίττεσι, καὶ ὑποπτῆσσεσι, καὶ διανομαῖς
 ἰλάσκονται σε. λυτὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀ-
 γῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα διαρκῆ ἅπαντα
 ἐκείνοι πονῶσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς
 σικρὸς ὡς περ δεσπότης, εἰδὲ λόγῳ μεταδιδᾶς 22)
 ἐνίστε, καὶν σοι δοκῆ, κατεχαλάζησας αὐτῶν
 ἀφθόνους τὰς λίθους, ἢ τὰς ἐσίας αὐτῶν ἐδή-
 μευσας· ἔτε δὲ συκοφάντην δέδρας αὐτὸς, ἔτε
 λησὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβᾶς
 τὸ θρηγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε
 πρᾶγμα·

22. In pace rursus tu quidem, de plebe vnus
 in concionem escendens tyrannidem exerces in
 diuites; at illi horrent, et metuunt, et placant
 te diuisionibus. Balnea enim vt habeas, et cer-
 tamina, et spectacula, et reliqua quantum satis
 est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
 censor acerbus, tamquam dominus, ne sermo-
 nem quidem interdum illis impertis. Et cum
 tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut
 bona illorum publicas. Neque vero calumnia-
 torem ipse metuis, neque latronem, ne aurum
 tibi vel lorica domus superata, vel pariete per-
 fossio,

22. εἰδὲ λόγῳ μεταδιδᾶς] Ad ostracisimum
 puto, et tacita illa testarum, vt Romae ta-
 bellarum, suffragia respicit. Gesner.

πράγματα ἔχεις λογίζομενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ
 τοῖς κηταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεῦων, καὶ
 πρὸς τσσαύτας Φρυγίδας μερίζομενος· ἀλλὰ
 κρηπίδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν
 ἔχων, ἐπανκαστὸς περὶ δειλὴν ὄψιν, λασάμενος,
 ἦν δοκῆ, σαπέροδον τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομ-
 μῶων κεφαλίδας ἑλθῆς πριζόμενος, εὐφραίνεις
 σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πε-
 νία προσφιλοσσοφῶν.

Ὡς ἐδὲ διὰ ταῦτα ὑγιάνεις τε, καὶ ἐξέρωσαι τὸ
 σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦος. οἱ γὰρ
 οἱ γὰρ σε παραδήγοντες ἐκ εὐκταφρένητον
 ἀνταγωνιστὴν ἀπεφθίνουσι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς
 ἄλλοις ἀμαχαεῖναι. ὥς ἐδὲ σοι τῶν χαλεπῶν
 τῶν

fosso, surripiat: neque molestias habes putandi
 rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis
 dispensatoribus conficiendi, nec inter tot curas
 distraheris: sed perfecta crepida, septem obolo-
 rum mercedem habens, circa seram vesperam sur-
 gens, et lotus, si videtur, saperda aliqua einta,
 aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capiti-
 bus, ipse te exhilaras, canens saepe et cum opti-
 ma illa paupertate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robu-
 sto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim
 acuunt te, et aduerfariam non contemnendum
 reddunt contra ea, quae inuicta aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis in-
 fidia-

τῶν νοσημάτων ἐπιβλεύει. ἀλλ' ἦν ποτε
 κᾶφός· πυρετός ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμενος τῆ ἀσιτία, ὃ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθεῖς σε· ψυχρᾶ τε ὀρῶν ἐμφορᾶμενον; καὶ μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις 23). οἱ δὲ ὑπ' ἀκρυσίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθίας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονά. τοιγαρῶν οἱ μὲν αὐτῶν ὡσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπλοῦ ἄραντες αὐτὰς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εἰδότες ὅτι κη-
 ρῶ

fidiat. Sed si quando levis te febricula inuadat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depulso per inediam morbo exsilis. Nempe e vestigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, et plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, et pulmonis inflammationes, et hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum tuboles. Itaque alii illorum Icarum instar cum multum se sustulere, et appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compra-

23. περιόδοις] Conf. T. I. Nigr. §. 22. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. Keiz.
 Luc. Op. T. VI. D

ῥῷ ἤρμεσο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν
 πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος
 ἔμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πᾶ-
 νυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρένησαν, ἀλλὰ πρόσ-
 γεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἐλμῇ τὸν κη-
 ρόν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.
 ΜΙΚ. Ἐπεικῆϊς τινὰς καὶ συνετὸς λέγεις. ΑΛΕΚ.
 Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυα-
 γίας πᾶνυ αἰσχροῦς ἰδοῖς ἂν, ἔταν ὁ Κροῖσος πε-
 ριτετιλιμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρ-
 σαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρᾶν, ἢ Διονύσιος
 καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γραμ-
 ματα διδάσκῃ, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδίᾳ
 συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

ΜΙΚ.

compactum esse illud alarum remigium, ma-
 gnum non nunquam strepitum, praecipites in
 mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar
 non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina
 terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera,
 illi fere secure transuolant. MIC. Aequos nem-
 pe et prudentes viros dicis. GAIL. Verum cae-
 terorum naufragia turpia sane videas, cum euul-
 sis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in-
 rogam adscensu; aut extincta tyrannide Diony-
 frus Corinthi doceat literas, ac post tantum im-
 perium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυῶν, σὺ δὲ ἐπὶ
 τε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι)
 ποῖς τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῆ βίῃ; ἦπερ παν-
 ευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι
 τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ
 δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μικυλλε, ἔτω τρισάθλιος
 ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὑπερ ἔφησθα,
 πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίασι: ἀ-
 νίαις συνῶν. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα
 γὰρ, καὶ ἔ πάνυ πιεσὰ Φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον
 μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μικυλλε, παμφόρου
 τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν
 πόλεων ἐν ταῖς μάλιστ' ἀθυμάζεσθαι ἀξίας, πο-
 ταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέουμένης, καὶ θα-
 λάττῃ

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses,
 nam regnasse etiam te dicis, qualem illam exper-
 tus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fui-
 sti, cum caput quod est bonorum omnium, ha-
 beres? GALL. Noli me admonere, Micylle,
 adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis
 omnibus, quod modo dicebas, beatus undique
 viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis.
 MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis et vix
 credibilia. GALL. Imperabam equidem regio-
 ni non parvae, Micylle, fertilissimae, et ob mul-
 tudinem hominum, vrbiumque pulchritudi-
 nem, admirandae ut quae maxime, quae flumi-
 nibus perlueretur navium patientibus, et portuoso

λάττη εὐρέμῳ χρωμένῃς. καὶ στρατιὰ ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν ἐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπανυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς 24) τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥστε, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύναν, καὶ θεὸν τινα ὄραϊν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ἐψόμενοι με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεύγος, τὴν ἐφεσρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἠγία καὶ

ἔσρε-

vteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non paruum, triremes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, et aliud imperii choragium ad excessum vsque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, et Deum se quendam videre arbitrari, et alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam tetis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torque-

rent

24. τῆς ἀρχῆς] τραγωδία τῆς ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, et suam ostentant potentiam. Graevius.

ἔσρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνέγιγνώσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἠλέεν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷος ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πύγμαλος, χρυσῶν τε καὶ ἐλέφαντος ξυμειγασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἐνδοθεῖν, ὄψει μοχλᾶς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἤλας διχμπᾶξ πεπερανημένους, καὶ κορμᾶς καὶ σφῆνας, καὶ πᾶτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τι-

νά.

rent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vinctes quosdam videas et paxillos, et clauos per interiora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et picem luto mixtam, et multam intus habitantem

D 3

in

25. χρυσῶν] MS. Graecii ἐκ χρυσῶν. Quod vulgata habet ἑλλειπτικῶς, id MS. plane exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. Icnsius.

καὶ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικερῶσαν· ἐὼ λέγειν
 μυῶν πλεῖστος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐ-
 τοῖς ἐνίστα. τοιῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τὰς
 γόμφας, καὶ μυγλὰς, οἳ τινὲς εἶεν τῆς ἀρχῆς,
 εἰδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν.
 ὡς τότε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τασού-
 των ἄρχοντα, καὶ προσκυννέμενον δαιμονίως,
 εἶσικεν ἔτως Κολοσσιῶ παραδείγματι. Θεσπέ-
 σιον γὰρ τῆ καὶ τῆτο· σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη
 τῆ Κολοσσῆ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω
 σοί, ὦ Μίκυλλε; τὰς φόβας, καὶ τὰ δῆγματα,
 καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων,
 καὶ

in eo genere deformitatem. Mitto dicere mu-
 rium multitudinem, aut mustelarum, qui civi-
 tatem sibi in illis nonnunquam constituere. Ta-
 le quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, et paxil-
 los, et veces, qui sint imperii, nec multam il-
 lam, quae sit, deformitatem. Nam illud inuehi
 in publico, conspici, tot hominibus imperare,
 et numinis instar adorari sic satis simile est Co-
 lossaeo exemplo: excellentissimum enim quid-
 dam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque
 huius Colossi, dicito. GALL. Quid primum tibi
 dicam, Micylle, metus, et morsus, et suspicio-
 nes, et odium a familiaribus, et insidias; ac
 pro-

καὶ ἐπιβλαῆς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον,
ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μεσὰ ὀνεί-
ρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκες, καὶ ἐλπίδας ἀεί-
πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρεματισμούς,
καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγματα,
καὶ συνθήματα, καὶ λογισμῶν; ὕφ' ὧν οὐδὲ
ὄνερ ἀπολαῦσαί τινος ἡδῆς ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ
μυρία ἔχειν πράγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ἐρμαιονίᾳ.
καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. Λυ-
πεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὧν· τὸν Πέρ-
σην δὲ Κλέαρχος Κύριω ξενολογῶν· ἄλλον δὲ
Δίων,

propter ista somni parum, idque ipsam non pro-
fundum et placidum, et plena terroris insomnia;
et spes semper malas: an occupationem nimiam,
et agendi respondendique necessitatem, et iudi-
cia, et expeditiones, et imperia, et conuentio-
nes, et rationes? a quibus omnibus nec per
quietem frui suauitate vlla contingit, sed necesse
est pro omnibus dispicere vnum, et innumerabi-
les habere molestias.

Nec enim Agamemnona Attridet.

Somnus habet dulcis, voluentem pectore multa,
idque stertentibus Achiuis omnibus. Dolorē au-
tem afficit Lydum mutus filius; Persam Clear-
chus in Cyri gratiam peregrinum militem le-
gens:

Δίων, πρὸς ἕς τισι τῶν Συρακυσίων κοινολογήμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινέμενος, καὶ Περδίκκην Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυγῶν, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρῃσα, καὶ ἀποσησσεσθῆναι τινες λεγόμενοι, καὶ δύο ἢ τέταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορεῖσθαι δεῖ τῆς Φιλτάτης μάστιγας, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἔχειν ἐλπίζειν 26). ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἐρωμένῃ, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοίωτροπος θάνατος κατέλαβεν.

ΜΙΚ.

gens: alium Dion cum Syracusanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et Perdiccam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si amalius coactus praebeat, et alio gaudeat pellex, et si defecturi dicantur quidam, et duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, et ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic et ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

26. ΜΙΚ.

26. ἐλπίζειν] De mali expectatione ἐλπίδα vid. supra *Tyrann.* c. 3. ἐλπίζω *Long. Post. I. p. 7.* de quavis expectatione: ἕδεν εἶδεν, ὧν ἤλπισεν. *Reitz.*

ΜΙΚ. Ἀπάγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλε-
κτρῶν. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέςερον σκυτο-
τομεῖν ἐπικεκυφῶτα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιά-
λης, κωνίαρ καὶ ἀκονίτωρ συνανακραθεῖσαν Φιη-
λοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολι-
σθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς
ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἰμάξωι τῆ δακτύλῃ ἐντε-
μόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχῆνται,
καὶ ταῦτα μυρίαῖς κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴ
πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγι-
κοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐστὶ, τέως
μὲν Κέρροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
λέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαν-
τόχο-

26. MIC. Apage, tristia sunt quae dicis,
galle. Mihi ergo multo securius est inclinato
corpore scindere coria, quam aurca in phiala bi-
bere temperatum cicuta et aconito amicitiae po-
culum. Periculum autem mihi quidem, si fallat
scalprum, et a recta incisione aberret, cruentare
vulnuscule parvam partem digiti: at illi, vt nar-
ras, mortiferas epulantur cocnas, atque infinitis
versantur in malis. Deinde cum cecidere, simil-
limi videntur tragicis actoribus, quorum multos
videre est aliquamdiu quidem, Caeropes nempe
cum sunt, aut Silyphi, aut Telephi, diademata
habere. et gladios eburneis capulis, et iubam flu-

τόκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην 27), καὶ χλαμύ-
δα χρυσόπασον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται,
προσμάζουσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατα-
πέσει, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῶ προσωπείῳ μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδή-
ματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθῆς κεφαλῆς τῶ
ὑποκριτῶ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνωμέ-
νων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
ῥάκια δύσηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπό-
δεσιν ἀμορφωτάτην, καὶ ἔχι κατὰ λόγον τῶ
ποδός.

Quantum, et chlamydem auro distinctam. Si
vero, qualia multa accidunt, fallente inani ve-
stigio illorum aliquis in media scena concidat,
risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum
ipso diademate persona, cruentatoque vero acto-
ris capite, et cruribus magnam partem denudatis,
ut appareat, interiora vestitus esse panniculos
miseros, et cothurnorum subligationem defor-
missimam, nec ad pedis rationem respondentem.

Vides

27. ἐπίσεισον κόμην] Κόμη ἐπίσεισος est coma
promissa, quae flagellat ceruices, quae motu
corporis aut aurae facile mouetur. Pollux
IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῶ
ἐπίσεισῳ σφατιώτῃ ὄντι, — ἐπίσεισον
τοῦ αἰ τριχες. Militi vero, qui a coma di-
stinguebatur ἐπίσεισος, — mouetur seu vibran-
tur capilli. Graevius.

ποδός. ὄρας ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη,
ὦ βέλτισε ἀλεκτριών; ἀλλὰ τυραννίς μὲν τοιᾶ-
τόν τι ὦφθη ἔσα, ἵππος δέ, ἢ κύνων, ἢ ἰχθύος,
ἢ βάτραχος ὅποτε γένοιο, πῶς ἔφες ἐκείνην
τὴν διατριβήν;

ΔΛΕΚ. Μακρὸν τ᾽ ἔτεν ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιρῶ, πλὴν τόγε κεφα-
λαίον 28.), εἰδείς ὅσις ἐκ ἀπραγμονέσσας τῶν
βίων ἔδοξέ μοι τ᾽ ἀνθρωπεῖα, μόναις ταῖς φυ-
σικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος;
τελώνην δέ ἵππον, ἢ συκκοφάντην βάτραχον,

ἢ σο-

Vides quomodo iam me quoque similitudine .vti
docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem
talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut ca-
nis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo
tulisti conimolationem?

27. GALI. Longum hunc sermonem mo-
ves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc
caput est, nulla harum vitarum non magis,
quam est hominum, tranquilla mihi visa est,
quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus
et necessitatibus metiretur. Republicanum vero
equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophi-
stam

28. τόγε κεφάλαιον] Nigr. c. 1. ἐν κεφα-
λαίῳ summariu est. Quom. Hist. c. 28. αὐ-
τὰ δὴ κεφάλαια, ipsa capita et summaria.
Cbor, c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομέ-
νων. Reitz. 11

ἢ σοφιστὴν κολοῖόν, ἢ ὄψοποιὸν κώνωπα, ἢ κί-
νιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπι-
τηδεύετε, ἐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών.
ἐγὼ δὲ ὄγε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ
λέγειν. εἰδέπω δύναμαι ἀπομάθεῖν τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλάσιος γενέσθαι·
ἀλλὰ μοι καὶ τὸν ὑπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἔσκηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα
ἐπὶ τῷ κατὰ κράτος Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυ-
φῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσάτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε
ἰάσομαι, ὦ Μικυλλε, καὶ ἐπεὶ περ ἔτι νύξ ἐστίν,
ἐξαναστὰς ἔρχε μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν
ἐκεῖνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλε-

stam graculum, aut coquum culicem, aut cinse-
dum gallum, aut reliqua, quibus vos studeatis,
in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero
quomodo affectus sim, dicere apud te non eru-
besco. Nondum possum dediscere cupiditatem,
quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi
et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum
ostendens, et maxime de execrabili illo Simone
angor, qui in tantis bonis delicate viuit. GALL.
Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox
est, surge, sequere me. Abducam enim te ad
ipsum illum Simonem, et in aliorum diuitum
domos,

πλασίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς
 ἔσι. ΜΙΚ. Πῶς τῆτο, κεκλεισμένων τῶν θυ-
 ρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωῦρυχεῖν με συναναγκάσεις;
 ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ ἱερός
 εἰμι, ἑξαίρετον ἔδωκέ μοι τῆτο; ἦν τις τὸ ἑ-
 ραῖον πτερόν τὸ μήκιον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπι-
 κλυπές ἔσι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔσι σοι τοιαῦτα.
 ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ἔτω ἂν ἐγὼ ἀπο-
 σπάσας παράσχω ἔχειν, ἕς ὅσον ἂν βέλομαι;
 ἀνοίγειν τε ὁ τοιῆτος πᾶσαν θύραν δύναται,
 καὶ ὀρεῖν τὰ πάντα, ἔχ ἑριώμενος αὐτός. ΜΙΚ.
 Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὢν.
 ἔμοι δ' ἔν ἦν τῆτο ἅπαξ παράσχης, ὄψει τὰ
 Σίμωνος πάντα ἐν βραχέϊ δεῦρο μετβιηνεγμένα.
 μετοί-

domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.
 MIC. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte
 parietes perfodere me cogas? GALL. Minime.
 Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc
 mihi dedit, si quis longissimam in cauda pen-
 nam, quae propter mollicitem inflectitur. . .
 MIC. Dunc sunt tales. GALL. Dextram igitur
 si cui habendam praebeam, quamdiu volue-
 ro, ille aperire ianuam vnamquamque potest,
 et videre, non visus ipse, omnia. MIC. Ne-
 sciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse.
 Si ergo hanc mihi semel commodaueris, videbis
 huc translata breui tempore Simonis omnia, eo
 enim

μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθόν. ὁ δὲ αἰθίς πε-
ριτρώξεσται ἀποπίνων 29) τὰ κητύματα.
ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γεέσθαι τῆτο. παρήγγει-
λε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιῆτόν τι ἐργάσῃται ὁ
ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβρίσκοντά με καταΦωρᾶσαι
αὐτόν. ΜΙΚ. Ἄπι-ἴανον λέγεις· κλέπτῃν
τὸν Ἑρμῆν αὐτόν οὔτε τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τῆ
τοιῆτα. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφῆξομαι. γὰρ τῆ
χευσίε, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ
Μικυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τῆτο; ἀμ-
Φω

enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus
arrodet, dum producit, soleas. GALL. Ne-
fas est hoc fieri. Præcepit enim mihi Mercuri-
us, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.
MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem
Mercurium ipsum inuidere illud aliis. Sed ta-
men abeamus, abstinēbo enim auro, si potero.
GALL. Euelle prius, Micylle, pennam. Quid
hoc?

29. ἀποπίνων] Hoc vetus futorum crimen est,
ore illos et dentibus extendere coria. *Mar-*
tialis de futore, quem Simonis huius Lucia-
nei archetypum dicit, adeo similis est 9, 74.
Dentibus antiquas solitus producere pelles,
Et mordere luto putre vetusque solum. E-
quidem non dubito, dedisse Lucianum
ἀποπείνων, quod inter dictantem et scriben-
tem facillime in ἀποπίνων mutari potuit.
Certe sic interpretatus sum. *Gesner.*

Φω ἀπέτιλās; ΜΙΚ. Ἀσφκλέζερων ἔτως, ὦ
ἀλεκτρυαίν, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα
ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύσις διὰ θάτερον τῆς ἑρᾶς
μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπι-
μεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλεσίων; ΜΙΚ.
Οὔμενεν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντίδι-
συλλάβη τετρασύλλαβος ἦδη, πλετήσας, εἶναι
ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί ἔν
ποιῶ τὸ μετὰ τῆτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτε-
ρὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙΚ. Ἴδὲ δὴ, ὦ Ἡρά-
κλεις, ἀναπεπέτασα ὡσπερ κλειδί ἢ θύρα.
ΑΛΕΚ. Ἡγᾶ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾶς αὐτὸν ὡς
γρυπνῆντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὀρῶ, νῆ
Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλ-
λίδα,

hoc? euellisti ambas. MIC. Sic tutius est,
galle, et tibi minus desorme fuerit, ne claudi-
ces alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abi-
mus, an ad alium quendam diuitum? MIC.
Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo
quadrissyllabus iam, diues factus, esse postulat.
Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post
haec agam? GALL. Adinoue pennam ad ier-
ram. MIC. En tibi. O Hercules! aperta est
velut clauis ianua. GALL. Praecede porro, vi-
den' illum vigilantem et subducentem rationes?
MIC. Video, . . . per Iouem, . . . ad obscuriusculam
quidem

λίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν ἐκ οἴδ' ὀπίθεν, ὡς
 ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκηληκεν ὅλος, ἐκτετηκῶς
 ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, ἔ γάρ νόσειν ἄλλως
 ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. "Λησσαν ἅ Φησιν, εἴτη γὰρ
 ὄθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκ ἔν τάλαντα μὲν
 ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῆ
 κλίνη κατορώρυκται, καὶ εἰς ὅλως εἶδε τὰ
 δεκάεικα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκό-
 μος ὑπὸ τῆ Φάτιη κατακρύπτοντά με ὅλως
 γὰρ περὶ τὸν ἵππῶνά ἐστιν, ἔ πάνυ ἐπιμελής
 ἄλλως, εἰς Φιλόπενος ὦν. εἰς δὲ διηρπᾶ-
 σθαι πολλῶ πλείω τέτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τί-
 βιος τὰριχον αὐτῶ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς;
 ἐλέγε-

quidem et sitientem lucernam. Est autem palli-
 dus, nescio unde, galle: et totus exaruit, tabe-
 factus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare
 dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies
 enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta qui-
 dem septuaginta illa, secure omnino sub lecto
 sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexde-
 cim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occul-
 tare sub praesepio. Semper enim nunc circa sta-
 bulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias
 omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans.
 Verisimile autem est, multo his plura esse dire-
 pta. Unde enim alias tantum sibi fassamentum
 obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam
 inau-

ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε
 δραχυῶν· ὅλως τὰ μὲν ἔτοι σπαθῶσι τῷ κα-
 κοδαίμονος. ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφα-
 λεῖ μοι ἀπέκειται, τσαῦτα ὄντα· δέδια γῆν
 μή τις ὑπερύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦ-
 τα. πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβυλεύουσί μοι,
 καὶ μάλιστ' ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νῆ Δία,
 σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὲρ μά-
 λης ἀπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μί-
 κυλλε, μὴ καταφωρέσῃ παρὶντας ἡμᾶς. ΣΙΜ.
 Ἄριστον γῆν ἀγρυπνῶν αὐτὸν φυλάττειν· ἀπα-
 σαν περίεμι διανασᾶς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς
 ἔστος; ὀρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρῆχε, μὰ Δία· ἐπεὶ
 κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω
 αὐτίς

inaurem emisse contubernali suae drachmis quin-
 que. Omnino mea infelices isti per luxum dis-
 perdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi
 sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pa-
 riete, ea subducat. Multi invident mihi et insi-
 dantur, et maxime Micyllus vicinus. MIC.
 Ita me Iupiter: tui nempe similis ego, et pa-
 tellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Mi-
 culle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Opti-
 mum igitur fuerit, ut somno me abstineream:
 omnem surgens circumneo domum. Quis hic?
 Equidem te video perfosso parietum, per Io-
 vem. . . Quandoquidem columbas es, bene ha-
 bet.

Luc. Op. T. VI. Ε

αὔθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρῶην διέ-
λαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψέφθη τίς ἐπ' ἐμὲ, δηλα-
δὴ πολιολογῆσαι, καὶ ἐπιβηλεύσασθαι πρὸς ἀπάν-
των. πᾶ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινὰ; θά-
πτωμεν αὔθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως
ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἐστίν. ΜΙΚ. Ὁ
κακοδαίμων, εἶον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς ἔτω
πλεστὲν γέναιτο· κατὰ κόρρης γὰρ πατάξας αὐ-
τὸν, ἀπελθεῖν βέλονται. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ
με, λησεύσασθαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε,
καὶ διαγρύπνει, καὶ ὄμοιος γίγνη τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ,

bet. Numerabo iterum effossum aurum, num-
quid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et
clanculum oppugnor ab omnibus. Vbi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rur-
sus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio.
Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum
pauillum adhuc noctis superest. MIC. Infelix!
qualem viuit vitam! inimicis ita diuitibus esse
contingat! Percussa ergo illius mala, volo disce-
dere. SIM. Quis me percussit? a latronibus
miser pereor! MIC. Plora et vigila, et similis
quantum ad colorem auro tuo euade, illi inta-
hescens.

χρυσῶ, προσετηκῶς αὐτῶ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκῆι,
ΓνιΦωνα τὸν δανειστὴν ἰδῶμεν, ἔ. μακρὰν δὲ καὶ
ἔτος οἰκῆι. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. ἔ. αὐτῶ

· Α Λ Ε Κ. Ὅραῖς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον
ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκους, καὶ
τοὺς δακτύλους κατεσκληρότα 30), ἐν δέήσει
μετ' ὀλίγου πάντα ταῦτα λιπόντα, σιλ. Φην,
ἢ ἐμ.

bescens. Nos v̄ero, si videtur Gniphonein vi-
deamus danistam: non procul autem hic etiam
habitat. Aperta nobis ianua.

31. GALL. Vides vigilantem et hunc praecuris, computantem vsuras ad digitos, aridum
tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce
E 2 omni-

30. καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληρότα] Tole-
rabile forte diuiti incommodum, si digiti
soli occalescant, tractanda multum pecunia.
Sed blatta, culex, musca fit, et iam est, hic
Gniphon, *ipius computavit*, ἐκτέτηκεν ὅλος,
vt statim dicetur. Quid igitur sibi volunt
hic digiti? ad computationem pertinent vsu-
rarum. Puto nempe legendum, quod in-
terpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκους
κατὰ τὰς δακτύλους. Si cui audax nimium
videatur mutatio; ponat per ἓν διὰ δύοῖν
iuncta ἀναλογιζόμενον τὰς τόκους καὶ τὰς
δακτύλους. nam reuera et *vsuras et digitos*
numerat, qui vsuras computat digitis vel
ad digitos. *Qesner.*

ἢ ἐμπίδα, ἢ κινόμενιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὅρῶ πακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, εἰδὲ τῶν πολῶν τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἀμεινον βιᾶντα· ὡς δὲ καὶ ἔτος ἐκτέτηκεν ὄλος, ὑπὸ τῶν κρησιμῶν ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίσωμεν. ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπεροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειροπολεῖς τὸν πλάτων; ὄρας γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ πρεσβύτην ἄνθρωπον; ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ Δία, καταπυγασίην τινὰ, καὶ πασχητiasμόν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπίνης·

omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri? MIC. Video miserum et dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta et haec est ianua. Ingrediamur ergo. MIC. Ista haec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim diuitias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo seruo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Iupiter, paedicationem, et morbum pathicum, et libidinem

νην· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθεν ὑπὸ τῷ μαγείρου
μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί ἔν ἐθέλοις ἂν καὶ τέτων κληρο-
νομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐ-
κράτης; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῶ
πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῶτόν τι πείσωμαι.
Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβο-
λοι ἔμοι γε πλεῖτός ἐσι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖ-
σθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν,
ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγές αὐτὸ, ἀπίω-
μεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις
ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

nem non humanam: uxorem vero altero in an-
gulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quo-
que heres fieri, Micylle, et omnia habere Eu-
cratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame in-
teream potius, quam tale quid patiar. Valcat
aurum et coenae, duo oboli diuitiae mihi sint
potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a ser-
vis. GALL. Sed nunc, dies enim iam circa
ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus.
Reliqua alias, Micylle, videbis.

Ἰκαρομένιππος, ἢ Ἑπέρνέφελος.

Μένιππος καὶ Ἐταῖρος.

MEN. Οὐκὲν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς σταδίοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἑμὴν σταθμὸς. τῆντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγῃ πεντακτόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν ἕρανόν, καὶ τὴν ἀρκτοπόλιν τὴν τῆ Διὸς, ἀνοδόν, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ αἰετῶ μιᾶς ἡμέρας. **ΕΤΑΙΡ.** Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἰσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμιτί σε παρακολυθεῶν, ἡλίος καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμοὺς τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. **MEN.** Μὴ θυμιάσης, ὦ

Icaromenippus, siue Hypernephelus.

Menippus et Sodalis.

MEN. Igitur ter mille haec erant a Terra inde stadia ad Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem sursum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum caelum, et arcem Iouis arduam . . . et haec fuerint expedito aquilae unius-diei. **SOD.** Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam et parasangas, peregrina ratione memorare.

MEN.

ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέτρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ γὰρ δὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρεται τὴν ὁδὸν; ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιέμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρὸν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὄλης.

ΜΕΝ. Ὅνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὡς ἀρετίως ἀφῆγμαι παρὰ τῷ Διῷ; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετῆς παρέσηξ' ἔρανε; ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτῷ ἔκρινε τῷ πάντῳ Διὸς ἠκὼ τῆμερον, θαυμάσια καὶ ἀκέσας καὶ ἰδῶν· εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ αὐτὸ
 Τῆτο

MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Iupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Ioue tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Ioue demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Ioue aduenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine

sup

E 4

vehe-

τῆτο ὑπερευφραίνεσμαι, τὸ πέρα πίσεως εὐτυ-
 χεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ᾧ θεσπέσιε,
 καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεινητὸς αὐτὸς, καὶ
 ἐπίγειος ὢν, ἀπιεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀν-
 δρῖ, καὶ, ἵνα κατ' Ὀμηρον εἶπω, τῶν ἐρασιώ-
 νων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα
 τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ἐπέθεν ἐπορίσω κλίμα-
 κα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ
 τὴν ὄψιν ἔπᾶντο εἰκας ἐκεῖνο τῷ φρυγί, ὥσε
 καὶ ἡμᾶς εἰκάζεν καὶ σὲ σινεχέσονται πα ἀνάρι-
 πασον γεγοῖναι πρὸς τῆ ἀετῆ. ΜΕΝ. Σὺ μὲν
 πάλαι σκώπτων ἄλλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν ἔδεν,
 εἴ σοι τὸ παράδοξον τῆ λόγα μύθῳ δοκεῖ προσ-
 φερέσ· ἀτὰρ ἔδεν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν;
 ἔτε

vehementer delector, quod ultra fidem beatus
 sum. SOD. Et quomodo ego, diuine atque
 Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui-
 sim, fidem negare possim viro supra nubes elato,
 et, vt secundum Homerum dicam, caelicolarum
 vni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
 sursum sublatus sis, et vnde copia tibi tantarum
 scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,
 non valde similis illi Phrygi es, vt etiam conii-
 cere possimus, te quoque ad pincernae forte of-
 ficiū in sublime raptum ab aquila. ΜΕΝ.
 Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota
 a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi
 videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum ne-
 que

ἔτε τῆς κλίμακος, ἔτε παιδικῶ γενέσθαι τοῦ
 ἀετῶ. σικεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ.
 Τῆτο μὲν γόη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
 σθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰε-
 ραξ τις ἢ κολοῖός ἐξ ἀνθρώπων γενόμενος. ΜΕΝ.
 Ὁρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐκ ἀπὸ σκοπῆ εἰκαστας.
 τὸ Δαίδαλεον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερωτῶν
 καὶ αὐτὸς ἐμυχανησάμεν.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολυμρότατε πάντων,
 ἐκ ἐδέδοικεις μὴ καὶ σὺ περ τῆς θαλάσσης κατα-
 πεσῶν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ
 Ἰκάρειον ἀποδείξης ἐπὶ τῷ σευτοῦ ὀνόματι;
 ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ὁ ἄτα
 κηρῶ τὴν πτέρωσιν ἡμεροσμένος, ἐπειδὴ τάχιζα
 πρὸς

que scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae,
 qui meas mihi alas habuerim. SOD. Iam supra
 ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem
 praeter caetera, nobis non sentientibus, accipi-
 ter vel graculus ex homine factus es. ΜΕΝ.
 Recte sodalis, nec procul a scopo coniecisti.
 Daedaleum enim illud alarum commentum ipse
 quoque machinatus sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium, non
 metuebas, ne tu quoque, in quacunque maris
 regionem delapsus, Menippeum quoddam pela-
 gus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine
 faceres? ΜΕΝ. Nequaquam. Nam Icarus, cu-
 ius pennae cera aptae erant, cum primum illa

πρὸς τὴν ἥλιον ἐξείνος ἐτάκη, πτερορροήσας, εἰ-
 νότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύ-
 πτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλή-
 θειάν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡδέ πως· ἀετὸν
 εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτε-
 ρῶν, ἀποτεμιὼν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερά, μάλ-
 λον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἰ σοὶ
 σχολή, δίξιμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς
 ἐγὼ σοι μετέωρος εἶμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς
 τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς
 Φιλίᾳ με περιΐδης (1), ἄνω πρὸς τῆς διηγήσεως
 ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

ΜΕΝ.

ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis
 non potuit non decidere: at nostrae sine cera
 fuerunt alae. SOD. Quid ais? iam enim ne-
 scio quomodo sensim me ad veritatem narratio-
 nis perducis. ΜΕΝ. Sic fere. Aquilam cepi
 bene magnam, et vulturem de robustis illis, ho-
 rum alis abscissis . . . sed potius totum ab initio
 inde consilium, si tibi otium est, persequar.
 SOD. Omnino vero. Suspensus enim sum ex-
 pectatione narrationis tuae, et fini auditionis
 inhio. Ne vero, per ego te Philium Iouem ob-
 secro, me contempnas, ab initio tuae narrationis
 auribus quasi suspensum.

4. ΜΕΝ.

1. [με περιΐδης] Vsum talium formularum in
 preci-

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἔ γάρ ἄσειόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὠτῶν ἀπηρέτημένοι. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχις ἐξετάζων ταὶ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὐρισκόν, πλέτεις λέγω, καὶ ἀρχάς, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπερδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπερδαίων ὑπολαβῶν, αἰακῦπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλὴν τινα παρεΐχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτος ἂ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλέμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν ἔθ' ὅπως ἐγένετο, ἔτε τὸν δημιουργόν, ἔτε

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum; vt tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, et humilia, et infirma, humana omnia deprehendissem, diuitias dico, et imperia, et potestates: contemptis illis, (qui studium circa ista obstare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc vniuersum respicere, tentabam. Et hic mihi multam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui ἂ sapientibus mundus vocatur. Neque enim inuenire poteram, quomodo exstitisset, neque precibus deolatamus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr. Gesner.

ἄτε ἀρχὴν, ἔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῆ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠνάγκασμένην: τὰς τε ἰσχυρὰς ἀστέρων ὡς ἔτυχε. 2) τῆ ἔρανθ' διερριμμένης, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τίποτε ἦν ἄρα ἐπέθεν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπα μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφάνετο, καὶ τὸ πολυειδές αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἔ. μὴν ἄλλα καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρραγεῖσα, καὶ ὑετός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐ-
que opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diuersitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluuia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperuestigabilia.

5. Ita
2. ὡς ἔτυχε] Sine ordine, temere. Vid. Bud.
Comm. L. G. p. 471. Reitz.

· Οὐκ ἔν ἐπειδὴ περ ἔτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανεν παρὰ τῶν Φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ἴμην γὰρ ἐκεῖνος πᾶσαν γέ ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἔτω δὲ τὰς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς εἶην τεκμηρίασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι 3), καὶ χροῆς ὠχρότητι, καὶ γενεῆς βαδύτητι (μάλιστα γὰρ ὑψαγόραί τινές, καὶ ἐρανογιώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν). τέτοις ἐγγεφίσεας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμε-

νος,

· 5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce, discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutie, valde enim altiloqui et coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa et fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

quo-

· 3. σκυθρωπότητι.] Solemne fuisse hypocritis triste ac seuerum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. *Elfner*. Observatt. ad *Matth.* VI, 16. *Reitz.*

νος, ἤξιεν μετεωρολέσχης 4). τε διδάσκεισθαι,
 καὶ τὴν τῶν ὄλων διακρίσμησιν καταμαθεῖν. οἱ
 δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέξαν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης
 ἄγνοίας ἀπαλλαγῆαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας
 φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινάς, καὶ τέλη, καὶ
 ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλης, καὶ ιδέας, καὶ τὰ
 ποικαῦτα ὁσημέρᾳ με καταχέοντες. ὃ δὲ πάν-
 των ἔμοιγ' ἔν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν
 ἄτερος θατέρω λέγοντες ἀνέλεθον, ἀλλὰ μα-
 χόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθε-
 σθαι τέ με ἤξιεν, καὶ πρὸς τὸν αὐτῆ λόγον ἕκα-
 στος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. Ε.Τ. Α.Ι.Ρ. "Ατοπον λέ-

γεις,
 quomodo de sublimitate rerum disputandum ef-
 set, et ornatum huius vniuersi edicere. At illi,
 tantum aberat vt veteri illa me ignorantia libera-
 rent, vt in multo etiam maiores me dubitatio-
 nes coniiicerent, principia quaedam, et fines, et
 atomos, et inania, et materias, et formas, et ta-
 lia quotidie mihi offundentes. Quod autem
 omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat,
 quod cum nemo illorum quidquam diceret, in
 quo sequeretur alterum, sed pugnancia omnia
 et sibi contraria, tamen persuadere mihi postu-
 labant, et ad suam quisque rationem tentabant
 traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes
 de

4. μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in *Nub.* passim
 Socratem hoc nomine traducit; vt μετεώρων
 speculatorem ac nugatorem. *Reitz.*

γεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐσαΐαζον πρὸς αὐτὰς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἔτα αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρες, γελάσῃ ἀκέρσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἐδὲ ὀξύτερον τῆ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρωσ, ἢ ἀργίας ἀμβλυώπτοντες, ὅμως ἔραν ἔτε πέρατα διοραῖν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρην, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀσέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδέ

de natura rerum inter se discederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si quidias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quouis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen et caeli se fines peruidere dicent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque

Mega-

μηδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθηνᾶς εἰσὶν
 ἀμφὸς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξύ τῆς σελήνης,
 καὶ τῆ ἡλίου γῆρας ὅποσων εἰς πηχῶν τὰ μέγε-
 θος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τὸ ὕψος, καὶ θα-
 λάττης βάθος, καὶ γῆς περιόδους ὑπαμετρῆντες,
 ἔτι δὲ κύματα κατὰ γῆρας, καὶ τρεῖσιν ἐπι-
 φετραιμένοις διασχυματίζοντες, καὶ σφαιρῶν
 τινῶν ποιητῶν, τὸν ἔργον ὄψεν αὐτὸν ἐπιμε-
 σεύτες.

Ἐπειτα δὲ κακῶς πῶς ἐκ ἀγνομον αὐτῶν,
 καὶ παντελῶς τετυφωμένοι, τὸ περὶ τῶν ἄνω
 ἀόλων λέγοντας, μῆεν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαι-
 νεύει, ἀλλ' ὑπερδιατρίβουσι τε, καὶ μῆδε-
 μίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβαλὼν ἀπολιμπάνει μισου-
 ρχί

Megarum quot stadia sint Athenas usque, accurate
 nollent, interiecta inter Lunam et Solem regio
 quot sit vlnarum, euderent dicere: aërilque alti-
 tudines, et profunditates maris, et terrae cir-
 cuitus dimetientes, intuper vero describentes
 circulos, et triangula super quadratis formantes,
 et sphaeras quasdam varias, caelum nempe
 ipsum permetientes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impu-
 dens et omnino instatum? quod de rebus adeo
 obscuris cum agant, nihil pro coniectura profe-
 runt, sed ultra modum contendunt, nec vliam
 aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum
 non

εγγὶ διοικουμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατ'οικεῖται δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῆ ἡλίε καθάπερ ἱμενιά τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ ἄπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὲν ἐξῆς διανέμοντας.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπίσθη τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γαιτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεσηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἢ περὶ τῆ κόσμου γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῆ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ἔς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν σίνα τεχνίτην τῶν ὄλων ἐφι-

non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus deinceps potum dispenset.

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Iouem te rogo, vtrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diuersa est, quandoquidem aliis generationis et interitus experts esse videntur, alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem

Luc. Op. T. VI. F huius

ἐφιστάνας, ἔ προσιδέοντας δὲ ἕτε ὄθεν ἴκων,
 ἕτε ὅπρ ἐς ὧς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό-
 γε τῆς τῆ παντός γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρο-
 νον καὶ τόπον ἐπινοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινάς,
 ὦ Μένιππε, τολμητάς, καὶ θαυματοπείας ἄν-
 δρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀκέρειας, ὦ θαυ-
 μάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἀ διεξ-
 έρχονται, ἢ τὰς περί τῆ πέρατός τε καὶ ἀπεί-
 ρη λόγος; καὶ γὰρ αὐ καὶ αὐτῆ νεανική αὐτοῖς
 ἢ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφει,
 τοῖς δὲ ἀτελές τῆτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ
 μὴν ἀλλὰ καὶ παιμπύλλος τινάς εἶναι τὰς κόσμος
 ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περί ἐνός αὐτῆ δια-
 λεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, ἔκ
 εἰρηγι-

huius vniuersi constituerunt, non adiecerunt au-
 tētem, neque vnde veniens, neque vbi consistens,
 fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum
 huius vniuersi neque tempus neque locum co-
 gitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam
 et praestigiatores homines narras. MEN. Quid
 vero si audias illos, carissime, de ideis et incor-
 poreis quae disputant, aut illorum de fine et in-
 finito sermones? Nam haec rursus vehemens illis
 pugna est, aliis fine quodam totum hoc circum-
 scribentibus: aliis autem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam multos quosdam esse
 mundos pronunciabant, et eos, qui tanquam de
 vno disputarent, damnabant. Alius vero qui-
 dam

εἰρηνικός ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπερ τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ καὶ τὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἅπαντας θεοὺς ἀπέλασαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον ὡς ἕρεμα καὶ ἀχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκρόντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφαινον, καὶ διελέμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπέκλεον, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἐνεύον, τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἀμορφον ἠγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πε-

dam vir non pacificus, bellum patrem vniuersorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deierabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, vni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronuntiabant, et diuisis prouinciis, vnum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium diuinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo

εἰ σώματος αὐτῶν διανοῶντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ἔπασιν ἐδόκεν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτῶν ἀφίεντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τὰς παρβυκότας· ἔδεν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν 5) εἰκότας αὐτῶν εἰσάγασιν. ἔτιοι δέ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, ἔδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦς

τινας

tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura soluerent, vti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii haec omnia supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

5. τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Sciendum est, δορυφόρος dici etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur; unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et haec intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Vos. Obs. Crit. p. 67.

τινας ἐπίσειον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιούτοιοι ταῦτα ἀκῶν, ἀπιζεῖν μὲν ἔκ ἐ-
τόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ κῆρυγενοῖσι ἀνδρά-
σιν. ἔ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπομέ-
νος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὐροίμι, καὶ ὑπὸ θα-
τέρῳ κηδαιῆ περιτρεπόμενοι. ὥς δὴ τὸ Ὀμη-
ρικόν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἐπάσχον· πολλάκις μὲν
γὰρ ἀνώρησα πιθεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ
με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἀπασίν ἀμυχανῶν,
ἐπὶ γῆς μὲν ἀκῶσεσθαι τι περὶ τῶν ἀληθῆς,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας
ἀπαλλαγὴν ὄμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς
πῶς,

sed sine domino, sine duce ferri mundum pa-
tiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non au-
debam altifrenis et bene barbatis viris; nec ta-
men habebam, ad quam partem disputationum
conuersus aliquid reprehensione vacuum reperi-
rem, et ab alio nusquam euersum. Itaque plā-
ne Homericum illud vsu mihi venit. Nam sae-
pe quidem impetus me capiebat vt vni illorum
crederem, *prohibebat at impetus alter*. Propter
quae omnia expers consilii, in terra auditurum
me de hisce rebus verum, desperabam. Vnam
autem dubitationis liberationem putabam futu-
ram, si ipse volucris quacumque ratione factus

πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τότε δὲ μοι
 παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστ' ἔτι καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσώπος, ἀετοῖς καὶ και-
 θάρσις ἐτίθετο, καὶ καμήλοις βᾶσιμον ἀποφεί-
 των τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν ἐν πτεροφυΐσιν
 ποτε εἶδεμιζ' μηχανῇ δυνατὸν εἶναι μοι κατε-
 φαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀστὴ περιδείκην πτε-
 ρὰ (ταῦτα γὰρ μόνον διακρίσσει πρὸς μέγεθος ἀν-
 θρωπίνε σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν
 προσχωρήσαι. καὶ δὲ συλλαβῶν τὰ ἕνεκα, θα-
 τέρη μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τὴν γυπὸς δὲ τὴν
 ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδέχων, καὶ
 κατὰ τὰς ὤμας τελαμῶσι καρτερῶς ἀρμυσα-
 μένος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβᾶς
 τινος

in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi
 spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum
 vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis
 aliquando et scarabaeis, quin camelis viam in
 caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur
 alae, id quidem nulla ratione fieri posse, appa-
 rebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applica-
 rem alas, has enim solas sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte successurum mihi
 experimentum. Comprehentis ergo auibus, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram cu-
 riose amputavi. Tum reuinctas cum circa hu-
 meros loris validis aptassem, et vbi extremae pen-

τινας τὰς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμ-
αυτῷ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν
ὑπερετῶν, καὶ ὡσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς
ἐπαρήμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκξέ μοι τὸ πρᾶγμα, πολ-
μηρότερον ἤδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελ-
θὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ
τῷ κρημνῷ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτώμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ
μετέωρα ἐφρόνεν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ
ἀπὸ Ὑμηττῶ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ'
ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἴτα ὑπὲρ
Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγε-
τον. ἤδη δ' ἔν μοι τῷ τελμήματος μεμελετη-
μένε,

pennae sunt, ansas quasdam parasse[m] manibus;
ipse me primum experiebar, exsultans et subser-
viens manibus, tollens me, anserum instar, de
humo paullulum, et cum volatu extremis etiam
digitis progrediens. Cum vero obediret mihi
negotium, iam audacius tentabam experimenta,
atque conscensa arce inde me per praecipit in
theatrum ipsum demisi.

II. Cumque sine periculo deuolasse[m], alta
iam et sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe
vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque
hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde
supra Pholoën et Erymanthum, usque ad Tayge-
tum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum

μένε, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, ἐν
 ἔτι τὰ νεοτῶν ἔφρονεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμ-
 πον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλις κέφως ἐπισι-
 τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τῷ ἄρανῳ,
 τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τῷ βάθρῳ, μετὰ
 δὲ ἔφερον καὶ τῆτο εὐμαρῶς· ἐπεὶ δὲ κατ' αὐ-
 τὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν
 νεφῶν ἀποσπάσας β), ἡσθόμην κάμνοντος ἐμ-
 αὐτῷ, καὶ μάλις κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυ-
 γα τὴν γυπίην· προσελάσας ἔνι, καὶ καθεζό-
 μενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνω-
 θεν ἀποβλέπων... καὶ ὡσπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς
 ἐκεῖ-

perfectus essem: et altivolus, non amplius quae
 pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo,
 viatico adsumto quam poterat fieri leuissimo,
 caeterum recta versus caelum tendo, primo qui-
 dem vertigine mihi ob profunditatem oboriente,
 deinde autem id ipsum quoque fero facilius.
 Cū vero ad ipsam iam Lunam delatus essem,
 multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me
 sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
 sus ergo ibi assedi, interquiescens et in terram
 de superiori loco despiciens, et, vt Homericus
 ille.

6. ἀποσπάσας] Vide, quae de hoc verbo hac
 significatione notatu digna attulit *Hemsterb.*
 ad *Deor. Dial.* XX. n. 23. Versio *Gesneri* ve-
 rum sensum *Luciani* est adsecuta. *Reitz.*

ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἰπποπόλων Θρηκῶν
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλί-
γον δὲ, εἰ ὀξείσ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περ-
σίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποιή-
λης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ Οὐκ-
ἔν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀπεδημίας, ἀλλ'
εἴ τι σοι καὶ ὀδῶ πάρεργον ἰσόρηται, καὶ τῆτο
εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε ἐκ ὀλίγα προσήκῳ ἀκῆσε-
σθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνώθεν ἐπισκόπουντι
κατεφαινέτο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθοῖς γάρ, ὦ ἑταῖ-
ρε, εἰκάσεις. δίσπερ ὡς οἶόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν
σελή-

ille Iupiter, iam equestrium Thracum terram ad-
spiciens, iam Mylorum, paullo post autem, si
videretur mihi, Graeciam, Persidem, et Indiam:
e quibus omnibus varia quadam voluptate per-
fundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris,
Menippe, ne vel unum quiddam illius nos pere-
grinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi
obseruatum sit; illud quoque sciamus. Nec
enim pauca me auditurum expecto equidem, de
figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qua-
lia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.
ΜΕΝ. Recte istuc, sodalis, conijicis. Itaque
quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-
gita-

σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδῆμαι τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

- Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὄραν, περὶ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὡς ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπύρεν, πᾶ εἶη τὰ τετρακαῦτα ὄρα, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Φάροι πύργου εὐῖσθι, περτελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποσίλβων, διεσήμανέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὀρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἄπαξ τὴν ἔψιν ἐς τὸ ἀτετές ἀπήρειαμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο,

εἰ κα-

gitatione mecum peregrinare, et vniuersam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, paruam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo vt ego subito despiciens multum dubitarem, vbi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, et illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa et eminentia, et placide refulgens ad Solem Oceanus; terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota iam hominum vita mihi apparuit,

non

κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλείοντες, οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωργῶντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ θύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζείδωρος ἀρχαίρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ἔς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μενίππε, τὴν γῆν ἐζητεῖς ὑπὸ τῆ μεταξὺ διασημάτος ἐς βραχὺ συνεσαλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι εἰδήθης ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἀφνω γενόμενος, ἀπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τὰς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρᾷ δέιν, τὰς τῶν ἐμπιδίων νεοττίας;

MEN.

non per gentes modo et vrbes, sed ipsi distincte qui nauigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui cauillas agerent, tum muliereulae, animalia, et simpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia sunt quae dicis, et sibi inuicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interiecto spatio in paruitatem contractam, et nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, et parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN,

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλισσά ἐ-
 χρῆν εἰπεῖν, τῆτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον,
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ
 δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῷ βύθῳ,
 ἄτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐΦικνευμένης, πάνυ μ'
 ἤνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπο-
 ρίαν. κατηΦεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγε δεῖν δε-
 δαικνυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σεΦός Ἐμπε-
 δοκλῆς, ἀνδρακτίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδῆ πλέως,
 καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρή-
 σεται γὰρ) ὑπεταράχθη, καὶ τινα σεληνᾶϊον
 δαίμονα ὤψθη ὄρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, Φησὶν, ὦ
 Μένιππε,

Οὔτις

13. MEN. Bene facis quod me admones.
 Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio
 quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam
 quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero
 perspicere ob profunditatem non possem, visu
 iam non amplius pertingente, valde me ea res
 angebat, et multam praebebat sollicitudinem.
 Cum autem demisso essem animo, et tantum non
 lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedo-
 cles, carbonarius ad speciem et cinere opletus,
 et affatus. Ego vero cum viderem, dicitur
 enim, aliquantum perturbatus Lunsrem quac-
 dam me genium videre putabam equidem. At
 ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non

Οὐτίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐτί-
σκεις;

Ὁ Φυσικός ἔτος εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ
εἰς τὰς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον 7),
ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο
ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβα-
τῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτῆμα ὀρέσσοι. ἦκω τοί-
κων σε ἀπελύσω τῆς παρῆς ἀπορίας. ἀνίστα-
ται γὰρ σε, οἶμαί, καὶ σρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ
ἐπὶ γῆς ὄραν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλ-
τις Ἐμπεδοκλής. καὶ πρῶτον τάχιστα κατα-
πτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς
νεμη-

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus
aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in cra-
teras ipse me deiecissem; vapor me de Aeina corre-
ptum huc appulit. Ex iam in Luna habito multum
incedens per aera, et rore pascor. Venio igitur ex-
soluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te,
puro, et torquet, quod non distincte, quae in terra
sunt vides. Bene sane facis, inquam, optime
Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum
devolavero, memor ero, ut libem tibi in funario,

7. Φέρων ἐνέβαλον] Vide de hac phrasi Hen-
sterb. ad Dial. Morr. VI. §. 3. Retrs.

νεμηνίσις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἑγγχειῶν πρὸς-
εὐχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐρῶμιωνα, ἦδ' ὅς,
ἔχ' ἢ τῆ μισθῆ χάριν ἀΦῆμα· πέπονθα δέ τι
τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε δελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα
ὅ, τί δρασας, ὄξυδερκῆς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σὺ μοι τὴν ἀγλὺν
πῶς ἀΦέλης ἀπὸ τῶν ἑμμάτων. εἴν γὰρ δὴ
λαμῶν ἐμετρίως δοκῶ. καὶ μὴν ἔδέν γε, ἦδ'
ὅς, ἐμῆ δεήσῃ. τὸ γὰρ ὄξυδερκῆς αὐτὸς ἦδη
γῆθεν ἦκεις ἔχων. τί ἔν τῶτό ἐσιν; ἐ γὰρ οἶδ',
ἔφην. ἐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, ἀετῆ τὴν πτέρυγαν
τὴν δεξιάν περικείμετος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγὼ.
τί ἔν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῶ κοινόν ἐσιν; ὅτι,
ἦδ'

*et novilunius ad lunam ter hians te adorem. Ve-
rum ita me Eudymion, inquit, non huc veni nar-
cedis causa. Sed animo commotus sum, cum te
tristem viderem. Verum scis quo facto acutum
disum nancisci possis?*

14. Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu
mibi caliginem quodammodo abstergas ab oculis:
nunc enim lippire non mediocriter mihi videor.
Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui
acumen illud ipse iam de terra allatum habeas.
Quid igitur hoc est? neque enim novi, inquam.
An nescis, inquit, te dextram aquilae alam alliga-
tam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alae
et oculo commune est? Quod, inquit, multum vi-
sus

ἤδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετὺς ἐστὶν ὀξυωπέστος, ὡς ἐμὸς ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τῆτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ· καὶ μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιῶν ἔχῃ τῷ ὀφθαλμῷ τῆ ἀετῆ ἐνεθέμην, τὰς ἐμὰς ἐξελὼν, ὡς νῦν γε ἡμιτελής ἀφίγμαι, καὶ ἐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοί, ἤδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀνασᾶς, ἐπισχῶν τῆ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερυξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκῆς ἔση· τὸν γὰρ ἕτερον,

sus acumine reliquis animalibus praestat aquila: adeo ut sola contra solem obviescat: et ob id ipsum est rex et vera germanaque aquila, si nihil nieltans radios intueatur. Aiunt ista, inquam. De iam poenitet me, quod huc cum escederem, non creptis meis oculis aquilinos eorum loco mibi imposui: qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum spiritibus istis et abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturnis ala, alteram solam monere, pro ratione alae dextro oculo acutum cer-
nes:

ρον, ἔδειξά μιν μηχανὴ μὴ ἐκ ἀμβλύτερον δεδορ-
κέναι, τῆς μερείος ὄντα τῆς χειρόνος. ἄλλως, ἦν
δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι.
ἔδδεν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τὰς τέ-
κτονας πολλάκις ἐωρᾶκέμαι μοι δοκῶ, θατέρω
κῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τὰς κανόνας ἀπευ-
θύοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίησεν ἅμα
τὰ ὑπὸ τῷ Ἐμπεδοκλέει παρεγγελημένα· ὁ δὲ
κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς κελπινὸν ἡρέμα διελύετο.

Καὶ περὶ τὰ χιζα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με
Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λαι-
θάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν
εἰς τὴν γῆν, ἐώρων σαφῶς τὰς πόλεις, τὰς αἰ-
θρώπας, τὰ γιγνόμενα, καὶ ἐτὰ ἐν ὑπαίθρῳ
μόνον,

*hes: alter enim oculus fieri non potest quin obtusius
cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, in-
quam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque
enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fa-
bros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum
melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis
simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille
vero sensim se subducens in fumum paulatim
dissoluitur.

15. Vix coeperam mouere alam, cum statim
ingens me lux circumfulget, et quae adhuc la-
tuerant, apparent omnia. Despiciens enim in
terram, dilucide video vrbes, homines, eorum-
que facinora, neque ea solum quae sub diuo fie-
rent,

μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἴκοι ἔπραττον, οἴόμενοι
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβλεύοντα, τὸν
 Σελεύκῃ δὲ Ἀντίσχον Στρατονίχῃ διάνευοντα
 λάθρα τῇ μητρὶ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
 δρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρῶμενον, καὶ Ἀντί-
 γονον μοιχεύοντα τῆ υἱῆ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀτ-
 τάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον. ἐτέρω-
 θι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ
 τὸν εὐνῆχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ
 τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτίνοσ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆ
 συμποσίᾳ πρὸς τῶν δορυφορέων εἴληκετο ἔξω
 τῆ πεδός, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὄφρυν κατηλοη-
 μένος. ὅμοια δὲ τέτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ
 Σκύθαισ, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖσ βασι-
 λείοισ

rent, sed quae domi etiam, cum latere se puta-
 rent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, insi-
 diantem Lylimacho filium, Seleucum Antiochi
 F. furtim innuentem nouercae, interfectum ab
 vxore Alexandrum Thessalum, et Antigonom
 stupro socrum suam polluentem, et miscentem
 Attalo venenum filium: et rursus ab altera parte
 mulierculam quam Arsaces interficeret, et Eunu-
 chum Arbacem, dum gladium stringit in Arsa-
 cen. Spartinus autem Medus e conuiuio a sa-
 tellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo
 contusus circa supercilium. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in regibus videre erat,
 Lic. Op. T. VI. G adul-

λείοις ἦν ἐρᾶν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπι-
βηλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπισηκῶντας, δεδιό-
τας, ὑπὸ τῶν οἰκιστάτων προδιδόμενες.

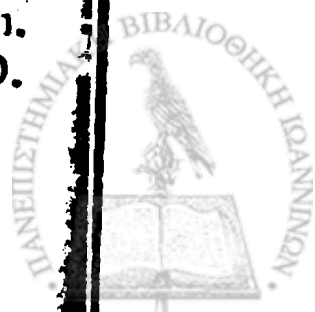
Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε
μοι τὴν διατριβὴν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ
γελοιότερα. καὶ γὰρ αὐτὸς κακείνης ἐώρων, Ἐρμιό-
δωρον μὲν τὸν Ἐπικέρειον, χιλίων ἕνεκα δρα-
χμῶν ἐπισηκῶντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα
περὶ μισθῶ τῷ μαθητῇ δικάζομενον, Κλειάν
δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τῆς Ἀσκληπιέως Φιάλης ὑφαι-
ρέμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χα-
μαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὰς ἄλλας
λέγοιμι, τὰς τοιχωρυχῶντας, τὰς δικάζομενας,
τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας: ὅπως
γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή, τις ἦν ἡ θῆρα.

ETAIP.

adulteros, homicidas, insidiatores, raptores, per-
iuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me detinuerunt.
Priuatorum autem multo magis ridiculae. Nam
illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum
propter mille drachmas peierare; Stoicum Aga-
thoclem de mercede litigare cum discipulo; Cli-
niam rhetorem ex Aesculapii templo phialam
subducere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes
perfoderent, qui causas haberent, qui fenori
darent, qui exigerent? in vniuersum enim va-
rium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

SOD.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, κα-
λῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἔ τὴν τυχεῖσαν
τερπωλὴν σοι παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα
μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπως
γε καὶ ὄραν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι
κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο,
εἷς Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔ μὲν
γὰρ ἦσαν εἰλαπίνας, καὶ γάμοι, ἐτέρωθεν δὲ δι-
καστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος
ἔθυσέ τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνε-
το, καὶ ὅτε μὲν εἰς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψοιμι,
πολεμῶντας αὖ ἐώρων τῆς Γέτας· ὅτε δὲ μετα-
βαίην ἐπὶ τῆς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν
ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν
ὀφθαλ-

SOD. Verum etiam talia bene esset si diceres.
Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse vo-
luptatem. ΜΕΝ. Omnia quidem deinceps ut
enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam
videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum
capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse,
in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nu-
ptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia
parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens
alius apparebat. Et quoties ad Geticam respice-
rem, pugnantem videbam. Getas; quoties vero
transirem ad Scythas, videre erat errantes in plau-
stris: paulum vero deflexo in partem alteram
G 2 oculo,

ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὰς Αἰγυπτίους γεωργήντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήθευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμασιγᾶτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τῶν ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὅποιός τις ὁ κυκλῶν ἔτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παρασησάμενος πολλὰς χρευτάς, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορὰς, ἔπειτα προσέξειε τῶν ἀδόντων ἐκάσῃ, τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄλλειν μέλος. Φιλοτιμημένε δὲ ἐκάσσε, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμημένε, ἄρα ἐνθυμῆ πρὸς Δίος οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ὥδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μέν-

ΙΠΠΕ,

oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, et Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente *canticum*, et superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iouem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe,

ippe,

ιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. MEN.
 Καὶ μὲν, ὦ ἑταῖρε, τοιῶτοι πάντες εἰσὶν οἱ
 ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοσίας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἔμμενον ἀπω-
 δὰ Φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχή-
 ματα, καὶ τὰναντία κινημένων, καὶ ταυτὸν ἔ-
 δὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χο-
 ρηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, ἕκ ἔτι δεῖσθαι λέ-
 γων. τῆντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶν-
 τες, ἕκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην καὶ ἄτακτον
 ᾧδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ
 πολυειδεῖ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα. δῆπε-
 ρεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλι-

ippe, ridiculus maxime et confusus. MEN.
 Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
 res: et ex tali inconcinnitate vita hominum con-
 structa est, non voces modo dissonas edentium,
 sed figura etiam et habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu mouentium, et nihil idem cogi-
 tantium, donec vnumquemque illorum de scena
 choragus exigat, non amplius illo opus esse di-
 cens. Ab eo inde tempore similes omnes iam
 tacentes, nec amplius confusum illum et inordi-
 natum cantum inuicem turbantes. Verum in
 ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula sci-
 licet erant, quae fierent, omnia.

Μάλιστα δὲ ἐπὶ ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελῶν τοῖς
περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρο-
νῶσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδῖον γεωργεῖν, ἢ
Μαρχθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνώνην, ἢ Ἀχαρ-
νήσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γὰρ Ἑλ-
λάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δα-
κτύλων ἕσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λό-
γον, οἶμαι, ἢ Ἀττικὴ πολλοσημέριον ἦν. ὥςτε
ἐνεόειν ἐφ' ὀπόσω τοῖς πλεσίσις τέτοις μέγα
Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ἑ πολυπλε-
θρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικυρείων ἀτέ-
μων ἐδοκεῖ μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ
καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνηρίαν
γῆν

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de
terrae finibus contendunt, et qui magni sibi vi-
dentur eo, quod Sicyonium campum exercent,
aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oc-
noae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum
enim uniuersa, ut tunc mihi ex alto videbatur,
Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione
Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogita-
bam igitur, quantillum esset, in quo diuitibus
illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur.
Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet,
vnam de Epicuri indiuiduis particulis mihi vide-
batur colere. Despiciens autem in Peloponne-
sum quoque, ac Cynuriam deinde terram vi-
dens,

γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρὶς, κατ' ἐδὲν Φακῆ Αἰγυπτίς πλατυτέρη, τοσῶτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας· καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονῶντα, ὅτι δακτυλίς τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τέτῳ ἂν ἐγέλων 8). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετ' ἄλλοις, κεχρηαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ETAIP:

dens, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argiuorum et Lacedaemoniorum die vno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

G 4

19. SOD.

8. ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *risissem*: primo quia ἂν additur, tum quia optatius εἴ τινα ἴδοιμι. praemittitur: denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui anulos cuiusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *si quem videre potuissem*. Adcoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam risisse, verisionem non attingi. *Reitz.*

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παρα-
 δόξας θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Δίῳ, καὶ οἱ
 ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκου διεφάνοντο ἄνω; ΜΕΝ.
 Οἶμά σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἑώρα-
 κέναι, τὰς μὲν εἰλαμένους, ἐνίκους δ' ἐξίόντας,
 ἑτέρας δὲ ἐπαιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ
 ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας
 πρὸθεν ἢ κλάμα λεῖπος, ἢ πυρρὸν ἡμίτουμον, δεῖ
 φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον
 τῶν μυρμηκῶν βίαι, καὶ οἰκοδόμους τινας, καὶ δη-
 μαγωγούς, καὶ περὶτάμους, καὶ μουσικούς, καὶ Φι-
 λосоφούς. πλὴν αἴγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι
 ταῖς μυρμηκίαις μέλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δο-
 κεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπος εἰ-
 κάζει

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spē-
 ctaculi nomine. Urbes autem, per ego te Io-
 vem, et ipsi viri quanti superne videbantur?
 MEN. Puto iam saepe te fornicarum forum vi-
 disse, discurrentes in orbem alias, alias exeun-
 tes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque
 alia stercus egerit, alia raptum undecumque fa-
 bae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo
 currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro
 portione vitae fornicarum, et architectos quos-
 dam, et demagogos, et senatores, et musicos,
 et philosophos. Verum ipsa cum suis viris op-
 pida fornicetis maxime similia sunt. Si vero
 parua tibi videatur comparatio, conferre homi-
 nes

κᾶσαι τῆ μυρμήκων πολιτεία, τὲς παλαιούς
 μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γὰρ
 τὲς Μυρμιδόνους, τὸ μαχιμώτατον Φῶλον, ἐκ
 μυρμήκων ἀνδρας γενοντάς. ἐπειδὴ δ' ἔν πάν-
 τα ἰκτιῶς ἐωρᾶτο, καὶ καταγεγέλασό μοι, δια-
 σείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτῶμην

Δώματ' ἐς ἀγίχχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
 ἄλλους.

Οὐπω ρᾶδιον ἀνελήλυθεν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
 νακείων Φωνὴν προϊεμείη, Μένιππε, Φησιν,
 ἔτως ἔταιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία:
 λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ ἔδεν, ἦν μὴ τι
 φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἔχαλεπὴν
 καὶ δέησιν ἀπένεγκα παρ' ἐμοῦ τῷ Διί. ἀπεί-
 ρηκα

nes formicarum ciuitati, antiquas Thessalorum
 fabulas considera. Inuenies enim Myrmidonas,
 pugnacissimam gentem, homines ex formicis or-
 tos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter, ac
 derisa essent, concussio corpore euolauī

*Adque Iouem aegida habentem et caetera nu-
 mina Diuum.*

20. Stadium nondum euolaueram, cum mu-
 liebrem Luna vocem emittens, Menippe, inquit,
 ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Iouem
 aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim graue est,
 nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, in-
 quit, non difficilem, et preces defer a me ad Iouem.

ρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δευὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκρόατα, οἷς ἄδέν ἕτερον ἔστιν
 ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ
 πηλίκα, ἢ καὶ δι' ἣν τινὰ αἰτίαν διχρότομος ἢ
 ἀμφίκευτος 9) γίγνομαι. καὶ εἰ μὲν κατοικεῖ-
 σθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρε δίκην ἐπι-
 κρέμωσθαι τῇ θάλασσῃ· εἰ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπιστάτη, τὲτό μοι προσάπτωσι. τὰ τελευ-
 τῆα δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ
 τόσον εἶναι Φασί μοι, ἀνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ
 ἡλίου, καὶ ἔπαύονται, καὶ πρὸς τῆτόν με, ἀ-
 δελφὸν ἔντα με, συληρῶσαι, καὶ στασιάσαι προμα-
 ρήμε-

*Patientiam enim consumpsi. Menippe, omnem, multa
 illa et molesta audiendo a Philosophis, quibus nul-
 lum aliud opus est, quam curiose de me disputare,
 quae sim? quanta? virum, et quam ob causam di-
 midia aut gibbosa sim? Ex alii etiam habitari
 me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii,
 quidquid quisque excogitauerit, illud mihi applicant.
 Denique ipsam quoque lucem furivam esse mihi
 et aulterinam aiunt, quae desuper a Sole veniat:
 nec desinunt etiam cum hoc fratre meo commit-
 tere, et dissidium inter nos excitare velle. Nec
 enim*

9. διχρότομος, ἢ ἀμφίκευτος] Verte, dividua,
 aut utrinque iurgida, i. e. aequa portione di-
 visa; aut maior dimidia, minor plena.
 du Soul.

ρῆμενοι. ἔ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τῷ ἡλίῳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πῶσα ἐγὼ συνεπίσχυμαι αὐτοῖς, ἃ πράττεισι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατὰπτυσα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρωδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ἐρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ἔ γὰρ ἡγῆμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ κῶν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας

enim satis illis erat, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam.

21. *Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia et despuenda, seueri interdium, et viriles obitu, et habitu graues, et conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror reuelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam vniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me inuoluo, ne ostendam mul-*

ροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχη-
 μοῦντας. οἱ δὲ εἰδὲν ἀνιάσι, διασπαράττον-
 τές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες·
 ὥς, ἢ τὴν Νύκτα, πολλὰκις ἐβλευσάμην
 μετακῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἢ αὐτῶν τὴν πε-
 ρίεργον ἂν γλωτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν
 ταῦτα γε ἀπαγγέλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι
 δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐσί μοι κατὰ χώραν μένειν,
 ἢν μὴ τὰς Φυσικὰς ἐκείνας ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς
 διαλεκτικὰς ἐπισκυΐσῃ, καὶ τὴν Σοφίαν κατασκά-
 ψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύ-
 σῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβὰς· ὅτι οὕτω γὰρ
 ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐτῶν γεω-
 μετρούμενη.

Ἐσα

ritudini viros senes, in barba proluxa, et in virtu-
 tis professione turpiter se gerentes. At illi nihil
 remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus con-
 tumeliis officere. Itaque, per Noctem, saepe cogi-
 tavi migrare quam longissime, ut illorum linguam
 male sedulam effugerem. Memento igitur ista re-
 nunciare Ioui, et adiciere, non posse me loco meo
 manere, nisi Phisicos illos obterat, et os obturez
 dialecticis, et Porricum euertat, et comburat Aca-
 demiam, finemque imponat illis in Peripato commo-
 rationibus: ita enim forte quietem agam, quam
 quotidie isti dimetiuntur.

22. Fict

Ἔσαυ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ
 ἄναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τῷ ἔρανῳ,

Ἐνθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνε-
 το ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι κα-
 θεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἠδὴ ἀπέκρυπτε. λαβὼν
 δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀσέρων πετόμε-
 νος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ ἔρανῳ· καὶ τὸ μὲν
 πρῶτον ἐλόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθύς εἴσω παριέ-
 ναι, ῥαδίως γὰρ ὤμην διαλάθειν, ἅ τε ἐξ ἡμι-
 σείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ πα-
 λαιᾶ συνήθη τῷ Διὶ. ὕψερρον δὲ ἐλογισάμην ὡς
 τάχιςα καταφωράσσει με, γυπὸς τὴν ἐτέραν
 πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ
 παρκα-

22. *Ficit istuc, inquam, et simul ardua via
 caelum versus tendo,*

*Nulli vbi comparent hominumve bouumve labores.
 Paulo post ipsa quoque Luna parua mihi vide-
 batur, terramque iam occultabat. A dextris au-
 tem relicto sole inter astra volans, tertio die ap-
 propinquavi caelo. Ac primo quidem statueram
 statim sicut eram ingredi, facile enim futurum
 putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte
 essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde
 familiarē Ioui esse noueram. Deinde vero co-
 gitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri,
 qui alteram vulturis alam affixam haberem.
 Optimum ergo ratus illud periculum non subire,
 acce-*

παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθῶν τὴν θύ-
ραν. ὑπακῆσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τῆνομα ἐκφυ-
θόμενος, ἀπῆει κατὰ σπεδὴν Φράσων τῷ Δίϊ,
καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθη πάλιν δεδιώς καὶ τρέ-
μων, καταλαυβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθη-
μένους, εἰδὲ αὐτὰς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε
γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν με τῆς ἐπιδημίας.
καὶ ὅσον εἰδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι
προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τιτα-
νώδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησί,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πέλις,
ἠδὲ τρεῖς;

ἐγὼ δὲ, ὡς τῆτ' ἤκιστα, μικρᾷ μὲν ἐξέθανον
ὑπὸ

accedens pulso ianuam. Exiit Mercurius, et
explorato nomine, abit celeriter nunciaturus
Ioui. Ac paullo post intro vocor, metuens sane
ac tremens, deprehendoque simul assidentes
omnes, neque vero solitudinis expertes: inspe-
rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum il-
los commouerat; et expectabant, omnes non ita
multo post aduenturos homines eodem modo
elatos.

23. Iupiter autem, terribili me acerboque et
Titanico vultu intuens,

*Dic, inquit, quis es? unde virum? quae pa-
tria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mor-
tem

ὑπὸ τῆς δέξης, εἰσήκειν δὲ ὁμῶς ἀχανῆς, καὶ
 ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· 10)
 χρόνῳ δ' ἑμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγέ-
 μην σαφῶς, ἀνωθεν ἀρχάμενος, ὡς ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ
 τὲς Φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκῆ-
 σαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ
 τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἔρανόν.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης
 ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' ἔν ὃ Ζεὺς, καὶ μι-
 κρόν

tem prae metu oppeterem. Adstabam tamen ob-
 stupefactus, et a maiestate vocis attonitus. Tem-
 pore autem cum recepissem animum, cuncto di-
 serte omnia, re ab initio inde repetita, quam
 cuperem sublimia ediscere, vt venerim ad Philo-
 sophos, vt pugnantiā dicentes audiuerim, vt ser-
 monibus illorum distractus animum desponde-
 rim, tum commentum meum deinceps, et alas,
 et reliqua ad caelum vsque omnia. Post reliqua
 etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem

Iupi-

10. ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμ-
 βεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur,
 quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili
 eius pauore obstupescit: vtrumque vocabulum
 per metaphoram ad alia transfertur. Stupi-
 dum atque animi impotentem plerumque
 significat. Cognatus.

κρὸν ἐπαιεῖς τῶν ὀφρῶν, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν,
 Ὄτε περὶ καὶ Ἐφιάλτα, ὅπερ καὶ Μένιππος
 ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἄρανόν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλεῖμεν, αὔριον δέ, ἔφη, περὶ
 ὧν ἤκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἄ-
 μα ἐξαναγῆς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκοώτατον τῶ
 ἄρανῶ. κληρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέ-
 ζεσθαι.

Μεταξὺ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν
 τῇ γῆ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πό-
 σα νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὄντιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ
 εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο;
 καὶ εἰ τὰ λάχανα ὀεῖται πλείονος ἐπομβρίας;
 μετὰ

Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia;
 Quid dicas, inquit, de Ozo et Epbialto, cum Men-
 ippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed
 nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, eras
 vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde
 te dimittemus. Cum his dictis surgens ad eum
 caeli locum pergit, vnde facillime exaudiri pos-
 sunt omnia. Tempus enim erat precum audien-
 darum causa assidendi.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae
 in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti*
nunc sit in Graccia triticum? et, *An vehementer*
nos superiori anno biemis perstrinxerit? et, *Virum*
pluribus imbribus indigeant olera? postea vero in-
 terro-

μετὰ δὲ ἤρῳτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ
 Φειδία, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιν Ἀθηναῖοι τὰ
 Διάσια τῶν ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐ-
 τῶν ἐπιτελέσαι διανοῶνται; καὶ εἰ συνελήφθη-
 σαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ
 δὲ περὶ τῶν ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι Μένιππε,
 ἔφη, περὶ δὲ ἐμῆς οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
 χουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβеса-
 νην, βασιλέα σε εἶναι παντῶν θεῶν; παίζεις
 ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ φιλόκανον αὐτῶν ἀκριβῶς
 οἶδα, καὶ μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε
 καὶ μάντις ἐδόκην αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντα
 ὅλως ἦν ἐγὼ II), μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀ-
 γυιαὶ

terrogabat, Numquis adhuc reliquus esset de gene-
 re Phidiae? et, Quam ob causam intermitterent
 Athenienses tui annis Iouialia? et, Verum Olym-
 pium suum templum exaedificare cogitent, et,
 Verum comprehensi essent, qui Dodonaicum templum
 spoliauerant? De his cum respondissem, Dic mi-
 hi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homi-
 nes? Quid, inquam, Domine, aliud, quam reli-
 giosissimum illud, regem te esse omnium Deorum?
 Ludis tu quidem, inquit. Quam nouarum rerum
 studiosi sis, accurate noui, etsi non dicas. Fuit
 enim quondam tempus, cum et diuinus ipsis viderer,
 et medicus, et ego essem in vniuersum omnia: com-
 pita

II. πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla huius lo-
 Luc. Op. T. VI. H cutio.

γυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δω-
 δώνη τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραί, καὶ περιβλεπτοὶ
 πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, εἰδὲ
 ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ ἔδὲ ἐν Δελφοῖς
 μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεσῆσατο, ἐν Περ-
 γάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βεν-
 δίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀναβεΐδιον
 ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,
 ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέσσι, καὶ πανηγύρεις
 ἀνάγχεσι, καὶ ἐκατόμβαις παρισῶσιν, ἐμὲ δὲ ὡς-
 περ παρηβηκότα ἰκανῶς τετιμηκέναι νομίζεσι,
 ἂν διὰ πέντε ἔλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπία.
 τσιγαρ-

pita plena Iouis, fora tum Iouis omnia plena: ac
 Dodona et Pisa splendidae conspicuaeque erant
 omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec pro-
 spicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis qui-
 dem Apollo diuinandi officinam constituit, Pergami
 autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum
 in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephesi
 Dianeum; ad illa currunt omnes, et cclebritates
 agunt, et becatombas statuunt: mihi vero tanquam
 decrepito satis habitum honoris putant, si quinque
 solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae.
 Quare

cutionis, quae etiam est I Corintb. XV, 28.

dedit *Elsner. Obseru. T. I. p. 126. Reitz.*

τοικαρεῖν ψυχροτέρως ἂν με τὰς βωμὰς ἴδοις
τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

Τοιαῦτ' ἄττα διεξίοντες, ἀφικνήμεθα εἰς τὸ
χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακῆσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς ἑομοίσις
τῶν Φρεάτων ἑοικυῖαι, πώματα ἔχουσαι, καὶ
παρ' ἐκάστη θυρόνος ἐκείτο χρυσῆς. καθίσας ἔν
ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ
πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτὸν. ἤχον-
το δὲ πάντα χόθρον τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
λα, συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον
τῶν εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασι-
λεῦσαί μοι γένοιτο ὦ Ζεῦ, τὰ κρέμναά μοι
Φῦναί, καὶ τὰ σκόροδα ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι
ταχέως

*Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legi-
bus, aut syllogismis Chrysippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti peruenimus
ad locum, ubi assidentem illum preces audire
oportebat. Erant autem fenestras deinceps pu-
teorum orificiis similes, habentes opercula: et
ad unamquamque sella aurea posita. Ad primam
harum assidens Iupiter, remoto operculo pre-
cantibus se dabat. Orabant vero undique terra-
rum diuersa et varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant vero
eiusmodi: *Iupiter, regnare mihi contingat! Iupi-
ter! ceras mihi nascantur et allia! Iupiter pater mihi*

ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικός, εἶθε λάθοιμι ἐπιβελύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. 12) τῶν ἐπλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει ὑέτιν. ὁ δὲ κναφεὺς ἤλιον. ἐπακύνων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, ἔ πάντα ὑπισχεῖτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.

Τὰς

πόχ μοριαtur! Alius quidam diceret: *Vtinam heres sim uxoris! vtinam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia.* Nauigantium vero vnus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Iupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuuit illud.

Iustas

12. σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Pro σεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. cf. supra c. 14. καὶ τῷ τὸ ἐστὶ βασιλεὺς. Adde *Aristoph.* Equ. 644. Εἴτ' ἐσεφάνην μ' εὐαγγέλια, *cum coronarunt me ob laetum nuntium.* Reitz.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω
 διὰ τῆς ὀπίσθεν, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέ-
 ρων, τὰς δὲ ἀνοσίχθας, ἀπράκτους αὐθις ἀπέ-
 πεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γέ-
 νοιτο τῆς ἐρανῆς. ἐπὶ μιᾶς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ
 ἀπορῆντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
 πάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπι-
 σχυζομένων, ἅτε ἔχειν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύ-
 σαιεν αὐτῶν· ὥς δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο
 ἐπεπόνθει, καὶ εἰδέν τι ἀποφίνασθαι δυνατὸς
 ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διε-
 σκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς,
 ἐπὶ τὴν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέ-
 ρην θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ἔρκοις ἐσχόλαζε
 καὶ

Iustas etenim preces sursum admissas per fene-
 stellam reponerat ad dextra: nefarias autem in-
 fectas deorsum stans remittebat, ut ne quidem
 prope caelum venirent. In vniis vero precibus
 dubium illum vidi. duobus enim viris contraria,
 petentibus et hostias pollicentibus aequales, non
 habebat vtri illorum magis annueret. Itaque il-
 lud Academicum usu ei venit, neque quidquam
 poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, susti-
 nebat se adhuc et dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset preci-
 bus, in proximam transiit sellam, ad fenestram
 alteram, admotoque capite, iurando vacauit

καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τέτοις,
καὶ τὸν Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, με-
εκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδῶσι, καὶ
Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκείθεν
ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετήει, δι' ἧς ὁ κα-
πνὸς ἀνιῶν ἀπήγγελλε τῷ Δίῃ τῆς θυοντος ἐκά-
στου τῆνομα. ἀποσὰς δὲ τέτων, προσέταττε
τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τῆ-
μερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσι ἀστρα-
πτέτω, παρ' Ἑλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας,
πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε,
ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαιέτω, καὶ
τῆς χαλάξης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασχεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἀπαι-

et iurantibus. Vbi his quoque se praebuisset, et
Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proxi-
mam sellam transiit, ut omnibus, et vocibus, et
auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum
fenestram transgressus est, per quam ascendens
fumus renunciabat Ioui sacrificantis uniuscuius-
que nomen. His perfunctus, ventis atque tem-
pestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie
apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud
Graecos ningat: tu Borea flato per Lydiam; tu
Notus quiesce esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: et grandinis mille circiter medimni spar-
gantur per Cappadociam.*

27. Omni-

Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διωκημένων,
 ἀπήειμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δείπνε γὰρ ἤδη και-
 ρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τὰς μετοίκας τῶ-
 ν τῶν καὶ ἀμφιβόλας θεῶν. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δη-
 μήτηρ παρέϊχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡ-
 ρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα 13) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ
 Ποσειδῶν μαρινίδα. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίης ἡρέμα καὶ τῶ νέκταρος παρεγευσμένην.
 εἰ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλαιθρα-
 πίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν
 Δία,

27. Omnibus fere ab illo peractis ad conui-
 vium abiimus. Iam enim coenae tempus erat,
 meque assumptum Mercurius assidere iussit apud
 Panem et Corybantes, et Attin, et Sabazium,
 inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem
 ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes
 Hercules, et myrta Venus, et Neptunus mae-
 nas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar clan-
 culum gustavi. Optimus enim Ganymedes, hu-
 manitate ductus, si qua despicientem animad-

H 4

verteret

13. μύρτα] Non attenderunt prisca interpre-
 tes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum
 verterent *myrrum*, sed μύρτα *baccas myrti*,
 siue *myrta*. Autumni fructibus, quibus
 hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long.
Post. 2. p. 33. Ed. Moll. Reisz.

Δία, κοτύλην ἂν ἤ, καὶ δύο τῆ γέκταρος ἐνέχει
 μοι Φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρος πελάγει,
 καὶ αὐτὸς εἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τάκει τεθεα-
 μένος, ἔτε σίτου ἔδωσαν, ἔτε πίνωσιν αἰθερα-
 εἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ
 τῆ γέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἔδονται
 σιτάμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῆ
 κνίσσῃ ἀνηγεγμένοι, καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν ἱερείων,
 ἔ τοῖς βωμοῖς οἱ θυόντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δείπνῳ, ὃ, τὲ Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σει-
 ληνὸς κόρδαμα ἔρχησατο, καὶ αἱ Μῦσαι ἀνα-
 ῥῶσιν τῆς τε Ἠσιόδου 14) Θεογονίης ἦσαν ἡμῖν,
 καὶ

verteret Iouem, cotylam vnam aut duas etiam
 nectaris mihi infulas ferebat. Dii vero, vt ali-
 cubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non
 minus quam ego, ista viderit, nec frumento ve-
 scuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed appo-
 nitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur:
 maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant
 ascendentem cum nidore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrifican-
 tes affundunt. In coena porro cithara canente
 Apolline corάcem saltavit Silenus, surgentesque
 Musae Hesiodi de natiuitate Deorum carmina,
 et

14. τῆς δὲ Ἠσιόδου] Rescribi curassem cum
 Graecio τὰς, si plures Codd. adācerent.
 Nam αἰείδω cum geniuo vbi occurrat ne-
 scio; sed possit ellipti pronominis τὶ vel μέ-

καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῶ Πινδάρου.
καὶ περὶ δὲ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος,
ἰκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσαί:
Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχον νήδυμος.
ὑπνος.

ἀνελογιζόμενην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον
δὲ ἐκείνα, πῶς τοσάτω χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ
Φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν ἔρανῳ, τῶ
ἡλίου παρόντος αἰεὶ, καὶ συνευωχουμένη. τότε
μὲν ἐν μικρὸν τι κατέδαρξον. ἔωθεν δὲ διανα-
σᾶς ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Καίπει-

et primum hymnorum Pindari nobis canebant.
Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquie-
vimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet diuósque homi-
nesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,
qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris
illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam
non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo,
praesente semper sole, et vna epulante. Post
paullum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iupiter praeconio vocari concionem iubet.

H 5

29. Et

ρος accipi. Gesneri versio ad Graeuí sen-
tentiam est accommodata. Reitz:

τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς
 μὲν τὰς μαθητὰς καρτερίαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινεῖσι, καὶ πλῆττε καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι,
 μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι
 τις, ὅσα μὲν ἐσθίζουσιν, ὅσα δὲ ἀφραδισιάζουσιν,
 ὅπως ἡ περιλείουσι τῶν ὀβελῶν τὸν ῥύπον (15)
 τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μή-
 τε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι
 καὶ

*quae exitum non habent. Et apud discipulos qui-
 dem tolerantiam semper et temperantiam laudant,
 diuitiosque et voluptatem despuunt: soli vero, et
 sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant,
 quam vñerem exerceant, ut sordes delingant obolo-
 rum! Grauiissimum vero omnium hoc est, quod nul-
 lam ipsi neque communem rem neque suam confe-
 rentes in medium, sed inuiles et superuacanei,*

Non

15. τῶν ὀβελῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex
 aduerso haec possunt diuitiarum contemptui,
 quem praese ferunt philosophi. Neque ta-
 men dissimulo, mihi admodum blandiri,
 quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae
 voces quam sint affines, aut plane eadem
 potius, *Eustatbius* docet ad II. A. p. 102,
 38. *Vas.* Est autem magis naturale, imagi-
 nari mendicabulum eiusmodi barbatum et
 palliatum, quod verua lingat, in quibus
 paullo ante assae carnes fuerunt; quam la-
 biis et dentibus purgantem obolos philolo-
 phum. *Gesner.*

καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, ἔτ' ἐνὶ βελῆ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς 16) πλησίον. καὶ ἔτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ἐς αὖν μεγαλοφωνότατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασυτάτος.

Καίτοι

Non habiles bello, non consultantibus aut; tamen accusant reliquos; et sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, et reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et imprudentissimus, et ad maledicta audacissimus.

31. Ar.

16. λοιδοροῦσι τοῖς] Rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam actiuā accusatiuum, media forma datiuum adsciscit. Ego Kustero et Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam et Aesopus λοιδοροῦσιν cum accusatiuo construit, fab. 139. bis, item 148. Aelian. V. H. XIV, 26. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. At cum datiuo tamen et actiuum 2 Maccab. 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰάδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς et τὰς, nihil in Luciano definitio. Reitz.

Καίτοι τὸν διατεινόμενον αὐτῶν, καὶ βροῶν-
 τα, καὶ κατήγορῶντα τῶν ἄλλων, ἢν ἔρη, Σὺ
 δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς
 θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν, εἰ
 τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινὰ τέχνην
 μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ· κέρραγα 17)
 δέ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολατῶ, καὶ ἀνυπό-
 δετος τῷ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὡσπερ ὁ
 Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γηγνώμενα συνο-
 φαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλεσίων
 πολυτελῶς, ἢ ἐτώραν ἔχει, τῷτο πολυπρα-
 γμονῶ,

31. *Atqui si cum, qui contendit et clamat, et
 accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis? aut
 quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam con-
 ferre? dicat sane, si iusta et vera velit dicere, Na-
 vigare quidem, aut agrum colere, aut militare,
 aut artem quamcunque tractare, superfluum mi-
 hi videtur: sed clamo, et squalco, et frigida la-
 vor, et nudis pedibus per hiemen circummeo, et
 velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis diuitum sumtuose obsonavit, aut me-
 retricem habet, de hoc laboro atque indignor:*
 si

17. κέρραγα] *Quasi sum clamans. De his
 praeterito praesentibus vid. Clarke ad Iliad.*

A. 37. Amat hoc verbum inprimis in
 praeterito, loco praesentis collocari. *Reitz.*

γρονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικηρίας τε καὶ θεραπεΐας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἐσὶν ἡμῖν, ὡς θεοῖ, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικέρσιοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβριστὴ εἰσι, καὶ ἔμετρίως ἡμῶν καθάπτουσι, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τὰς θεὰς, μήτε ἄλλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥς ἡμεῖς ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ ἔτοι πείσαι τὸν βίον 18) δυνήθωσιν,
οὐ

si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurci vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspicere. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter

18. πείσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque sic vocari, exemplis plurimis demonstravit Casaubonus ad Athen. 15, 5. ubi et monuit, vitam eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paullo ante et hic saeculum bonis itidem auctoribus vocamus. Gesner.

οὐ μετρίως πενήσητε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ἔδεν ἔξειν προσδοκῶν; ἂ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκέσχετε τῷ ξένου χθές διηχημένε. πρὸς ταῦτα βηλεύεσθε ἂ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέςατα.

Ἔϊπόντος ταῦτα τῷ Διὸς, ἡ ἐκκλησία' διετε-
 θρύλλητο· καὶ εὐθύς ἐβόων ἅπαντες, κερκύνω-
 σον, κατάφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βήραθρον,
 ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τῶς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ
 ὁ Ζεὺς αὐθις παραγγείλας, Ἔσαί ταῦτα ὡς
 βέλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ
 διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, ἔθέμις κο-
 λασθῆναί τινα, ἱερομηνία γὰρ ἔσιν, ὡς ἴξε, μη-
 νῶν

ter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes veri, narrante hospite, audiuistis. Ad haec iam, quae et hominibus utilissima, et securissima nobis sint, consulite.

33. Haec ubi dixit Iupiter, crebris concio vo-
 cibus personuit, cum omnes statim clamarent,
*fulmina! combure! obtere! in barabrum! in Tar-
 tarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Iu-
 piter, *Erunt ista, ut vultis, inquit, et omnes cum
 ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, pu-
 niri quemquam nefas. Esti enim, ut nostis, dies
 sine*

νῶν τέτων τεττάρων 19), καὶ ἤδη τὴν ἐκεχει-
ρίαν ἐπληγυιλάμην. ἐς νέωτα ἐν ἀρχομένῃ ἡ-
ρος, κακοὶ κακῶς ἀπολῆνται τῷ σμερδαλέῳ κε-
ραυνῷ.

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρῦσι νεῦσε Κρονίωνε
Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖς
περικαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐθις
ἔλθῃ

*sunt per menses hosce quatuor: et iam imperavi iu-
stitium. Nouo. igitur anno, ineunte vere, mali
male terribili fulmine peribunt.*

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34. De Menippo autem, ait, haec mihi placent.
Amputatis alis, ne qua iterum buc veniat, a Mer-
curio

19. ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quae-
sivi in historia temporum Luciani *ferias*
quadrimestres. Fieri tamen potest, vt *sup-
plicatio quatuor mensium* instituta sit, cum
Iulio Caesari, *Dione* teste L. 40. *sexaginta*
dierum sit decreta. Plane fictitias putat has
ferias Dukerus in *Addendis ad Thucyd.* p.
672. Qui caeteroquin illam notionem ἱε-
ρομηνίας, quae ad omne genus feriarum
pertinet, praeclare iam explicauerat ad 3,
56. 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *iustitium* verte-
re, quam *inducias* malui: cum non de bello,
sed de differendis noxiorum suppliciis sermo
sit. *Gesner.*

Luc. Op. T. VI.

I

ἔλθη ποτὲ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῆ εἰς τὴν γῆν κατενε-
 χθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέ-
 λυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιῷ
 ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε φέρων εἰς τὸν Κεραμικόν. "Ἄπαντα ἀκή-
 κοας, ἅπαντα, ὦ ἐταῖρε, τὰ ἐξ ἔρανθ. ἀπειρι-
 τοῖνυν καὶ τεῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατῆσι τῶν
 Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιζόμενος.

*curio bodie deferatur in terram. His dictis, con-
 cionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico de-
 posuit. Omnia audisti, sodalis, allata e caelo,
 omnia. Abeo iam, ambulatibus in Poecile
 philosophis bonum illum nuncium allaturus.*

Δις Κατηγορούμενος ἢ Δικαστήρια.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Δίκη, Πάν, Ἀθηναῖος, Ἄλ-
λος καὶ Ἄλλος, Ἀκαδημία, Στοά,

• Ἐπίκερος, Ἀρετή, Τρυφή, Διο-
γένους, Ῥητορικὴ, Σύρος καὶ

Διάλογος.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ἐπιτρεῖεῖεν ὅποσοι τῶν φιλοσό-
φων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν
φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποσα
τῶν ἀνθρώπων ἐνεκα πάσχομεν, ἐκ ἂν ἡμᾶς τῆ
νέκταρος, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὅμηρον
πισεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
ρας

Bis accusatus, seu tribunalia.

Jupiter, Mercurius, Iustitia, Pan, Athe-
niensis, Alius et Alius, Academia, Stoa,

Epicurus, Virtus, Mollities, Dioge-
nes, Rhetorice; Syrus et

Dialogus.

IUPIT. Dispercant vero quotquot philoso-
phorum apud solos felicitatem esse
Deos contendunt. Si enim sciant, quot homi-
num causa subeamus molestias; non sane nec-
taris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent,
Homero nimirum fidem habentes, caeco homini
I 2 atque

ρας καλέντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἔρανῳ διηγεμένῳ,
 ὅς ἐδὲ τὰ ἐν τῇ γῆ καθοραῖν ἐδύνατο. αὐτίκα
 γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἔτοσί, ζευξάμενός τ' ἄρμα,
 πανημέριος τὸν ἔρανόν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυ-
 κώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποσιλβῶν, ἐδὲ ἄστρον
 κνήσασθαι τὸ ἔς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν
 γάρ τι καὶν ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθη, ἀφί-
 νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδῆ παρατραπόμε-
 νοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἀ-
 γρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνεσα τοῖς
 κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρι ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπα-
 νιῆσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν
 τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγῃ δὲ τὰ ὦτα ἐκκε-
 κώφωται πρὸς τῶν ἐνοχληντων κατὰ χρεῖαν
 τῆς

atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia
 enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt
 poterat. Iam Sol quidem hicce currū iuncto per
 totum diem caelum obit, igni indutus, et reful-
 gens radiis, neque tantum otii agens, quantum
 auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim
 vel paullum per imprudentiam remittat, excussis
 frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia.
 Luna vero peruigil et ipsa circumit, lucens co-
 missantibus, et intempesta nocte de coena red-
 euntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem
 qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat
 ab his, qui diuinationis indigentes negotium illi
 facer-

τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκάσιον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὐθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῆσα τῆ ἱερᾷ νάυατος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύη παρεῖναι, ἄσκηνον χρὴ αὐτίκα μάλᾳ παρεσῆναι συνείροντα τὰς χρησμὰς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα I) καὶ χελῶνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες ὥσε εἰ μὴ

faceffunt: et iam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: et in vniuersum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, et commansa lauro, et commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines vna coquunt, adeo vt
I 3 nisi

I. ἄρνεια κρέα] Respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croeli legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud Herodot. I, 47. Graevius.

εἰ μὴ τὴν εἶνα ὄξυς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ
 Λυδὸς καταγελαῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ
 τῶν νοσούντων ἐνοχλάμενος, ὀρῆ τε 2) δεινὰ
 θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτριήσι τε συμφο-
 ραῖς ἰδίᾳ καρπῆται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τὰς
 ἀνέμους Φυτὲρ γέντας λέγοιμι, καὶ παραπέμπον-
 τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμυῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντα πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τῷ ὕπνῳ διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφη-
 τεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλαν-
 θρωπίας οἱ θεοὶ ποιεῖσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
 γῆς βίον ἐκάσῃς συντελεῖσι.

Καίτοι

nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, - vexatus ab aegrotantibus,
 videtque aspera, et insuavia tangit, et ex alienis
 calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si
 ventos dicam plantarum cultum adiuuantes, et
 nauigia deducentes, et adspirantes ventilantibus;
 aut aduolantem ad omnes somnum; aut somnia
 quae cum somno pernoctant, et oracula illi sub-
 iiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum
 amore elaborant, et ad vitam in hac terra singu-
 lis conferunt.

2. Et

2. ὀρῆ τε] Lepide huc translata Hippocratis
 verba περὶ Φυσῶν I, 6. Gesner. Dedita
 opera haec Ionice inseruit, quia Medice lo-
 quitur Hippocratem imitatus; sed et συμ-
 Φοραῖσιν tum scribendum. Reisz.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐ-
 τὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατήρ, ὅσας μὲν
 ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς
 τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν
 τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
 ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττει τῆς ἀρχῆς, ὡς
 μὴ βλακεύωσιν 3) ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἄλλα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέ-
 φικτα ὑπὸ λεπτότητος. σὺ γὰρ μόνον τὰ κε-
 φάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑέτης, καὶ χα-
 λάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀσραπαῖς αὐτὸς οἰκο-
 νομη-

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria.
 Ego, vero ipse rex et pater omnium, quot in-
 cunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot
 curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera
 inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum administrant, ne quid
 negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter tenuita-
 tem licet. Non enim, cum illa tantum, quae
 ad summam administrationis pertinent, pluuias,
 grandines, ventos, et fulgura ipse dispensavi
 I 4 atque

3. βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic natio-
 nem subesse, quam tarditatis alicuius et ne-
 gligentiae, etiam *Scholastes* ad h. l. obser-
 vat. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 325.
Gesner.

νομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπρωμα τῶν ἐπι-
 μέρης Φροντίδων 4) ἀπληκταμένος· ἀλλὰ με-
 δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-
 σκοπεῖν, ὡς περ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βεκόλον, τὰς
 κλέπτοντας, τὰς ἐπισηκῆντας, τὰς θυόντας,
 εἴ τις ἔσπεισε, πρόθεν ἢ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς
 ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλῆων ἐκάλεσε· καὶ τὸ
 πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν τε
 Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι τὰς πολεμῆντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέττις
 χαλα-

atque ordinaui, quietus sum et particularibus
 curis liber, verum facere quidem ista me oportet,
 sed eodem tempore usque quaque respicere
 ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fu-
 res, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis liba-
 vit, unde nidor et fumus veniat, quis aegrotus
 aut nauigans vocauerit? quodque omnium labo-
 riosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae
 ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos
 belligerantes, et grandinem demittere apud Ge-
 tas,

4. αἱ ἐπὶ μέρης Φροντίδες] Sunt speciales cu-
 rae, quae singulis sunt impendendae, et
 ὀρπονντὺρ τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως,
 quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.
 Graevius.

χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ
 μευψίμοιρον ἔδδ' ἔτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ
 πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἵππο-
 κροῦσαι, εὐδασί, παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ; ἔκ-
 ἔχει νύδυμος ὕπνος. εἰ γὰρ περὶ καὶ μικρὸν ἐπι-
 νυσάξομεν, ἀληθῆς εὐδύς ὁ Ἐπίκροτος, ἀπρο-
 νοήτως ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμά-
 των· καὶ ὁ κίνδυνος ἔκ' εὐκαταφρόνητος, εἰ
 ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πισεύσασιν αὐτῶ, ἀλλ' ἀσε-
 φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ γαοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι
 δὲ αἱ ἀγυῖαι, ἄσπονδοὶ δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροί
 δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυστα καὶ ἀκαλλίσθητα,
 καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαρῶν, ὡσπερ οἱ κυβερ-
 νῆται,

tas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra
 quietem*

*Per noctem capiunt: nostros, Iouis, almus
 ocellos*

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paul-
 lum conuiuemus; ilicet verus est Epicurus, qui
 pronunciat rebus nos terrestribus nihil prouide-
 re: nec contemnendum periculum, si homines
 ista illi credant: verum sine coronis ac vittis
 erunt nobis aedes, nidor nullus per compita,
 sine libamentis crateres, frigida altaria. In vni-
 versum nec maetabitur nec lixabitur, et fames
 multa ingruet. Quae cum ita sunt, gubernatoris

νήτωι, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκα τὸ
 πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσῶν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
 ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τῆχοι, ἐγκαθεύδει-
 σιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυπνῶ καὶ ἄσιτος· ὑπὲρ πάντων
 μεριμνῶ κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόν-
 ω τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὡς ἡδέως ἂν ἐροίμην τὰς Φιλοσόφους, οἱ
 μόνως τὰς θεὰς εὐδαμονίζουσι, πότε καὶ σχολά-
 ζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι,
 μυρία ὅσα ἔχοντες πράγματα; ἰδὲ γὰρ ὑπὲρ ἀ-
 σχολίας τρεῖς ἑτάλους δίκας φυλάττομεν
 ἀποκειμένως, ὑπὲρ εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων
 διεφθαρμένως· καὶ μάλιστα ὅποσα ταῖς ἐπιστή-
 μασι καὶ τέχναισι πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεσῶσι,
 πάνυ

instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
 tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt,
 et forte dormiunt: at ego peruigil, cibi expers,
 pro omnibus *Intra animum curas, ac per praeor-
 dia verso*, eo solo honoratus, quod dominus
 videor.

3. Itaque libenter interrogauerim Philosophos,
 qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare
 nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita
 adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii
 inopia antiquos tot caussarum libellos seruamus
 repositos, a rubigine et aranearum telis cor-
 ruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae
 atque artes contra homines quosdam detulere,

πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράχουσιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτῶσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβρῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοῶντες ὡς ἐκ ὀλιγωρίας τὰς κρίσεις ὑπερημέρες συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τῆτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλεῖσι.

ERM. Καὶ τὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκῶν δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σὲ· ἐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τῶτων τῆς λόγος εἰέββαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτῶσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερόν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορῶντες δὲ συγκυκλιότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὐς ἔδει πάλαι

antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, et indignantur, et iudicium inuocant, et tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differantur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua viuere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Iupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando vero tute sermonem de his iniecisti, dico nimirum. Omnino grauius ferunt, Pater, et conqueruntur, et aperte quidem dicere non audent, submurmurant vero collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat

πάλαυ τὰ καθ' αὐτὰς εἰδότας, ζέργειν ἕκαστον
 τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΤΣ. Τί ἐν, ὦ Ἐριῶ,
 δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέ-
 λεις εἰς νέωτα παρκαγγελῶμεν; ΕΡΜ. Οὐμεινεν,
 ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΤΣ. Οὕτω ποίει.
 σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δι-
 κῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ἐπόσοι τὰς γρα-
 φὰς ἀπενηνέχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς Ἄρειον
 πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῶν σφίσι
 τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων,
 ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον εἴσιτο
 γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξείναι ἐφέντι ἐπ' ἐμέ,
 δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παρῆπαν
 ἐδεεῖκασο. σὺ δὲ, ὦ θυγάτηρ, καθεζομέ-
 νη

tebat olim, conditione sua cognita, rebus iudi-
 catis vnunquemque acquiescere. IVP. Quid
 ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, vt in proximum annum de-
 nunciemus? MERC. Non sane: sed iam pro-
 ponamus IVP. Ita fac: deuola praecōnio edic,
 forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Qui-
 cumque deuolere causas ut veniant bodie in Areum
 pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignaturam illis
 iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athe-
 nienfibus. Si quis vero iniustum putet factum esse
 iudicium, licere ipsi ad me prouocanti, iudicari de
 nouo, quasi plane indicatum non esset. Tu vero
 filia*

νη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς 5), ἀποκλήρε τὰς δί-
κας, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ἴν' ἐξελαινομένη
πρὸς αὐτῶν δραπετεύῃ πάλιν ἐκ τῆ βίχ, τὴν
ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν ἐ φέρεσα; ΖΕΥΣ. Χρη-
σὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπεῖκασιν
αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμᾶν,
καὶ μάλιθα ὅ, τῆ Σωφρονίσκῃ τὸ δίκαιον ὑπερε-
παινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφῆνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γὰρ ἐν Φῆς αὐτὸν ἐκείνον ὠνήσαν
οἱ περὶ ἐμᾶ λόγοι· ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἔνδεκα,
καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσῶν, ἐπίεν. ἄθλιος

τῆ
filia assidens ad Seueras Deas, fortire dicas, et
iudicantibus attende.

5. IVST. Rursus in terram? vt exacta ab illis
denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniu-
stitiam non possim? IVP. Bona sperare fas est.
Omnino enim iam persuaserunt illis Philosophi,
vt Iniustitiae te praeferrant, Sophronisci praeser-
tim filius, qui summis iustum laudibus extulit,
et bonorum maximum esse ostendit. IVST.
Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones
de me habiti profuere, qui undecim viris tradi-
tus et coniectus in carcerem, de cicuta bibit ia-
felix,

5. τὰς σεμνὰς θεὰς] i. e. τὰς Εὐμενίδαα.
Hesych. σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδαα ἔτως
ἔλεγον, καὶ Ἐρινύαα ἐπὶ αὐφημισμῷ.
Griecus.

τῷ κωνεΐζ, μηδὲ τὸν ἀλεκτρῶνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερέσχον σὶ κατήγεσσι τάναντία περὶ τῆς ἀδικίας φιλοσοφῶντες.

- ΖΕΥΣ. Ξένχ ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἐχ' ὄρα· ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρία, καὶ πῆραι, καὶ ἀπαιταχῆ πώγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀρισεραῖ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ φιλοσοφῶσι; μεσοὶ δέ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοισ ἀπαντώντων, καὶ εἰς ὅσας εἰς τρέφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλεται. πολλοὶ γὰρ τὰς

felix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

6. IV.P. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res sunt, non vides quot pallia, et baculi, et perae, et vbiq̄e barba prolixa, et in sinistra liber, et vt pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes, turmatim et per phalanges sibi inuicem occurrentium, et nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad cum diem

πὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν
πήραν αἰξάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶ-
μα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Λιδιόπειον ἐπιχράναντες,
αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τε-
κτόνων περιέρχοντα, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν
ἐπαινῶντες. ὡς· κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶτ-
τον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμέρτοι ξύλου, ἢ
ἐνθα ἂν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπορήσει Φιλόσοφος.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτσι με, ὦ Ζεῦ, δεδίπτονται,
πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν
αὐτοῖς, αἷς περὶ ἐμᾶ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ
καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσ-
ποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ
παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δὴ
λγς

diem habebant opificiis, ad peram ruentes et
pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore
inficientes, extemporales philosophi ex cerdoni-
bus aut fabris circumcunt, te tuamque laudan-
tes virtutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in nauigio cadens lignum non
contingat, quam oculus quocumque respiciens
non incidat in philosophum.

7. IVST. Quin illi ipsi metum mihi incu-
tiunt, Iupiter, qui contendant inter se, et ipsi,
quae de me disputant, ignorent. Aiunt vero
etiam, plerosque illorum in suis quidem dispu-
tationibus me affectare, in rebus autem geren-
dis ne in domum quidem recipere, sed sine du-
bio

λαι εἶναι ἀποδιδόντας, ἢ ἀφαιρούμεν τότε
 πάλιν ἐπὶ τὰς δυνάμεις πάλιν γὰρ τῆν ἀδουσίαν
 προστεθέντων κίττων. ΖΗΤΕ. Οὐκ ἔστιν,
 ὅτι οὐκ ἔστιν. ἀποδοῦναι ἔστιν ὅτι καὶ εἶναι
 τῆν γὰρ οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἔστιν γὰρ, ὅτι καὶ
 εἶναι πάλιν ἀποδοῦναι. ἢ ἀφαιρούμεν
 ἢ ΕΡΜ. Ἀποδοῦναι, ἢ ἀφαιρούμεν. εἶναι τὸ εἶναι,
 ἀποδοῦναι τὸ ἀποδοῦναι ἐπὶ τὰ λαίπυρ τῆν Πλα
 τῶν, ἢ εἶναι ἢ ἀφαιρούμεν ἀποδοῦναι. ὅτι γὰρ εἶναι
 καὶ ἀποδοῦναι πάλιν τῆν εἶναι. ἀλλ' ἢ ἀφαι
 ροῦν καὶ ἀποδοῦναι; καὶ ἀποδοῦναι. ἢ εἶναι
 τὰ εἶναι τὸ εἶναι. ἀποδοῦναι εἶναι τὰ εἶναι οἱ Σει
 ρῶν, καὶ Πυροκράτῶν, καὶ Βουφῶν, καὶ
 Φαλακῶν, ἢ εἶναι τὸ εἶναι τὸ εἶναι. καὶ
 ἢ ἀφαιρούμεν

bio exclusivos, si quando ad fores illorum va
 niam: olim enim hospitium ante ab eis
 receptum. IVP. Non omnes, alii, pravi sunt.
 Satis satem fuerit, si vel in paucos aliquos bo
 nos incidere. Verum abite iam, ut vel paucos
 hodie cogere inciderent.

e. g. MERC. Aderunt, Iuliana, recta Socraticam
 veritas, primum sub Hymetto ad sinistra Parne
 this, ubi quo illa cacumina: videris enim olim
 viae obliu esse. Sed quid lacrimaris et lamenta
 ris? Noli metare: non iam similis est saeculi
 conditio. Mortui sunt illi Scirones et Pyro
 cratae, et Buphrides, et Phalerides, quos tum
 metuebas. Iam vero sapientia, et Academia, et

Porti-

Ἀκὰδημίᾳ, καὶ Στοᾶ, κατέχευσι πάντα, καὶ πανταχῶ σε ζητῶσι, καὶ περὶ σῶ διαλέγονται, κεχηνότες εἰ ποθεν ἐς αὐτὰς καταπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τάληθές, ὦ Ἐρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνῶν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρέβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγέννηται· καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε ἔσαν μὴ λέγων. ἐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ τῆ στήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ

Porticus tenent omnia: et vndique te quaerunt, et de te disputant, inhiantes sicunde ad illos rursus deuoles. IVST. Tu enimvero Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis et in foro, (forensis enim es, et in concionibus praeconium facis) quales facti sint, et vtrum fieri possit, vt apud illos maneam. MERC. Sane potest: iniustus enim sum, si tibi, sorori, non dicam: non paruum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reuerentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in prauos illorum quosdam incidet, nam verum, puto, dicendum

Luc. Op. T. VI. K

γὰρ οἷμα τάληδῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφροι
καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸς μετέβαπτεν
ἡ φιλοσοφία παραλαβῆσα, ὅποσοι μὲν ἐς κέ-
ρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβοῶς ἀπετελέ-
σθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς
γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν ἔτοι ἐτοιμότατοι· ὅσοι
δὲ ὑπὸ τῆ πάλαι εὔπρα μὴ ἐς βάθος παρεδέξαν-
το ὅποσον δευσοποιὸν τῆ Φαρμάκx, τῶν ἄλ-
λων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὁμως, καὶ μιξέλευκοι,
καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παραδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ
δ' οἱ καὶ μόνον ψύσαντες ἔκτοσθεν τῆ λέβητος
ἄκρω τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβό-
λης, ἰκανῶς οἶονται καὶ ἔτοι μεταβεβάφθασοὶ
μέντοι δῆλον ἔστι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσαι.

Ἄλλὰ

cendum est; in quosdam vero semisapientes et
semiprauos. Cum enim illos nouo colore infi-
ciendos philosophia suscepit, quotquot ad satu-
ritatem biberunt illius tincturae, plane boni facti
sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te re-
cipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae
antiquis sordibus non satis profunde receperunt
vim illam medicamenti penetrabilem, hi melio-
res reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii,
et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero,
qui vbi extra solum summo digito ahenum con-
tigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mu-
tasse colorem sibi videntur. Apertum vero, fu-
turam tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed

Ἄλλὰ μεταξύ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὡς τὸ μὲν Σύνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύομεν ἤδη, καὶ ἐπέπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα παρὰ ἐπὶ τῆ παρυκ κἀθῆσο, τὴν πύκα ἐρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κερύξω τὰ περὰ τῆ Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾶον ἔτιωσ ἅπαντας ἐκ τῆ ἐπηκᾶς προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅσις ἄτος ὁ περσιῶν ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύρηγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διοτύσσε θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔτος ὡκεῖ μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὴν Δατιδος

9. Sed dum loquimur iam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem iam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle consistere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Ioue edixero. Ego vero consenta arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto aduocauero. IVS T. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post ap-

K 2 pulsus

τιδος ἐπίπλεν, καὶ τὴν Μαραθῶνταδε τῶν βαρ-
 βάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις
 σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνῃ, τὴν ὑπὸ τῆ ἀ-
 κροπόλει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰ-
 κεῖ μικρὸν ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ μετοικι-
 κὸν β) συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδῶν
 ἐν γειτόνων, πρόσσει δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. ΕΡΜ.
 καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μυσικώτα-
 τε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἀπάντων, Ἀ-
 θήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ
 ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν; ΕΡΜ.
 Αὕτη

pulsam vero Datidis et exscensionem barbaro-
 rum in Marathona, non vocatus auxilio venit
 Atheniensibus, et ab eo inde tempore istam sub
 arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgi-
 cum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut
 videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

IO. PAN. Saluete Mercuri et Iustitia. MERC.
 et . . . IVST. Tu quoque *salve* Pan, canendi
 et saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis
 autem etiam pugnacissime! PAN. Quod vero vos,
 Mercuri, negotium huc deduxit! MERC. Haec
 tibi

6. ἐς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in
 urbem iocatur, non pleno civitatis iure,
 sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura
 Harpocr. voc. μετοίκιον. Gesner.

Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέμψέ με ἀποκληρώσασκεν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον ἔκατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικῶτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρεῖς τῆ ἔτης ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνορχιν θύσσι μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχῶνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλοῦ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλος αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ.

tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praeconium. IVS T. Demisit me, Pan, ad sortienda iudicia Iupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In uniuersum non pro dignitate apud illos ago, sed multo quam speraueram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me aduocantes laetitiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum et iocus.

K 3

II. IVST.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὰς Φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνους τὰς κατηφείας, τὰς σκυθρωπὰς ξυνάμα πολλὰς, τὰς τὸ γέροντος ἐμοί; τὰς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγῃσιν, εἰδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγες, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀσινὰ, ἐμειλίχια, ὦ Δίη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ Φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίης καλάμας, καὶ τῆς σύριγγος; ἐγὼ σοφός; τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἦν δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκῶ γε αὐτῶν ἀεὶ κεντραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν,

II. IVST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenius mihi similes, loquaces illos? IVST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelliigo: monticola enim ego, et comtula ista dicta atque urbana non didici; Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et, si opus sit, pugna. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et species,

Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ
καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνἄρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊέσης
δὲ τῆς συνείας ἐπιτείνουσι τὸ Φθέρμα μέχρι
πρὸς τὸ ἔρθιον· ὡσεύπερ διατεινομένων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐθελόντων, τὸ, τε πρόσωπον ἐρυ-
θριᾶ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδέσῃ, καὶ αἱ φλέβες ἐξα-
νίστανται, ὡσπερ τῶν αὐλητῶν, ἐπὸταν εἰς σε-
νὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζονται. διαταράξαν-
τές γε ἐν τῆς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκο-
πέμενον συγγέαντες, ἀπίασι λειδορησάμενοι ἀλ-
λῆλοις οἱ ποῖλοι, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τῆς μετώπης
ἀγκύλω τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔτος
κρατεῖν ἔδοξεν ὅς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν
ἦ θρα-

cies, et naturam, et expertia corporis proferre,
ignorabilia mihi et peregrina nomina. Ac pri-
mo quidem pacifice occipiunt suos inter se ser-
mones: procedente vero disputatione, ad or-
thium usque modum vocem intendunt: adeo ut
a nimia contentione, atque alta voce dicendi stu-
dio, et vultus rubescat, et intumescant ceruices,
et venae surgant velut sibi cinum, cum in angu-
sta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis
igitur inuicem sermonibus, et confuso quaestionis
statu abeunt plerique conuiciantes sibi inuicem,
sudorem de fronte digito incuruato detergentes:
et ille vicisse videtur, qui vocalior est audacior-

ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τε
 θήπασιν αὐτῶν· καὶ μάλιστα ὁπόσας μηδὲν τῶν
 ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ· 7). καὶ παρεῤῥασι,
 πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βροῆν κεκληρημένοι. ἐμοὶ
 μὲν ἔν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκην ἀπὸ τέτων, καὶ
 ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τῆ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ
 γε δημωφελές τι εἴην· τῇ βροῇ αὐτῶν, καὶ τι
 ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐ-
 τοῖς, ἔκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ
 μηδὲν

ve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quis
 nihil magis necessarium occupatos tenet, atque
 adstant audacia illorum atque clamoribus defixi
 ac deliniri. Mihi igitur his *indiciis* vani homines
 esse videbantur, aegreque ferebam illam barbarae
 similitudinem. Vtrum vero aliquid publice utile
 insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni
 ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim.
 Verum

7. περιασχολεῖ] Περιασχολεῖν est verbum
 quod Graeciā non novit, nec nosse potest.
 lege ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ. *Grat-
 vius*. Si adimere velimus Luciano, quae
 nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui
 parte truncabitur. Verbum hoc quid habet
 in forma, vel significatione, vel constru-
 ctione denique, quod non conveniat cum
 διασχολέω, quo passim vti *Herodotum* Lexi-
 ca docent. *Gesner*.

μηδὲν ὑποσελάμενον τ' ἀληθὲς διηγῆσασθαι (οἰ-
κῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ῥῶας) πολλὰς αὐτῶν
πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δειλὴν ἑψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχεσ, ὦ Πάν, ἔχ' ὁ Ἑρμῆς σοί κη-
ρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ.
Ἄκυστε λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῆ τύχῃ κα-
τασησόμεθα τήμερον, Ἐλαφροβολιῶνος ἐβδόμη
ἰσαμένῃ. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς
Ἄρειον πάγον, εἴθε ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δι-
καστήριον, καὶ αὐτὴ πρέσσει τοῖς δικάζουσιν. οἱ
δικασαὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. ὁ μισθὸς τριώ-
βολον ἐκάστης δίκης. ἀριθμὸς τῶν δικασῶν κα-
τὰ λόγον τῶ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποθέ-
μενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τῆ-
τας

Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere
fas est, habito enim hic, ut vides, in specula,
multos illorum saepe iam vidi sero vespere.

12. IVST. Expecta, Pan. Nonne Mercurius
concionari tibi visus est? PAN. Nempe.
MERC. Audiro, popule. Forum iudiciorum, quod
felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii in-
euntis septimo. Quicumque causas detulerunt, ve-
niant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas ex
ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Athe-
niensibus; merces uniuscuiusque causae triobolum.
Numerus iudicium pro portione criminis. Quicum-
que vero dato libello ante, quam in iudicium veni-
rent, mortui sunt, eos quoque remittat Aëacus. Si
K 5. quis

τες ὁ Αἰακὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δέ τις ἄδικα
 δεδικάσθαι οἶηται, ἐφέσιμον ἀγωνιῆται τὴν
 δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βα-
 βαι τῷ θορύβῳ, ἠλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν.
 ὡς δὲ καὶ σπευδῆ συνθέξουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀναντες εὐθύ τῷ Ἀρείῳ πάγῳ; καὶ ὁ
 Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεσιν. ὥσε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
 δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληρῶτε, καὶ διακρίνετε,
 ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον
 ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν,
 εἰ τὴν Ἥχῳ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ,
 καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλλῃς ἐμοίγε, ὁσημέ-
 ρα τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκού-
 οντι.

E P M.

*quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, pro-
 uocatione certabit; est autem ad Iouem prouocatio.*
 PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia,
 clamores! Quam studiose vero concurrunt tra-
 hentes alii alios arduo ascensu in collem Mar-
 tium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque
 vos quidem occupaminor in iudiciis, et fortimi-
 nor, et iudicatote, vt vobis legitimum est. Ego
 vero, discedens in speluncam, fistula canam
 amatoriam quandam cantilenam, qua cauillari
 soleo Echonem. Auditionum vero et iudicia-
 lium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie
 in Arcopago litigantes audiam.

13. MERC.

ERM. "Αγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὐλέγεις. ἄθροοὶ γὰρ, ὡς ὄρνις, προσίασι-θο-
 ρυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβῶντες τὴν
 ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.
 ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη
 τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεῖνὰ εἰργασμέ-
 νον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ.
 Ἔπερ, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ
 ἄγγε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἐρμῆ;
 τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμε-
 θα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὅπῃ-
 σαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπισημαῖς, πρὸς ἄν-
 δρας εἰσὶν ἐπηγγελημένα, καὶ μοι ταύτας ἀνά-
 δος τῶν γραφῶν. ERM. Μέση κατὰ τῆς Ἀκα-
 δημίας

13. MERC. Age, Iustitia, aduocemus. IVST. Bene mones. Densi enim, vt vides, cum tu-
 multu accedunt, vesparumque instar bombum
 circa arcem faciunt. A'THEN. Teneo te, sce-
 leste. ALIVS. Calumniator es. ALI. Dabis tan-
 dem aliquando poenas. ALI. Conuincam te fe-
 cisse horribilia. ALI. Mihi prius sortire. ALI.
 In ius veni, impure. ALI. Noli mihi collum
 obtorquere. IVST. Scin' quid agamus, Mercu-
 ri? Caussas alias differemus in crastinum: hodie
 vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae
 generibus, vel scientiis, contra viros delatae
 sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.
 MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemo-*
 ne,

δημίας ὑπὲρ Πολέμωνος 8) ἀνδραποδισμῶ. ΔΙΚ.
 Ἐπὶ κληρώσων. EPM: Ἡ Στοά 9) κατὰ
 τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔρασην αὐτῆς Διο-
 νύσιον ἀπεβελόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἰκαιοί. EPM.
 Περὶ Ἀριστίππου τρυφῆ πρὸς ἀρετὴν. ΔΙΚ. Πέντε
 καὶ

ne, plagii. IVST. Sortire septem iudices. MERC.
 Porticus (Stoa) contra voluptatem, iniuriarum,
 quod suum amatorem Dionysium abduxit. IVST.
 Quinque sufficiunt. MERC. De Aristippo vo-
 luptas contra virtutem. IVST. Quinque et his
 litem

8. ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm.* ac *Gesner.* pro
 Polemone. *Guietus de, super.* Verum est,
 ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Interim
 bene *Guietus* monet, recte hic *de, super*
 significare; nam Polemon non tam est, pro
 quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur,
 sed subiectum litis, de quo contenditur,
 quemque ambae litigantes suum vindicant,
 vide pr. cap. 16. At si quis malit reddere
 propter, hic me habebit audientem. Sic
 mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum
 de quo ambigunt, cf. c. 23. et sq. *Reitz.*

9. στοά] *Haesi,* an in versione *Stoae* potius
 nomen retinerem, quod *Prosopopoeiae* ma-
 gis aptum videretur. Sed cum non inveni-
 rem auctorem Latinae appellationis, malui
Porticum dicere, quae non minus potest fe-
 minam terminatione signare, quam *Socrus.*
Gesner.

καὶ τέτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοι-
βική δρασμῶ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκληρέ-
μόνας. ΕΡΜ. Ἡ γραφική κατὰ Πύρρωνος
λειποταξίς. ΔΙΚ. Ἐννέα κρηέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρεῶμεν, ὡ
Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμέ-
νας κατὰ τῶ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρό-
τερον διαλύσωμεν· αὐταὶ δὲ εἰς ὕπερον δεδικά-
σονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ἴμοιαι γὰρ καὶ αὐταί,
καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρὸν, ἀλλὰ παραπλή-
σιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις· ὡς ἐν τέτοις
δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἴσοικας, ὡ Ἐρμῆ,
χαριζομένω τὴν δέησιν· ἀποκληρεῶμεν δ' ὁμῶς,
εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἵκαναί
γὰρ

litem iudicanto. MERC. *Mensaria fugae cri-*
men intendit Diogeni. IVST. Tres solos sor-
tire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti*
ordinis. IVST. Nouem iudicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Iu-
stitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem.
IVST. Antiquas prius dirimamus: hae postri-
die iudicabuntur. MERC. Verum finiles illae
quoque, et crimen, licet nouum, tamen finiti-
mum his, quae modo sortiti sumus. Itaque in-
ter haec iudicari aequum est. IVST. Videris,
Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sor-
tiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce;
latis

γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμένα. δὸς τὰς γραφάς.
 EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρω· διάλο-
 γος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἔτιός ἐστιν;
 ἔ γὰρ ἐγγέγραπται τὸ ὄνομα. EPM. Οὕτως
 ἀποκλήρη τῷ ῥήτορι τῷ Σύρω, κωλύσει γὰρ
 εἰδέναι καὶ ἀνευτὴ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἴδὲ καὶ τὰς
 ὑπερρείας ἤδη· Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγω ἀπο-
 κληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶ-
 χε δεδικασθαι· πλὴν ἀποκλήρη ἑνδεκα τὰς αὐ-
 τὰς ἑκατέρω τῶν δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δί-
 κη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικα-
 σικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδη-
 μίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγγεῖ. προτέρα δὲ
 σὺ

fatis multae enim iudices sortitae sunt. Cedo li-
 bellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis di-*
cam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.
 IVST. Quis vero hic est? neque enim adscri-
 ptum est nomen. MERC. Sic modo sortire,
Rhetori Syro, nihil enim impediet, etiam sine
 nomine. IVST. En transmontanas iam etiam
 Athenis in Areopago fortiemur *dicas*; quas trans
 Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum for-
 tire undecim, eosdem utrique *dicae*. MERC.
 Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum
 infumatur in sportulas iudicum.

15. IVST. Primi sedeant Academiae et Ebrie-
 tati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrie-
 tas.

σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾶς, καὶ διανεύῃ; μά-
 θε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθὼν. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι,
 Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῆ ἀκράτῃ τὴν
 γλωτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν
 τῷ ὀκλασηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔσηκα, ὡς ὀρῶς. ΔΙΚ.
 Οὐκἔν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τέ-
 των τινά· πολλοὶ γάρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ
 διαῤῥαγῆναι ἔτοιμοι. ΕΡΜ. Ἄλλ' εἴδεις ἐθε-
 λήσει ἐν γε τῷ Φανερίῳ συναγορεῦσαι. Μέθῃ·
 πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ.
 Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμ-
 Φοτέρους παρεσκευάσαι τὰς λόγους, καὶ τοῦτ'
 ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὐ-
 τη τοίουν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰ-
 πάτω· εἶτα ὑσερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ.

Καινα

tas. Quid taces, et nutas? Accede, Mercuri, et
 audi. MERC. Non possum, ait, causam meam
 agere mero compedita lingua, ne ludibrium de-
 beam in iudicio. Vix autem sto, vt vides.
 IVST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus
 illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa
 dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere
 volet causam ebrietatis palam suscipere. Et ta-
 men cum ratione istuc videtur petere. IVST.
 Quid? MERC. Academia semper in vtramque
 partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur,
 contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde posterius pro se verba
 faciet.

Καὶ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτερόν, ἐπεὶ σοὶ ἔχθριον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρότε-
ρον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγῃ νῦν
ῥέον (10). ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας ἐμῆ, ἀνδράποδον ἔμνον εἶχεν
εὔνην (11) καὶ πικρὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν
πρὸς ἄξιον οἴομενοι, ἀΦαιρεθεῖσα τὸν Πολέμω-
να ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγο-
ρᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμει-
νος

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic
tamen, Academia, vtramque causam, quando
tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae
pro ebritate dicentur: illius enim nunc aqua fuit.
Maxima vero infelix iniuria a me, Academia,
affecta est, mancipio, quod solum habebat ami-
cum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa
imperabat, turpe putaret, priuata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus vaga-
batur per forum medium, cum psaltria, canenti-
bus

10. τὸ γε νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. illi nunc fluit
aqua (sc. clepsydrae). Kuster.

11. ἀνδράποδον — εὔνην] Ita Ephes. VI, 7.
μετ' εὐνοίας δαλεύοντες. Vbi Elser. bene
monet, εὔνην saepe ac proprie dici de seruis
fideli ac sincero animo seruientibus. Reitz.

νος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰεὶ καὶ κραίπα-
 λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφάνοις διηνηθισμέ-
 νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι
 ἅπαντες, οἱ μηδὲ πωποτε νήφοντα Πολέμωνα
 εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
 δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας
 εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
 χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
 πρὸς αὐτὴν ἀγαγῆσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγ-
 κασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς σεφάνους
 περισέσπασε, καὶ δρόν πίνειν κατακείμενον, ῥη-
 μάτια σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντί-
 δος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν ὥσε ἀντὶ τῆς τῆς ἐπ-
 αιθῆντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος,
 καὶ

bus aures praebens a mane inde ad vesperam,
 ebrius, vino grauis, floreo caput sero redimitus.
 Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
 ne vnquam quidem sobrium videre Polemonem.
 Cum autem ad Academiae portam comissatum
 veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
 plagio vltā, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad
 se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse
 de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
 in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam
 vuculas, miserisque, et multae sollicitudinis ple-
 nas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso
 efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus
 Luc. Op. T. VI. L corpo-

Καὶ τὰ μὲν ταῦτα εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτέρου, ἐπεὶ σοὶ ῥᾶδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης ἐκείνης γὰρ τότε νῦν ῥέον (10). ἡδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμῆ, ἀνδράποδον ἔμνον εἶχεν εὐνὴν (11) καὶ πισὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προσέξειεν οἴομενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμην
νοσ

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, vtramque causam, quando tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae pro ebritate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, priuata, isto, dico, Polemone: qui interdum commissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus
bus

10. τὸ γε νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. illi nunc fluit aqua (sc. clepsydrae). *Kuster.*

11. ἀνδράποδον — εὐνὴν] Ita *Erbef.* VI, 7. μετ' εὐνοίας δαλεύοντες. Vbi *Elsner.* bene monet, εὐνὴν saepe ac proprie dici de seruis fidei ac sincero animo seruientibus. *Reitz.*

νος ἔωθεν εἰς ἐππέραν μεθύων αἰεὶ καὶ κραιπα-
 λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφάνοις διηνηθισμέ-
 νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι
 ἅπαντες, οἳ μηδὲ πωποτε νήφοντα Πολέμωνα
 εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
 δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας
 εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
 χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
 πρὸς αὐτὴν ἀγαγῆσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγ-
 κασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὸς σεφάνους
 περισπάσασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενοι, ῥη-
 μάτια σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντί-
 δος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν· ὥς ἀντὶ τῆς τέως ἐπ-
 ανθῆντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἀθλιος,
 καὶ

bus aures praebens a mane inde ad vesperam,
 ebrius, vino grauis, floreo caput sero redimitus.
 Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
 ne vnquam quidem sobrium videre Polemonem.
 Cum autem ad Academiae portam comissatum
 veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
 plagio vsa, vi creptum e manibus Ebrietatis ad
 se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse
 de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
 in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam
 vuculas, miserisque, et multae sollicitudinis ple-
 nas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso
 efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus

Luc. Op. T. VI.

L

corpo-

καὶ ῥαυτὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὕδρας ὠ-
 κασας ἀπαιμαδῶν, ἀσιτος ἐνίστε καὶ δούλιος
 εἰς μέσην ἐσπέραν κἀδύται λαβῶν, ὑπὸς πολ-
 λὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ λαβεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέ-
 γιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέσῃ πρὸς ἐμᾶ
 ἐπαρθεῖς, καὶ μωρία κακὰ διέχεισι περὶ αὐτῆς.
 εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέσης. ἦτοι καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευ-
 σάτω 12). Δ Ι Κ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ;
 πλὴν ἀλλ' ἐρχεῖ τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

· Α Κ Α Δ. Οὕτωςί μὲν ἀκῆσαι πάτω εὐλογε,
 ὦ ἄνδρες δικαστή, ἡ συτήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς
 Μέσης· εἰ δὲ καὶ μᾶ μετ' εὐνοίας ἀκῆσετε, εἴσε-
 σθε

corpore factus est: et cantilenarum omnium obli-
 tus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam
 usque vesperam delidet inter nugas, quas multas
 ego, Academia, doceo. Maximum vero illud,
 quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et
 sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae
 pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam.
 Et hinc mihi fluat *depsycho*. IVST. Quid tan-
 dem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilis
 audita pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me
 etiam beniuole audieritis, quam nulla istam iniu-

12. ἐμοὶ ῥευσάτω] Rursus intelligendum ὕ-
 δωρ. Bos de Ellipti.

ἴσθε ὡς ἔδειν αὐτὴν ἠδίκηκα, τὸν γὰρ Πολέμων
 να τέτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς σικέτην εἶναι, πε-
 Φυκότεα ἔ Φαύλωσ, ἔδὲ κατὰ τὴν Μέσθην, ἀλλ'
 οἰκεῖον ἐμοί, καὶ τὴν Φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
 σασα νέον ἐτι καὶ ἀπαλὸν ἔντα, συναγωνιζομέ-
 νης τῆς ἠδοιῆς, ἤπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυτυχε-
 γῆ, διέΦθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς
 ἑταίριαις παρασχῆσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν
 αὐτῷ τῆς αἰδῆς ὑπελείπεσθαι· καὶ ἄγε ὑπὲρ
 ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ὤετο, ὑπὲρ
 ἐμῆ εἰρησθαι νεμίσατε. περιήει γὰρ ἔωθεν ὁ
 ἄθλιος ἐξεφανωμένος, κραπαλῶν, διὰ τῆς ἀ-
 γορᾶς μέσης καταυλόμενος, ἔδέποτε νήφωσ,
 κωμαζῶν ἐπὶ πάντα, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ
 τῆς

ria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem il-
 lum, quem suum ait seruum, non male natum,
 neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et in-
 genio similem, praeripuerat iuuenem adhuc et
 tenerum, adiuuante voluptate, quae et ipsi fre-
 quenter ministrat, corruptitque miserum, co-
 missationibus et meretricibus dediticium tradens,
 ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur.
 Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat,
 pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix
 a mane inde, coronatus, crapula grauis, per
 medium forum, tibiis aures intendens, nec vn-
 quam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque,
 contumelia maiorum suorum, et totius civitatis

τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωσ τοῖς ξένοις. εἶπε
 μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὡσπερ
 εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμείων τῶν θυρῶν, πρὸς
 τὰς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ
 ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα. ὁ δὲ μετὰ τῶ
 αὐτῶ, καὶ τῶν σεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶ-
 τα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν 13) ἐπειρᾶτο τὴν
 συνχσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ εἶδεν
 ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτῶ, κατ' ὀλίγον (οὐ
 γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηθε
 πρὸς

rifus hospitibus. Verum ad me cum venisset;
 equidem, vt facere soleo, apertis ianuis ad foda-
 lium quosdam praesentes verba forte faciebam de
 virtute et temperantia. At ille cum tibia et co-
 ronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram dispu-
 tationem. Cum vero nihil illum curarem;
 paulatim, neque enim plane ab ebrietate perma-
 duerat,

13. συγχεῖν ἡμῶν etc.] Interpres, *perturbare*
nos tentabat. At τὸ συγχεῖν cum casu se-
 cundo nunquam construitur. Deceptus fuit
 prava distinctione. Verba erant distinguen-
 da: σ. ἢ. ἐ. τὴν συνχσίαν, ἐ. τῇ βοῇ. et
 vertenda: *confundere nostrum conabatur con-*
ventum, turbas dando sua vociferatione. Vi-
tranga.

πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τὰς σεφάνους,
καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορ-
φυρίδι ἠσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος
ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἴωρα ὅπως διέκειτο, καὶ
τῆ πάλαι βίᾳ κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθη-
μα, τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο,
ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἠυτομέλησε παρ' ἐμέ,
ἔτε ἐπικαλεσαμένης, ἔτε βιασαμένης, ὡς αὐ-
τὴ φησιν, ἐμῆ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα
εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν,
ὅπως καταμάθῃτε ἓν τρίπον διάκειται πρὸς
ἐμῆ. τῆτον, ὦ ἄνδρες δικασαί, παραλαβῆσα,
γελοίως ἔχοντα, καὶ μὴτε φωνὴν ἀφιέναι, μὴτε
ἑσα-

duerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit,
abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et
purpurae illum puduit: et tanquam e profundo
somno expergefactus, tum se, quomodo affectus
esset, inspexit, tum vitam condemnauit superio-
rem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens
evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fe-
cerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me
venit transfuga, neque vocantem, neque vim ad-
hibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte
haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca,
ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc
ego, Iudices, cum accepissem ridicule se habentem,
et neque vocem mittere neque stare praee-

ἔσαναι ὑπὸ τῆ ἀκράτε δυνάμενον, ἐπέσρεψα,
καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδε κόσμιον ἄν-
δρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλῆ ἀξίον τοῖς Ἑλλησιν
ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε χάριν οἶδεν ἐπὶ
ῥέτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα
ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρω ἡμῶν ἀμεινον
ἦν αὐτῶ συνέιναι.

ERM. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσα-
τε, ἀνάστητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ.
Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλην μιᾶς ERM.
Παράδοξον ἔσθην; εἶναι τινα καὶ τῆ Μέθῃ τιθέ-
μενον.

Καθήσατέ οἱ τῆ Στοᾶ πρὸς τὴν ἡδονὴν λι-
χόντες περὶ τοῦ ἔρασοῦ δικάζειν ἐγκέχυται
τὸ

mero valentem, conuerti, ad sobrietatem reduxi,
et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et
quantiuis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum
ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro
ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate,
cum vtra nostrum esse illi fuerit melius.

MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suf-
fragia, surgite. Iudicare oportet, etiam alios.
IVST. Omnibus, vna excepta, vincit Academia.
MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum
Ebrietati calculum adiecerit.

19. Sedete iam, quibus sortito obuenit iudi-
care causam; Porticus contra Voluptatem de ama-
torc.

τὸ ὕδωρ ἢ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὰς πολλὰς ἐρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμᾶ δὲ καταφρονεῖντας, ὅτι ἐν χρεῖ κέκαρμα, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκῆσαι με λέγεσθαι, θαρσύνω πολὺ δικαιότερα ταύτης εἶναι. τῆτο γὰρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγγλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως, ἐρασην ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιίσπασε.

tore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, (Poecile) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerisque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere quod in cute sum tonsa, virili vultu, et tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se duxit:

σε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸς ὑμῶν δόξαν εἰδικασαι τῆς
 Ἀκαδημίας, καὶ τῆς Μέρης, ἀδελφῶν. ὃν τῆς παρῶ-
 ντος δίκης ἐστίν· ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι,
 πότερος κρίσῃσι δίκην γενομένης κατὰ, ἢ δὲ με-
 νος δὲ ζῆν, μηδὲν μετὰ φρονεῖν ἐπιπέδοντα, ἢ
 ἐν δευτέρῳ τῷ καλῶς ἔχοντες ἡγεμονίας τὸ
 τερπνόν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφῶν· κα-
 τε τὸ ἀληθινὸν οἷς ἀμύχον δεδίωκται, κατε τὸ
 ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς περιεχόμενος, καὶ τῆς εἰ-
 δαμοσύνης ζητήσας ἐν τῷ μελίτι, καὶ τὰς ἰσχί-
 σι τοιούτων γὰρ αὐτῆ, δεύετε τοῖς ἀνθρώποις
 πρὸς τῆς, καὶ μετὰ φρονεῖν τῷ πῶν,
 προσήγεται αὐτῶν τὰς καλῶς, ἐν οἷς καὶ τῶν
 δειλίαις ἐκείνων ἀφροσύνας ἡμῶν πεπερήκε, το-
 ούτω

duxit: quamque ante vos modo causam iudica-
 runt iudices inter Academiam atque Ebrietatem,
 es praesenti causae gemina est. Dispiciite enim
 nunc, vtrum porcorum instar humum spectantes
 in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil
 cogitantes; an post honestatem collocato, quod
 delectat, liberos liberaliter philosophari, neque
 dolorem, vt inuidiam quiddam, metuentes, ne-
 que suave quod est mancipiorum more sequen-
 tes, quaserentisque felicitatem in melle et heu-
 bus? Tales enim escas imprudentibus ista pro-
 ponens, et laborem velut terribilamentum quod-
 dam ostentans, plerisque ad se allicit: in quibus
 etiam miserum istum, nostras vt habenas excu-
 teret,

ἄντα τηρήσασα. ἔ γάρ ἂν ὑγιαίνων ποτέ προσ-
 ἤκατο τὰς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
 ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπερ 14) μηδὲ τῶν
 θεῶν Φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν
 διαβιάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε; καὶ ἀσεβείας
 ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκεον δὲ ἐγὼ γὰρ
 ὡς ἔδὲ αὐτὴ παρεσκευάσθη ποιήσασθαι τὰς λό-
 γους; ἀλλὰ τὸν Ἐπίκερον ἀναβιβιάσεται συνα-
 γορεύσονται ἔ τως ἐν τρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν
 ἀλλὰ ἐκείνᾳ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷός ἂν οἶεται
 γειέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον 15)
 ... Θησέα,

teret, adduxit, cum obseruasset aegrotantem:
 neque enim sanus vnquam orationem illius ad-
 missurus erat. Verum quid ego isti indignus,
 quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnie-
 tur prouidentiam? Itaque si sanum sequi iudi-
 cium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista
 sumseritis. Audiui equidem neque ipsam ad di-
 cendum se comparasse, sed Epicurum adducturam
 esse Patronum: adeo tribunalis maiestatem per-
 deliciss conculcat. Verum illud certe istam in-
 terrogate, quales putet futuros fuisse Herculem.

L 5 et

14. ὅπερ] Pro quandoquidem, vt Latinorum
 ubi. Vid. Icar. c. 9. pr. Reitz.

15. ἡμέτερον] Gesnerus ὑμ. edī voluit, et huic
 adientior. *Thesca vestrum* enim melius,
 procedit, quam *nostrum*, etsi suum quoque
Thesca Stoa dicere queat, tamen minus
 com-

Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνοις; ἔδεν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεσῆν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ἔ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρεσα. εἰ δέ γε ἐθελήσεις κατὰ μικρὸν ἀπεκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖη τὸ μηδὲν ἔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῶ ὄρκῳ μνημονεύσαντες, ψευδίσασθε ἤδη τὰ εὐοχία, μὴ πισεύσαντες Ἐπικέρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων, τὰς θεάς. ΕΡΜ. Μετάσηθι. Ὁ Ἐπικέρως, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε (16).

Ε Π Ι Κ.

et vestrum Thesēum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediēbat quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus, Si vero voluerit in breui altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia; nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Τα Επικυρε, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et vulgatam retinui, et versionem ei contraxi.

16. Ὁ Ἐπικέρως, — λέγε] Purus eiusmodi Nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρὸς
 ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ ἔδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων.
 ἀλλ' εἰ μὲν ἐπωδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ὄν Φη-
 σιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἢ Στοᾶ τὸν Διονύσιον κητη-
 νάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν
 δὲ βλέπειν ἢ ἡδονή, Φαρμακίς ἂν εἰκότως εὐόξε,
 καὶ ἀδικεῖν ἐκκρίτο, ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας ἐραστὰς
 μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθε-
 ρα τῆ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων,
 τὴν παρὰ ταύτης ἀγδίαν μυσάχθεϊς, καὶ ἢν Φη-
 σι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν πα-
 ραγιγνε-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar,
 Iudices, neque enim multis mihi argumentis opus
 est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut
 venenis, quem amatorem suum dicit Porticus,
 Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus
 ad se respiceret; venefica videatur merito, et
 damnetur iniuriarum, via nimirum beneficijis in
 amatores alienos. Si quis vero liber in ciuitate
 libera, legibus non prohibentibus, exosus istius
 insuauitatem, et quam velut coronidem laborum
 venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus;
 ciuita-

lus additur, veluti et ap. *Homer. Il. Γ. 275.*
 Ἡελίος θ' — καὶ ποταμοὶ — μαρ-
 τυροὶ ἐσὶ. Vbi *Didymus* etiam Ἡελίος pro
 ἡελίε positum ait. cf. infra ei 33. pr. ὁ
 Διαλογος — λέγε. *Reitz.*

ραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τὰς μὲν ἀγκύλους
 ἐκείνης λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίως ἀπέφυγε.
 πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ
 δεσμὰ τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτά-
 νας, ἀνθρώπινα καὶ ἔβλακώδη φρονήσας· καὶ
 τὸν μὲν πόνον, ἕπερ ἐστὶ, ποιηρῶν, ἠδεῖαν δὲ τὴν
 ἡδονὴν 17) οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν,
 ὥσπερ ἐκ ναυαγίᾳ λημένι προσνέοντα, καὶ γαλήνης
 ἐπιθυ-

cuitatis tortuosis illis argumentationibus et laby-
 rinthorum similibus, ad voluptatem transfugit
 lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis ar-
 gumentorum cirris, hominem sapiens, non sti-
 pitem; et laborem, id quod est, malum, sua-
 vem autem voluptatem arbitratus: huncne ex-
 cludere oportebat, tanquam ex naufragio adna-
 tantem ad portum, et tranquillitatis cupidum
 praeci-

17. πόνον — ποιηρῶν, ἠδεῖαν — ἡδονὴν]

Non assequitur interpretatio vlla suauitatem
 huius loci. Etymologiis frequenter uteban-
 tur Stoici. Domestico igitur quasi argu-
 mento utitur Epicurus. Ποιηρῶν esse qui
 negabitis τὸν πόνον, a quo ποιηρῶν dicatur?
 Videntur auctores linguarum laboris notio-
 nem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc
 Ebraeorum לָבַד, Graeca πόνηρος et με-
 χθηρός, i. e. πανῆργος, ῥαδιῆργος, Lati-
 norum laborare morbo, iniuidia etc. Simili-
 ter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii
 adhibet. Gesner.

ἐπιθυμῆντα, συνωθῆντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν
 πόνον, καὶ ἔκδοτον 18) τὸν ἄθλιον παρῆχειν
 ταῦς ἀπορίας, καὶ ταῦτα ὡσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν
 τῷ ἐλέει βωμῶν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγονται
 ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ
 ἔρθριν ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελεθῶν ἰδίῃ, κατὰ δι' ὅ-
 λη πεινήσας τῷ βίῃ, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον;
 καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιοτέρος δόξειεν αὐτῷ
 ἐκείνῃ, ὅς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοῆς εἰδῶς, εἰ
 καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν
 οἴομενος εἶναι, μεταμαθῶν ὡς κακὸν ὁ πόνος

praecipitemque impellere ad laborem, et *velius*
 dediticium tradere infelicem hominem despera-
 tioni, idque cum velut supplex ad misericordiae
 aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum
 celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo
 sudore enisus videat, ac deinde tota vita in acu-
 mnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis
 vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui
 etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si
 quis alius, et solum quod honestum est idem bo-
 num ad eum diem arbitratus, cum deinde didi-
 cisset,

18. ἔκδοτον] In Act. Ap. c. 2, 23. ἔκδοτον
 λαβόντες. Vbi *Elsner* exponit, qui hostibus
 et aduersariis exposcentibus ad supplicium, ve-
 que de eo pro arbitrio stans, traditur.
 Reitz.

ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἰλετο. εἴωρα γὰρ, οἶμαι, τὰς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τῆς λόγου νεκρούμενης, οἴκοι δὲ κατὰ τῆς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, ὠσχυνομένους μὲν, εἰ φανῶνται χαλαῖντες τῆς τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τῆς Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσεν, καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τῆς ἡδέος. εἰ γὰρ τις αὐτοῖς τὸν τῆς Γύγης δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τῆς Αἴδος κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνουσι φράσαν-

cisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probauerat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, priuatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, et sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantalii illud supplicium sustinere; et ubi latendi spem habeant, et scire leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suauibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene noui futurum, ut longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem

tru-

σαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθῆντο ἄν, καὶ ἐμιμῶντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελῆσαι τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καμίνεσθε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτῷ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτῷ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τέτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διέτελεσεν εὐχὴν ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λέγοισι χαίρει, τὸν δὲ νῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ τέτοις ψευδοφορήσατε.

ΣΤΟΑ.

trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, et contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, et hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua vti, bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere iovi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερω-
 τῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον· ἀπο-
 κρινῆμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῆ τὸν πόνον;
 ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;
 ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν ἔν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἴσθα
 ῥί τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον,
 καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ.
 Οὐ φασιν, ὦ Στρά, συνιέναι οἱ δικασαὶ τὰ
 δισύλλαβα 19) ταῦτα ἐρωτήματα ὥς ἡσυχίαν
 ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ
 μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ
 τῶν ἀναποδείκτων 20) σχήματι. ΔΙΚ. Τίς
 ὑπερ-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interro-
 gare mihi permittite. EPIC. Interroga, respon-
 debo enim. PORT. Malum putas laborem?
 EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem
 bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT.
 Quid vero? nosti quid *differens* et *indifferens*,
productum et *reiectum*. EPIC. Omnino. MERC.
 Negant Iudices intelligere se dissyllabas illas in-
 terrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim
 suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem
 interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.
 IVST.

19. δισύλλαβα] Mox c. 28. κομματικὰ ἐρω-
 τήματα. Breues atque abruptas, praecisas
 quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus in-
 telligit, quales modo praemiserat. Reitz.

20. τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus Apulei.
 de

ὑπερέσχεν; ERM. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ.
Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῆ ἀγαθῆ.
σὺ δὲ ἄλλας κάλει.

ERM. Περὶ Ἀρισιπποῦ Ἀρετὴ καὶ Τρυφή,
καὶ Ἀρισιππος δὲ αὐτὸς παρέσω. ΑΡΕΤ. Προ-
τέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν
Ἀρισιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.
ΤΡΥΦ. Οὐμενευ, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς
γάρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐστιν ὁραῖν ἀπὸ τῶν σεφάινων, καὶ
τῆς

IVST. Quis superavit? MERC. Omnibus cal-
culis voluptas. PORT. Prouoco ad Iouem.
IVST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios!

23. MERC. De Aristippo Virtus et Luxuria.
Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT.
Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, ut sermones illius indicant
et opera. LVX. Nequaquam: sed me, Luxu-
riam. Meus enim vir est, ut videre licet e coro-
nis,

de habit. doct. Plat. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis nouem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se imperiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam diuisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat. Gesner.

Luc. Op. T. VI.

M

τῆς περὸ Φυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ Φιλονεικῆτε, ὑπερκρίσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἅς' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῆς Διονυσίας, παραπλήθειον γὰρ τι καὶ τῆτο ἔοικεν εἶναι, ὡς ἂν μὲν ἡ Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἔξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὡς ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μὲντοι μὴ λαμβανέτωσαν· ἔτοι, τὸ δικαστικόν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμνηνκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἔν ἀνεληλυθότες ὡσι γέροντες ἄνδρες ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἰκανόν, εἰ τριτημόριον λάβειεν. ἀπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

ΕΡΜ.

nis, et purpura, et unguentis. IVST. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque causa, usque dum Iupiter pronunciet de Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare alii iam adfunto. Verum illud ne capiant hi . . . sportulam dico. Neque enim iudicarunt causam. MERC. Nec quidquam ergo adscenderint viri senes viam tam longam. IVST. Satis fuerit si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

24. MERC.

ERM. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ
 σὺ τοῖνυν ἢ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ
 μὴν ἂν γε μὴ παύσηται ἐνόχλῃσα, ὦ Δίκη, ἐκ
 ἔτι δρασμῶν δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βα-
 θέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πα-
 τάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τῆτο; ἀπέφευγεν
 ἢ ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βά-
 κτρον. ἔ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀθλία ἔοικε λή-
 ψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

ERM. Ἄλλ' ἢ μὲν γραφικὴ πάρεσις, ὦ Δίκη,
 ὁ Πύρρων δὲ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ εἴ-
 κει τῆτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆς;
 ERM. Ὅτι ἐδὲν ἡγεῖται κριτήριον 21) ἀληθὲς
 εἶναι.

24. MERC. Diogenem Sinopensem adesse
 tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic. DIOG.
 Verum, Iustitia, si non delierit mihi molesta esse,
 non amplius fugae mihi litem intendet, sed mul-
 torum profundorumque vulnerum. Ego enim
 iam statim suste illam percussum. IVST. Quid
 hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam ba-
 culo persequitur: non leue malum misera nanci-
 scetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest,
 Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim
 sic facturum putabam. IVST. Quid ita, Mer-
 curi? MERC. Quia nullum verum putat esse

M 2

21. κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam
 etiam

εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρῶν ἐρήμην αὐτῆ κατὰδικα-
 σάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύ-
 ρον· καίτοι πρῶτον ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτῆ αἰ-
 γραφαί, καὶ εἶδεν ἤπειρεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν
 ἀλλ' ἐπεὶ εἶδε, πρῶτον εἰσαγεῖ τῆς ῥητορικῆς
 τὴν δίκην. Βαθαί, ὅσοι συνελθούσιν ἐπὶ τὴν
 ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε
 γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ κακὴν καὶ
 ξείνην, χθῆς, ὡςπερ εἶπες, ἐπηγγελημένην, καὶ
 τὸ ἐλπίζειν ἀκρίσθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ Δια-
 λόγῳ ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένων
 δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῆ Σύρου, τῆτο πολλοῦς
 ἐπὶ-

iudicium. IVST. Itaque desertae illum litis
 condemnent. Librorum auctorem Syrum ism
 voca: quamquam nuper demum nomen ipsius
 delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas
 nunc iudicari. Verum quando ita visum est,
 primam agi iube causam rhetorices. Vah quot
 conuenerunt ad audiendum! MERC. Nec im-
 merito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est
 causa, sed noua et insolens, heri demum, ut
 dicebas, delata; et quod sperant, se audituros
 Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes,
 causam vero aduersus ambo dicentem Syrum:

εἶ

etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Pbilo iudicium
 cogniti et incogniti. Gesner.

ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι πο-
τέ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν
ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν·
τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τετονὶ τὸν
ἀγῶνα. εἶθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τῆτο
παραστῆσαι τὰς θεὰς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον
σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βέλημαι, τὴν κατηγορίαν ἔχουσα ποιήσασθαι.
ἔχι τ' αὐτὰ δέ μοι παρὶςάται γιγνώσκειν, ὅταν
τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τὰς
λόγους, ἕς ἀκέρω. τὰς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιο-
τάτης τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ
πραγμα-

ea res multos allexit ad iudicium. Verum inci-
pe tandem orationem, Rhetorice:

26. RHE T. Primum quidem, Athenienses,
Deos Deaque precor vniuersos, vt quanta est
semperque fuit mea aduersus urbem et vos omnes
beneuolentia, talis a vobis mihi in presentem cer-
tamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, vt aduersa-
rium tacere iubeatis, meque, vt in animum in-
dixi atque deliberaui, accusationem peragere pa-
tiamini. Non idem autem mihi sentiendum vi-
detur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio,
et cum ad verba, quae audio. Verba enim
quam simillima meis hic apud vos faciet: actio-
nes

πράγματα, εἰς τὸτο προήκοντα ὄψεσθε, ὡς, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτῶ, σκέψασθαι θεοί. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσμιάζωμαι, τῶ ὕδατος πάλαι εἰκῆ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασαί, τὸτον κομιδῆ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνίην, καὶ μνονουχί κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρέπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῶσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χεῖσαιτο ἐαυτῶ ἐκ εἰδότη, παραλαβῶσα ἐπαίδευσά· καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθῆς εἶναι, καὶ ἄτενές ὄραν εἰς ἐμέ, ὑπέπτησέ τῷ γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τὰς ἄλλας, ὅπεσοι ἐμνήσειν

nes autem eo pertinere videbitis, vt omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo vtar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Iudices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere (tum nempe reuerēbatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me

me

ζευδόν με πλῆσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ
 προγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ τέτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγ-
 γύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα ἔ-
 μικρὰν ἐπεσευεγκαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίους
 λόγους. εἶτα ἀγαγῶσα αὐτὸν εἰς τὰς Φυλέτας
 τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα 22), καὶ ἄσὸν ἀπέφη-
 να ὡς τὰς διαμικρτόντας τῆς ἐγγύης ἀπόπνί-
 γουθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοσεῖν ἐπιδειξομέ-
 νῳ τὰ γάμῳ τὴν εὐπορίαν, ἔδὲ τότε περιελεί-
 φθην

me petebant, diuites, et honesti, et claris maio-
 ribus, ingrato me isti desponsauit, pauperi, igno-
 bili, iuueni, dotem adferens non paruam, mul-
 tas admirabilesque orationes: deinde ad tribules
 illum meos deductum, aduentitium hominetti
 tabulis adscripsi, et ciuem feci: adeo vt qui spe
 nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum
 vero illi visum esset circumire ad diuites nuptias
 ostentandas, neque tum destitui. Sed vbicum-

M 4

que

22. εἰς τὰς Φυλέτας — παρενέγραψα] Lu-
 cianus hic iudit. Rhetorica ipsa ciuis adsci-
 scit sibi maritum, sed peregrinum, Βάρβα-
 ρον τὴν Φωιήν. Deinde operam dat, vt
 tribulibus adscribatur ac ciuium in numero
 sit, i. e. vt ex Syro et Barbaro Graccorum
 disertissimus haberi possit. Ipse propterea c.
 30. καὶ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε. Non
 igitur agit de iure ciuitatis, quo praemii lo-
 co donatus fuerit. Reitz.

Φθην· ἀλλὰ πανταχῶς ἐπομένη, αἰὼ καὶ κάτω περιηγόμενῃ, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ αἰοίδιμον ἐποίησεν, κατακοσμέσσα καὶ περισέλλεσσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδηῆσαι ἐθέλησαντι αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶς πάντα μοι ἐπίθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς Ὀφρῦς ἐπάρακας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμῶ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενεήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν

Διάλο-

que illum secuta sursum deorsum circumdaci in-
passa, celebrem illum et nobilem ornando et
componendo reddidi. Mediocria sunt, quae
per Graeciam atque Ioniam feci, Cum vero per
Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum
traieci: et denique in Celticam usque cum illo
soluens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem
per omnia mihi obsequabatur, eratque mecum,
ut ne semel quidem abnoctaret.

28. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, et
satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis,
et sumpta superbia, me neglexit, vel potius plane
deseruit: istum vero barbatum, istum habitu πο-
σσει-

Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπερκαπῆσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτῆ ὄντα, τέτρω συνέσι· καὶ ἐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμῶν· εἰς μικρὰ δέ, καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βέλεται μεγάλη τῆ Φωνῆ, βραχέϊς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, ἐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκρόντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐν τὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ ἐπινεῦσαι τῆ κεφαλῆ, καὶ ἐπισενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἡρώδη

scendum facile, qui Philosophiae dicitur filius; supra modum et amatoris instar se licet senioreni diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis solutum, concidere, atque in paruas, incisorum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce, breues quosdam sermones contexere, et tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, vt leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, movent, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamauit ge-

σθη. ὁ γενναῖος, ἐμᾶ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τῆτον εἰρήνην ἀγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν.

Πῶς ἐν ἑκ ἀχάριστος ἔτος; καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως 23) νόμοις; ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετήν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε; καὶ δι' ἣν ἐνδοξός ἐστιν, ἔτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ κληνῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὅπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται 24)

ἀπαν-
nerosus, me contempta. Aiunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, et suam videri anti-

23. ἐνοχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cuius Decl. 8, 6. discas non hoc nomine etiam comprehendi *de tractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsatum faciem.* Gesner.

24. ἐπιγράφονται] Gesnerus hic antistitanti dedit pro *patroniam*, quod non mutavi, quia presso

ἀπάντες προσάτιν ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέ-
 χω, τοσάτων μνησεύοντων, καὶ κόπτεισιν αὐ-
 τοῖς τὴν θύραν, καὶ τᾶνομα ἐπιβουμένοις με-
 γάλῃ τῇ Φωνῇ, ἕτε ἀνοίγειν, ἕτε ὑπακούειν
 βέλονται. ἐρῶ γὰρ αὐτὰς ἕδεν πλέον τῆς βοῆς
 κομίζοντας. ἄτος δὲ ἕδὲ ἕτως ἐπιστρέφεται πρὸς
 ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ
 θεοί, χρυσὸν παρ' αὐτῆ λήψεσθαι προσδοκῶν,
 ὃν τῆ τρίβοιτος ἕδεν ὅσα πλέον ἔχοντα. εἴρηκαί
 οἱ ἄνδρες δικασαί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν
 τρέπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τῆτο
 μὲν μὴ ἐπιτρέπετε. ἀγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
 ἐμὴν

antistitam volunt. Ego vero tot prociis adhuc re-
 nitor, et forēs pulsantibus, nomenque meum
 magna voce inelamantibus neque aperire volo,
 ne audire quidem. Video quippe nihil praeter
 clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic qui-
 dem ad me conuertitur, sed ad amasium suum
 respicit, quid tandem, Dii boni, bonum rece-
 pturum se ab illo expectans? quem praeter pal-
 lium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos
 autem si mea ratione in causa dicenda uti volue-
 rit, hoc nolite concedere. Neque enim conue-

nit,

presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab
 ἐπιγραφοῦται liberiore stilo recesserit, ne-
 scio, nec est magni momenti, nec difficile
 ei qui rem tenet. Ἐπιγραφοῦται Graecis
 pro adsciscere sibi vsitatum. Reitz.

ἐμὴν μάχαιραν ἀκονῶν. κατὰ γέ τον αὐτῆ ἐρώ-
μενον τον Διάλογον, ἔτος 25) ἀπολογείσθω,
ἢ δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθαιον· οὐ
γὰρ οἶόν τε, ὦ Ῥητορικῆ, μόνον αὐτὸν ἀπολο-
γεῖσθαι κατὰ σχῆμα τῆ Διαλέγε, ἀλλὰ ἔστιν
καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τῆτο, ὦ ἄνδρες δικαστῆ, ἢ
ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῶ χρέσομαι τῶ
λόγω, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκεί-
νης λαβῶν, πολλὰ μὲν ἐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ
κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιδυσάμενος τῶν κατηγο-
ρηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων.

πάντα

nit, meum me in me ipsam gladium acuisse.
Contra amasium autem suum, Dialogum, caus-
sam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem
probari non potest, Rhetorica. Neque enim fie-
ri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi ha-
bitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Iudices,
indigne tulit aduersaria, si longa oratione utar,
qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam:
multa quidem apud vos non dicam. Capitibus
vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit disso-
lutis, permittam vobis videre de omnibus.

Quae-

25. ἔτος] ἔτως volebat Gesner. Ac iubens
απολύτα : edidisset, si varietatem inuenissem.

Reitz.

πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμῶ, ἀληθῆ
 ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συνά-
 πεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε, καὶ
 κατὰγε τῆτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς
 δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τῆτονί τὸν Διά-
 λογον ἐτραπόμην, ἀκῆσατε; ὦ ἄνδρες δικασταί,
 καὶ με μηδὲν τῆ χρησίμῃ ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπο-
 λάβετε.

Ἐγὼ γὰρ ἐρῶν ταύτην ἐκ ἔτι σωφρονῶσαν,
 ἐδὲ ἐμμένεσαν ἐπὶ τῆ κοσμικῆ σχήματος, οἷόν
 ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνῳς
 ἠγάγετο, κοσμημένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζεσαν εἰς τὸ ἐταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβο-
 μένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
 πτευον

Quaecumque nimirum de me narravit, vere nar-
 ravit. Etenim instituit me, peregrinata est me-
 cum, Graecis me adscripsit, et harum rerum no-
 mine gratissimum mihi fuerit illius coniugium.
 Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dia-
 logum conuerterim, audite, Iudices: neque
 quidquam utilitatis me meae causa mentiri co-
 gitaueritis.

31. Ego namque videns istam non amplius
 temperantem esse, neque in decenti illo habitu
 permanere, quo vlam olim Paeaniensis ille Rhe-
 tor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricio
 more disponere, et infucare faciem, et genas pin-
 gere:

στευον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα εἰς καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν σενωπὸς ἡμῶν ἐνεπιμπλατο μεθύοντων ἐρασῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοπτόντων τὴν θυρήν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ἔδενι κόσμῳ πολυκόντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ σὰ πολλὰ ἢ παρέκλυπτεν ἀπὸ τῆς τέγης, ἀδούτων ἀκέσσα τραχεῖα τῆ φωνῆ. ὡδὰς τινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρνοίγασα τὰς θυράς, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἠσέλθανε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέξων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας ἔκ ἐδοκίμαζον, ἐν γειτόνων δὲ οἰκῆντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιεν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῆ.

Ταῦ-

gere: statim suspicabar aliquid, et quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam commissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus. At illa ridere, et his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despiceret, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lasciuire, et cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi: ab eo petii.

32. Haec

Ταῦτά ἐσιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοῖς τοῖς ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, Φορῶν μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὰς ἀνδρας τὰς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγρησίας, καὶ ἀριστέων ἐπαινέας ἐκφυγόντι 26) ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τέτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν ἡρέμα συνδιαλεγόμενοι. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσμαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγ-

32. Haec sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, iniuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erāt, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis et litibus discedere, et quiescere pati iudices: civitatisque tyrannorum accusatōnibus et laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero religio-

26. ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praeced. γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Gesner.

ἐνέγκατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει· ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικαστῆ, μακρὰς μὲν ἀποτείνειν τὰς λόγους ἐκ ἂν ἐβελόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὡσπερ εἶωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἔγω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἀτεχνῆς τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τῆτο ἔσω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ ἢ ἡδίκημα, καὶ περιύβρισμα πρὸς τέτρα, ταῦτά ἐσιν· ὅτι με τεμνὸν τέως ὄντα,

ligiosum ferte suffragium. IVST. Quis vincit?
MERC. Omnibus Syrus, practer vnum. IVST.
Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturo mercedem vtriusque causae. DIAL. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breuiter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem instituiam, ignarus licet vndique sim talium et rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. In iuriae autem et contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me grauem ad eum diem,

ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς
 τῶν ὄλων περιόδου σκοπόμενον, ὑψηλὸν αἰὼ πρ
 τῶν νεφῶν ἀεροβατῆντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐ-
 ρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κα-
 τασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῶ ἕρανῶ, καὶ
 τὰ πτέρὰ συντρίψας, ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς
 ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σω-
 φρονικὸν προσωπιῶν ἀφείλε μὲν. κωμικὸν δὲ
 ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ μικρᾶ δεῖν
 γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρε
 ξέ μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν Ἰάμβον, καὶ κυνι-
 σμὸν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινοὺς ἄνδρας ἐπικερτομήσαι τὰ σεμνὰ, καὶ
 χλευά-

diem, atque de Dis, ac natura, et vniuersi cir-
 cuitu disputantem, sublimem, supra nubes in-
 cedentem per aërea, vbi magnus in caelo Iupiter
 volucrum currum agens feritur, detractum inde,
 cum ad ipsam iam absidem volarem, et supra
 caeli terga pararem ascendere, contractisque alis,
 ad vulgi consuetudinem detrudit, et tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comicam Sa-
 tyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, im-
 poluit. Deinde in vnum collata inclusit mecum
 iocum mordacem, et Iambum, et Cynicam li-
 centiam, et cum Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducendum quae sunt ma-
 Luc. Op. T. VI. N xiue

ἡλεσθη τὸ κλέος ἔγρητα τέλειται ἡ
 καὶ Μενίππειο τῆς τῶν πάλαι κλέων ἀλλο-
 ἀκτουσιν, ὡς δὲ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 καὶ τῶν ἐπισημοῦν καὶ οὐδὲν τῶν ὡς ἐ-
 λυθὸς κλέων, καὶ τὸ ὄνομα ἡλεσθη, ὅτι καὶ
 ἡλεσθη ἡ καὶ ἔλασε τῶν ἐπὶ τὸ ὄνομα ἡλεσθη
 ἔλασε ἐπὶ τὸ κλέος οὐκ ἔλασε ἡλεσθη. ἔλασε
 κλέων, καὶ ἡλεσθη, καὶ ἡλεσθη
 ἡλεσθη ἡλεσθη ἡλεσθη, τὸ γὰρ τῶν
 ἡλεσθη, καὶ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἡλεσθη ἡλεσθη, ἡλεσθη τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἡλεσθη ἡλεσθη, ἡλεσθη τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἡλεσθη ἡλεσθη τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἡλεσθη ἡλεσθη τῶν τῶν τῶν τῶν

ΕΡΜ

time ferre, ad invidiam que bene habent.
 Denique Menippum quendam de antiquis scri-
 bis, humanam valde et mordacem, ut videtur,
 effusam ad me introduxit famularem vere oratam,
 et occulte mordacem, quatenus ridens etiam
 poterat. Quis ergo grati iurta accensum?
 qui nos ferre habuit propriam ac domesti-
 cam, sed comediis istis, et ridiculis, et pro-
 digiosis quaedam argumenta agere cogit? Quod
 enim omnium absurdissimum est, similes que-
 dam permissione temperatis sum, neque pœde-
 stris sum, neque per meam incedo sed hippocra-
 tium iasur, compositionis quaedam et peregrin-
 sum scriptam ancedentes videri.

34 MERC

ERM. Τί ἔν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ.
 Ἀπρροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασαί, τὸν ἀγῶνα
 τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μάλ-
 λον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμῆ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι
 τοῖς πολλοῖς δοκῶντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν
 ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτη αἰδέσι-
 μιν μὲν εἶναι δοκῶντα, ἔ πάντη δὲ ἠδύν, ἔδὲ
 τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν
 ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τῆ-
 τον τρέπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν,
 ἀποπλύνας, καὶ μειδίαν καταναγκάσας, ἠδίω
 τοῖς ἐρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κω-
 μωδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τῆτο πολ-
 λήν

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?
 SYR. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen
 apud vos subeo. Quiduis enim potius de Dia-
 logo sperabam, quam ista de me dicturum:
 quem ego talem cum accepissem, qui tristis ad-
 huc vulgo videretur, et a perpetuis interrogatio-
 nibus in ariditatem quandam contractus, eamque
 ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed
 non omnino suavis, neque graciosus multitudi-
 ni haberetur; primo quidem humi incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde multo
 illo squalore purgatum, et subridere coactum iu-
 cundiores reddiderim videntibus. Super omnia
 vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re
 N 2 multam

λῆν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκχε-
 ἄντων, οἱ τῆς τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δε-
 διότες, ὡσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ
 μάλιστ' ἀπὸ αὐτῶν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα
 καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σικρολογῶ-
 μα, εἰ ἀθάνατος ἢ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας
 ὁ θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμι-
 γῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχέσης ἑσίας ἐνέχεεν εἰς
 τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράνυτο, καὶ, εἰ
 ῥητορικὴ πολιτικῆς μορῆς εἰδῶλον, κολακείας
 τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, ἔκ οἶδ' ὅπως, τὰ
 τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν
 ἠδέως

multam ipsi machinatus ab audientibus beneuo-
 lentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo
 sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum
 sumere cauebant. Sed noui ego, quid maxi-
 me illum male habeat: quod non subtilia ista at-
 que tenuia, assidens, minutim cum illo disputo,
 Vtrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios
 Deus, cum mundum faceret, illius incommisci-
 bilis, et quae semper vnus modi suiue similis
 erat materiae in illam temperationem, in qua
 miscebantur omnia, infuderit? Et, vtrum Rhetorice
 ciuilitatis particulae simulacrum sit, et quar-
 ta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quo-
 modo, minutis id genus disputatiunculis, vt illi
 qui

ἠδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἠδὲ αὐτῶ
δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγηται ὡς ἔ παν-
τὸς ἀνδρὸς ἐσισυνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξύδορ-
κεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμῶ ἀπαιτεῖ, καὶ
τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρό-
τοιῖν ποδοῖν ἔχ ὄρων. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα
ἐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον
τῆτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῆ, βαρβα-
ρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς
εἶναι δοκῶν. ἠδίκην γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς
αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πατρίον ἐσθῆτα λω-
ποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί· ὑμεῖς
δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαϊ τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

E P M.

qui libenter scalpunt scabiem: et illa cura iucun-
da illi videtur, et vehementer sibi placet, si di-
catur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse
acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me
etiam postulat, et alas illas quaerit, ac circum-
spicit, non videns interim, quae sunt ante pe-
des. Nam caeterarum rerum causa nihil puto
mihi obiiciet, quasi hac veste Graeca detracta,
Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, in-
duerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra
leges in ipsum designassem, et patria illum veste
spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero
similem superiori ferte calculum.

N 3

35. MERC.

· EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κραταῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλας ἐδὲ νῦν ἐμέψηφός ἐστιν. ἀμέλει τῆτο ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὴν τετραπημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ πύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῆ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

· 35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec desierit optimis quibusque inuidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

Περὶ παρασίτου, ἦτοι ὅτι τέχνη ἢ
παρασιτική.

Τυχιάδης καὶ Παρασίτος.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
τέχνην

De parasito, siue artem esse pa-
rasiticam.

Tychiades et Parasitus.

TYCH. Quid tandem igitur est, Simo, quod
alii homines, liberi pariter ac ser-
vi,

τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίσανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς
 τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν,
 ἔργον ἔδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναοι,
 ἢ ἄλλω μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τῆτο ἐρωτᾷς;
 ὦ Τυχιάδη, ἐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον
 ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. "Ἐσιν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπι-
 σάμειος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία.
 ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύ-
 την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδα-
 μῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικὴν; Φιλοσοφίας μὲν
 γὰρ τοσῶτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ.
 Ἦγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ
 δόκει τῆτο καθάπερ ἀγνοῶντι ὀνειδίσαι, Φημέ
 γὰρ

vi, artem vnusquisque aliquam norunt, per
 quam et sibi sunt et alii vtilis; tu vero, vt vide-
 tur, opus habes nullum, vnde vel ipse iuueris,
 vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi
 haec tua, Tychiade, interrogatio velit, non-
 dum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.
 TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbū
 causa musicam? PAR. Non, per Iouem.
 TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Ne-
 que dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
 PAR. N quaquam. TYCH. Quid igitur? Rhe-
 toricem? A Philosophia enim tantumdem abes,
 quantum abest prauitas. PAR. Equidem si fieri
 posset, longius etiam, *abesse oportet*. Itaque no-
 li putare te hoc mihi obiicere tanquam ignorantī.

γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ-
 Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας ἐκ ἐξέ-
 μαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν
 δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομι-
 κήν; καὶ γὰρ εἰς τὰλλα ἔτιωσ ἔχει σοι, ὡς μὴ
 καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὁρ-
 θῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· εἰς τὰς τέτων εἰ-
 μιᾶς ἐπιστήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος εἶν ἑτέρας;
 ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ εἶμαι, γενναίας. ἦν εἰ-
 μάθοις, καὶ σὲ ἐπανέσειν οἶομαι. ἔργω μὲν εἶν
 κατορθῶν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ ἐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὕτω
 μοι δοκῶ τὸς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λό-
 γος.

Aio enim malum me esse, et peiorem etiam
 quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has
 forte artes non didicisti propter magnitudinem
 illarum ac difficultatem: sed popularium vnam,
 fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin
 res tuæ ita habent, vt tali arte non indigeas.
 PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim ha-
 rum vllius peritus sum. TYCH. Cuius igitur
 alterius? PAR. Cuius? Præclaræ, vt ego pu-
 to, quam si didiceris, te quoque laudaturum ar-
 bitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam ver-
 sari aio; quamquam verbis non habeo tibi dice-
 re. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum vi-
 deor mihi præcepta illius satis esse meditat-
 us.

Itaque

γες. ὥς ἔστι τέχνην μὲν τινα ἐπίσασμαι, ὑπ-
 ἄρχει ἤδη σοι γιγνώσκεις, καὶ μὴ διὰ τῆτο χα-
 λεπῶς μοι ἔχειν ἢν τινα δέ, αὐθις ἀκούσῃ.
 ΤΥΧ. Ἄλλ' ἐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. Τόγε τῆς
 τέχνης παράδοξον ἴσως φανέϊται σοι ἀκέσαντι.
 ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τῆτο σπεδάζω μαθεῖν. ΠΑΡ.
 Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ'
 ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ
 Παρασιτική.

ΤΥΧ. Καῖτα εἰ μὴ μαινοίτο τις, ὦ Σίμων,
 τέχνην ταύτην φαίη ἄν; ΠΑΡ. Ἐγωγε· εἰ δέ
 σοι μαινέσθαι δοκῶ, τῆ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίσα-
 σθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν
 δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει.
 Φασί

Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob
 causam in difficultate me versari, nunc tibi licet
 cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias au-
 dies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR.
 Nouum tibi et mirum forte quiddam videbitur,
 cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam
 ob causam cupio discere. PAR. Alias, Ty-
 chiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito,
 nisi tamen pudore impeditis. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insa-
 niat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum.
 Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam
 illam in causa esse putato, quod aliam nullam
 artem noui, et criminibus me iam absolue.

Φασί γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλια
 χυλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχεσι, παρατεῖσθαι δὲ τῶν
 ἁμαρτημάτων αὐτῆς, ὡσπερ διδάσκαλον ἢ παι-
 δαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς
 αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκ ἔν, ὦ Σίμων, ἢ παρασι-
 τικὴ τέχνη ἐσί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ, καὶ γὰρ ταύ-
 τῆς δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;
 ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ.
 Ἄλλ' ἐκ ἐρυθριῶς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;
 ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ
 λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅποταν σε βου-
 λώμεθα γνωρίζειν τῶν ἐκ ἐπισηαμένων τῶ, ὅτε
 χρήσοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσο-
 μεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες
 ἐμὲ

Aiant enim Deam illam, *Insaniam*, grauem cae-
 teroquin esse se habentibus, sed excusare illorum
 peccata, quorum caussas, magistri aut paedago-
 gi instar, in se recipiat. ΤΥΧΗ. Igitur, Si-
 mon, Parasitica ars est? ΠΑΡ. Ars quippe.
 Et ego illius auctor. ΤΥΧΗ. Et tu Parasitus
 ergo? ΠΑΡ. Egregie vero maledixisti. ΤΥΧΗ.
 Sed non erubescis, cum parasitum te vocas?
 ΠΑΡ. Nequaquam: sed si non ita me vocarem,
 erubescerem. ΤΥΧΗ. Et, per Iouem, si desig-
 gnare te velimus eorum alicui, qui te non no-
 runt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Pa-
 rasitus? ΠΑΡ. Multo magis. *designaueritis* istuc
 dicen-

ἐμὲ ἰ), ἢ Φειδίαν ἀγκυματοποιόν. χαίρω γὰρ
 τῇ τέχνῃ εἰδέν τι ἦττον, ἢ Φειδίας ἔχαίρει τῷ
 Διί. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντε
 προοῖσαι γέλωσ πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;
 ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνωθεν, ὡσπερ ἔθος,
 ἐπιγρά-

dicentes, quam si Phidiam voceris statuarium.
 Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille
 Ioue, gaudeo. ΤΥΧΗ. Atqui illud mihi con-
 sideranti multus erupit risus. P A R. Quid?
 ΤΥΧΗ. Si epistolis in summo, vti moris est,
 inscri-

1. τῆτο λέγοντες ἐμὲ] Iens. post haec ver-
 ba, χαρίσασθε ἂν vel simile quid excidisse
 arbitratur. Sed quid si peculiaris Atti-
 cismus sit, (vt reuera est) participii pro
 subiunctiuo vel imperatiuo? Ita prorsus
Epicleti. Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Vbi,
 cum nihil praecedat, quo referatur, sic
 incipit nouam sententiam: τοὺς δυσχε-
 ρεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς
 εἰ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod
 recte vertitur: *molestos autem philosophos in
 medium producamus* etc. quae legens videbis,
 non sequi verbum, quo nominatiuus par-
 ticip. referatur. Luciani hoc aeque ac *Epi-
 cleti* reuera pro imperatiuo et subi. exponi
 possunt simpliciore multo ellipsi, quam si
 χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum εἰμί tan-
 tum intelligendo, vt λέγοντες sit λέγοντες
 ἔσε. Reite.

ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴτ' ἂν εμοὶ μᾶλλον χερσίσοιο, ἢ Δίῳνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' ἂν σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλόμενος, ἔδεν ἢ μικρόν μοι μέλει σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μὲν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐματὰλέξομεν. ὡς ἐπειδὴν πυνθάνηται τις ὅποιά τις αὐτῆ τέχνη ἐστὶ; λέγειν, εἶον γραμματικῆ, ἱατρικῆ, παρασιτικῆ. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πάλῳ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἑτέραν τέχνην Φαίην ἂν· εἰ δέ σοι Φίλον ἀκέρειν, καὶ ὅπως εἶσμαι, λέγοιμοι ἂν, κἀπερ ἔπαντάπαν ὦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσευασμένος

inscribamus, *Simoni Parasito*. P A R. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

3. ΤΥΧΗ. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. P A R. Quae ergo? ΤΥΧΗ. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogauerit aliquis? Qualis haec vel illa ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. P A R. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc vlla ex parte paratus.

μένος ἔδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ 2) σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ, "Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἔτῳσι γὰρ ἐπακολυθῆσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς 3). ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔν

ratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid

2. ἔδέν. ΤΥΧ, Εἰ καὶ] Primo admonendi sumus, vocabulum ἔδέν, Attica ratione abundare. Deinde illud εἰ καὶ non concoquo, et dedisse Lucianum arbitror εἰπέ quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut poret.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum siue paratus sis, siue minus. *Gesner.*

3. μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τέτων ἀπάντων ἢ παρσιτική κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολυθῆσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *Gesner.*

ἄν ἐστι τέχνη, ὡς ἐπίσταται 4); ΠΑΡ. Πάντ
 μὲν ἔν. ΤΥΧ. Μὴ τοίον ἔχει γνώση αὐτῆς,
 εἴπερ εἰσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὡς ἐγὼ διαμνησκέμεθα,
 σοφῶ τῆς ἀγέρας, σύστημα ἐκ καταλήψεων 5)
 ἔγνη, υμνασμάτων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν
 τῷ

Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*.
 PAR. Omnino equidem scio. TYCH. Noli
 ergo cunctari esm cicerere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine docto
 audire, constat ex perceptionibus conscientibus et
 coexercitatis ad finem vitae utilem. TYCH. Ita,
 ut

4. ὡς ἐπίσταται] Negauerat supra Parasitus
 se Philosophiae peritum esse. Itaque illud
 ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo ex-
 pectari definitionem indicat. Itaque ut iro-
 nia esset manifestior, *videlicet*, in versione
 adieci. *Gesner*.

5. ἐκ καταλήψεων] De usu vocis *κατάληψις*
 in artis definitione add. *Spanb.* et *Kuster.* ad
 Aristoph. *NeD.* 317. Interpretatio, quam
 damus, est *Quintilianii*, 2, 17, 41. nisi quod
perceptiones admitti pro *praecognitionibus*, quae
 libros *Fabii* obsederunt. Vox *σύστημα* ex-
 plicatur a *Fabio*, quod *conscientes* sunt per-
 ceptiones, e quibus ars constat. Si vno no-
 mine utendum sit, *compages* forte commo-
 dius fuerit, quod proinde adhibebimus,
 it. *corpus*. *Gesner*.

τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος
 ἔτως ἀπερμημένους. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι
 τέτων ἀπάντων ἢ παρασιτικῆ, τί ἂν ἄλλο ἢ
 καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ
 ἔτως ἔχει. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς
 τέχνης εἶδον. ἐφαρμίζοντες τὴν παρασιτικὴν
 εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος
 ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρέμε-
 ναί, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τρίνυ εἶ-
 ναι καὶ ταύτην ὡσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύση-
 μα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν,
 καὶ διακρίνειν ὅσις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέ-
 φειν αὐτόν. καὶ ὅτι παρασιτεῖν ἀρχάμενος, εἴ
 ἂν μεταγινώσῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχ-
 νην

vt recte ille dixit, retulisti. PAR, Si vero om-
 nia haec conueniant in parasiticam; quid aliud
 ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enim
 vero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age
 ergo singulatim artis formis applicantes Parasiti-
 cam, an conueniat ratio illius, videamus, nec
 vt vitio lae cum pulsantur testae, maligne respon-
 deat. Oportet ergo hanc, vt vnanquamque ar-
 tem, compagem esse rerum certo perceptarum,
 Primum quidem est explorare ac discernere, quis
 idoneus sit ad se nutriendum, quippe praebere
 sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet
 sententiam. Nisi forte nummularium habere ar-
 tem

οὗ τινος ἀποδοῦναι ἔργον. οὐδὲ ἐπιζητοῦσι δια-
 ψυχοποιεῖν τὰς τῆς κλειδίης τῶν κολλημάτων, καὶ
 τὰ κατὰ τὸν νόμον ἐκείνους ἀποδοῦναι τὰς τῆς
 κλειδίης τῶν ἐπιπέδων, καὶ τὰς ἀποδοῦναι, καὶ
 τὰς ἀποδοῦναι τῶν κολλημάτων, καὶ τὰς ἀποδοῦναι
 τῶν ἀποδοῦναι καὶ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι, καὶ τὰς ἀποδοῦναι
 τῶν ἀποδοῦναι καὶ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι, καὶ τὰς ἀποδοῦναι
 τῶν ἀποδοῦναι καὶ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι.

Ἐπιπέδων δὲ τῶν κατὰ τὸν νόμον ἀποδοῦναι.
 Οὐδὲ τῶν ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι.

καὶ οὐδὲ τῶν ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι, καὶ
 τὰς ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι, καὶ τὰς ἀποδοῦναι
 ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι.

13

cum quoniam dicimus, si dignitate sunt adu-
 dante manifestate est his, quam non sunt nullas
 sunt autem sine nec dignitate fallaces homines
 e hinc: utque cum non, velut nuntii, de ho-
 mines spem statim sint. Verum ut ipsum scri-
 bit etiam ut impens Buripius, dicunt:

De que animus quatu multum dignitate:
Anima nulla corpore coram est nota.

Vultis etiam natura unum statum ut, si qui-
 bus ex eis quibus abiturus animus, et minime
 manifestate, magis quam animam, intelligit et
 nuntii.

S. Su-

Τὸ δέ γε ἐπίσασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεύειν καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνέσατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἂρ' ἔσυνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶνά σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἐσιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπελθῆ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τὰς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κερτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνης τινὸς εἶνά σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τῆ γενναιοτάτῃ Πλάτωνος ἔτρωσὶ λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐσιάσεσθαι μὴ μαγειρι-

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perueniat, et benevolentissimum se amenti ostendat, nonne intelligentiae, et robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Vt vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, et iucundior conuiuia habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est,*
Λικ. Ορ. Τ. VI. Ο coqui-

χειρικῶ ὄντος, σκευαζομένης θείνης ἀκυστοτέρῃ
ἢ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν ἔκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ
συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἢ παρασιτική, μάθους
ἂν ἐνθύνδε ἐκδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχν-
ιῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ
μῆνας, καὶ ἐνιαυτὸς πολλάκις ἀσπυγύμναστοι μέ-
νεσι, καὶ ὅμως ἔκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεντη-
μένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῶ παρασίτῃ καταλή-
ψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη 6) ἐν γυμνασίῳ,
ἀπόλλυσιν 7) ἔ μόνον, οἶμα, τὴν τέχνην, ἀλ-
λὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό

*coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus
firmum iudicium.*

6. Esse autem non ex perceptione modo, sed
coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile dis-
cas. Nam aliarum perceptiones artium et dies,
et noctes, et menses, et annos saepe sic durant,
vt non simul exercentur; et tamen non per-
eunt apud eos, qui ipsas habent: at Paralisti per-
ceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, per-
dunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam
artificem.

7. De

6. εἴη] Legendum videtur εἶεν. *Guier.*

7. ἀπόλλυσιν] ἀπολύουσιν. *Guier.* Bene, si
εἶεν semel receperis, nam tum et hoc mu-
tandum erit. Priorem difficultatem auertit

Gesn.

Τὸ γε μὴν· πρὸς τὶ τέλος εὐχρησον τῷ βίῳ,
μὴ καὶ μανίας εἶη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ φαγεῖν
καὶ τῷ πιεῖν ἔδεν εὐχρησώτερον εὐρίσκω ἐν τῷ
βίῳ ὄν, ἔδὲ ζῆν γε ἄνευ τῶν ἑστί. ΤΥΧ. Πά-
νω μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἔδὲ τοιῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρα-
σιτική, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὡς
τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτήν, δύναμιν δέ τινα
τσιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλ-
λὰ μέντοι ἔδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία
οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κερτημένῳ. Φέ-
ρε γὰρ,

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne
insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in
vita vtilius inuenio quam edere et bibere: ac ne
vivere quidem absque illo licet. ΤΥΧΗ. Sic
est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Para-
sitica, qualis forma et robur, ut ars non videat-
ur, sed talis facultas. ΤΥΧΗ. Vera dicis.
PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nun-
quam quidquam recte peragit ei, qui illam ha-
bet.

Gesni. εἶη ad Parasitum referendo, at ἀπόλ-
λυσι tamen *perdunt* conuertit. Velim; etsi
εἶη retineo, minima mutatione ἀπολλῦσι lege-
re; nihil tamen mutavi; si forte et alia femin.
apud Nostrum ita constructa reperiantur.
Reitz.

ρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψῃς σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάτ-
 τη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισάμενος κυβερνᾶν, σω-
 θείης ἂν; ΤΥΧ. Οὐχ ἔτω. ΠΑΡ. Τί δὴ
 ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυήσασαι
 σώζειν ἑαυτὸν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ-
 ἔν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ
 ἦν ἀτεχνία, ἔκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ ἔ; ΤΥΧ.
 Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρα-
 σιτικῆ. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ
 μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθὰς, καὶ ἡνιόχας τεχνί-
 τας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
 κισ, καὶ τὰς μὲν ξυντριβέντας, τὰς δὲ καὶ πάμ-
 παν διαφθαρέντας· παρασίτη δὲ ναυάγιον ἔδὲ
 εἰς

bet. Age enim, si ipse tibi committas in mari
 ac tempestate nauim, gubernandi imperitus. Spe-
 rasse te seruatum iri? TYCH. Non ita. PAR.
 Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
 seruare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Er-
 go etiam a Parasitica non seruaretur Parasitus, si
 ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo
 arte seruatur, inertia autem non? TYCH. Sci-
 licet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH.
 Ars, vt videtur. PAR. Atqui gubernatores qui-
 dem bonos, et aurigas artifices sedibus ego noui
 saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem
 omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale
 nemo

εἰς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. ἔκῃν εἰ μήτε ἀτεχνία
 ἐστὶν ἢ παρασιτική, μήτε δύναμις, σύστημα δέ
 τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη
 δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τέττα εἰκάσω· ἀλλ' ἐκεῖνο,
 ὅπως καὶ ἔρον ἡμῖν τίνα γενναῖον ἀποδώσῃ τῆς
 παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύγε λέγων. δο-
 κεῖ γὰρ δὴ μοι ἔτῳς ἂν μάλις αἰ διωρίσθαι, πα-
 ρασιτικῆ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ
 τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ
 ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι
 τὴν σεαυτῆ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ
 πρὸς ἐνίεσ τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τῆ
 τέλης

nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasiti-
 ca, neque facultas, sed corpus quoddam concin-
 natum e comprehensionibus exercitatis, artem
 nempe esse, inter nos hodie conuenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Ve-
 rum illud *superest*, vt etiam finitionem nobis bo-
 nam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud
 postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri,
Parasitica est ars esculentorum et poculentorum, at-
que propter ista dicendorum, finis autem illius vo-
luptas. TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tu-
 am artem videris. Sed illud dispice, ne cum
 Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

τέλος ἤ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ
ἔσαι τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανῆται δὲ ἔτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν
τῶ παρασίτη βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος
καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι Φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτη καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσ-
των

Οἴνοχάος Φορέησι, καὶ ἐγχείη δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἔχ' ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον
τὴν αὐτῆ γνώμην ποιεῖ Φανερωτέρην, εὐ λέγων·
Τῶτο

P A R. Quin sufficit, modo sit idem finis felici-
tatis et Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Ho-
merus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe
et inuidendam esse solam,

*Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.*

— *Si mensa exstructa sit alie*

*Pane ac carne, utrumque canis crateribus
haustum*

*Circum omnes pincerna ferat, cyathisque mi-
nistret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius
sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec

DE PARASITO 215

Τῆτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδετο εἶναι,
 ἢ ἕτερον τι ἐξ ὧν Φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν,
 εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὲν εἰδὲ τῷ τυχόντι ἄν-
 δρὶ περιτέθεικε τῆς λόγους, ἀλλὰ τῷ σο-
 φωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἶπερ ἐβέ-
 λετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τῆς Στωϊκῆς ἐπαινεῖν
 τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλο-
 κτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λύμνης, ὅτε τὸ Ἴλιον
 ἐξέπορθησεν, ὅτε τῆς Ἑλλάδας Φεύγοντας κατ-
 ἔσχεν, ὅτε εἰς Τρεΐαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μασι-
 γώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ
 τότε ἔκ εἶπε τῆτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὲν
 καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικυρηίων βίῳ γινόμενος αὐθις
 παρὰ τῆ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τὸ
 βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἄτλαν-
 τος

Hæc nostro nobis pulcherrima corde videntur:
 nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
 quam parasitari. Ac non vulgari viro illos ser-
 mones tribuit, sed Græcorum sapientissimo. At-
 qui si voluisset Vlysses Stoicum illum finem lau-
 dare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit
 e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Græ-
 cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a
 se ipso scætus, malosque et Stoicos indutus pan-
 nos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucun-
 diorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vi-
 vendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem,
 cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et

τος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, ἔδέποτε εἶπε τῆτο τὸ τέλος χαριέζερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκλήντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς ἔν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· ἔδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκχεῖν δ) αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης, καὶ

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτε καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκερος σφόδρα ἀνασχύντως ὑφελόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν

Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus moueri motibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiozem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *conuiuiae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Conuiuiaeque sedent deinceps Et:

Mensa exstructa sic alte Pane et carne.

¶ 1. Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit,

8. ἀκχεῖν] Solanus noue dictum ait, pro intelligere, vt in Nouo Foedere vsurpatur. At vt intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo nouum, vt singulari Noui Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno id iam protulit Budaeus Comm. L. Gr. p. 565. Reitz.

αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρῶτόν ἐστι, καὶ ἔδὲν Ἐπικύριον μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἔτω μάθῃς ἄν. ἔγωγε ἠγάθην τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπληθῆσθαι. τῶν τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικύριος ἔδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποσημάτων, καὶ πρώτων σοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε ἔκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτῶν τῶν τέλους αἰεὶ πολυμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, ἔ μόνον ἐν ἀνθρώπιναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ἐχλήσεσιν. ὁ δὲ πα-

ράσι-

tuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Vtrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestis. At Parasitus, qui bene,

ῥάσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἴμενος, καὶ πέ-
πιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ
ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἐδενὸς
αὐτῷ τοιόττε παρενοχλήντος, ἐσθίει, καὶ κοι-
μᾶται ὑπτίος, ἀφεικῶς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπο-
πλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν ἐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον ἐξέν προσή-
κει τὸ ἰοῦ τῷ Ἐπικέρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα·
ὁ γὰρ Ἐπίκτετος ἔτος, ὅστις πετέ ἐστιν ὁ σοφός,
ἢτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ ἔ. εἰ μὲν ἐκ ἔχει, ἐχ
ὅπως ἰδέως ἐ ζήσεται, ἀλλ' ἐδὲ ζήσεται. εἰ δὲ
ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτῷ, εἴτε παρὰ ἄλλῃ· εἰ μὲν
ἐν παρ' ἄλλῃ τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι,
καὶ ἐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, ἐχ ἰδέως
ζήσε-

bene habere omnia putet, credatque non meliori
haec esse loco posse quam sunt: cum securitate mul-
ta et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellan-
te, edit et dormit supinus, pedibus manibusque
remissis, ut Vlysses in rate domum nauigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil
pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob
ista. Epicurus enim iste, quicumque demum
est, sapiens, aut habet quod edat, aut non ha-
bet. Si non habet, tantum abest ut suauiter vi-
vat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a
se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Para-
situs est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
se,

ζήσεται. ΤΥΧ. Πῶς ἔχ ἡδύως; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχει τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολαθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. εἴ τιν μέλλοντα βιώσασθαι κατ' ἡρόονην τὰς ἐγγιστομένας ἐρέξεις ἀπάσας ἀναπληρῆν. ἢ τί Φῆς; ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τῷτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, ἐκέτι· ὥσε πένης ἐκ ἀν σοφὸς γένοιτο, ἐδὲ ἐφικνοῖτο τῷ τέλῃ· λέγω δὲ τῷ ἡδέος. ἀλλ' ἐδὲ μὴν ὁ πλάσιος, ὁ παρὰ τῆς ἐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χρηγῶν, δυνήσεται τῷδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλὰῖς περιπίπτειν ἀηδίσαις,

se, non viuet suaviter. TYCH. Quomodo non suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditauerit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perueniat, dico autem voluptatem. Sed neque diues, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum peruenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere

δίας, τῆτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι
 τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦ-
 λα παρὰ τῆτο 9) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τῆ
 ἠδέος ὑπερβαίνει· τῆτο δὲ τῷ οικονομῶντι τὰ κατὰ
 τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οικονομοίῃ, μαχόμενον.
 ἢ ἔχ ἔτω; ΤΥΧ. Νῆ Δία κάμοι δοκεῖ.
 ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικέρῳ πάντα συμβαίνειν εἰ-
 κὸς, ὡς εἰδέποτε τεύξεται τῆ τέλως· τῷ δὲ
 παρασίτῳ ἔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνη, ἔτε
 ἀγρός, ἔτε οικονομός, ἔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀ-
 πολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὡς εἰ
 καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος ἔτος ὑπὸ μηδενός,
 ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλόμενος.

Ἄλλ'

dere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit
 cum coquo, si male parauit cibum, aut, si non
 pugnet, mali ab hoc edendi cibi, et voluptate
 carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris,
 si male dispenset, pugnandum. An non ita est?
 ΤΥΧΗ. Per Iouem, mihi quoque videtur.
 ΠΑΡ. Epicuro quidem euenire ista possunt
 omnia. Itaque nunquam consequetur finem.
 Sed Parasito neque coqus est, cui irascatur, ne-
 que ager, neque dispensator, neque pecuniae,
 de quibus deperditis grauetur; et habet omnia,
 ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste neces-
 sario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Ve-

9. παρὰ τῆτο] Forſan παρὰ τῆτῃ, adſcripti.

Gesner.

Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τῶν καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τῆτο ἔχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. κοινῇ μὲν ἐν ἀπασῶν ἔτσι διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ ἔχ ἐστὶν ὅσις ἔχ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξει μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὡσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκαλῶν ὀρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιὼν, ὠφθῆ σκυθρωπὸς, ὡσπερ οἱ εἰς διδασκαλείᾳ φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὸς

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest vt demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim vnaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, vt videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena vnquam discessit plorans, vt quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, vt qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse

τὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλισα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισῶσιν αὐτάς, ὥσε ἔνιοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ ἐκείνοι ἐννοῶσιν σε δεῖ, ὅτι καὶ τὰς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις πρόκοπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τῆτοις τιμῶσι μάλισα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ἐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. ἔτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὑπερον τῆτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς καρπὸς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ καὶ ἔσθιος οἶμος ἐς αὐτό· ἢ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπο-

ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Ionem*, inquit, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res et ad honorem grauis et ad poenam videtur.

I4. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim et ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso discipli-

ἀπικλαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν,
καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. οἱ
μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔτινές, ἀλλὰ πᾶ-
σα ἐπὶ μίσην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ πα-
ράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξα-
σθαι τῆς τέχνης. ἢ ἔκ ἐπινοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωρ-
γὸς γεωργεῖ, ἔτι γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων
τεκταίνεται, ἔτι τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ
παράσιτος, ἔχ' ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ
αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστίν αὐτῷ, καὶ ἔνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε ἔδειξ' ἐστίν ὅσιν ἔκ ἐπίστα-
ται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι
τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρεῖσι, μίαν δὲ
ἢ δύο μῆνας τῷ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ
αἱ

sciplinae tempore sua arte fruitur; et simul, dum
incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non
quaedam reliquorum artium, sed vniuersae ad
sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus au-
tem statim cum incipit artem, alimenta habet.
Annon cogitas agrum coli ab agricola non agri-
culturae causa; et struere sabrum domos non
struendi causa: Sed Parasitus nihil sequitur
aliud; verum idem et opus ipsius est, et illud,
cuius causa suscipitur?

15. Etiam reliqua nemo est qui nesciat: et,
qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tem-
pore acrumnabili labore fungi, vnum autem aut
duo solos in mense dies festos habere; ipsaque
cui.

αἱ πόλεις δέ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνης
 ἑορτὰς διατελεῖσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγουται
 τότε. ὁ δὲ παράσιτος τῷ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκῶσιν αὐτῷ εἶ-
 ναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βεβλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατ-
 ορθῶν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρωῖνται,
 καθάπερ οἱ νοσῶντες. πολυποσίαις 10) δὲ καὶ
 πολυσιτίαις ἔκ ἔστιν εὐφραίνόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλα τέχνηαι χωρὶς ὀργάνων
 ἔδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται. ἔτε
 γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, ἔτε ψάλλειν ἄνευ
 λύρας,

ciuitates, alios annuos, alios autem menstros
 dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasi-
 tum vero triginta mensis dies festos agere. O-
 mnes enim Deorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari
 volunt, ii paucio cibo et potu paucio vtuntur, ae-
 grotorum instar; qui enim copioso potu aut cibo
 gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo
 modo ministrare possunt artifici: neque enim ti-
 bia canere licet sine tibia, neque psallere sine
 lyra,

10. πολυποσίαις] Prope ad Synchronin accedit
 haec constructio ita instituenda: εὐφραίνό-
 μενον πολυπ. κ. πολυσ. ἔκ ἔστι μανθάνειν.
 Reitz.

λύρας, ἔτε ἰππεύειν χωρὶς ἵππε. αὕτη δὲ ἔ-
 τως ἐστὶν ἀγαθή, καὶ ἔ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ,
 ὡς καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ἔπλον χρῆσθαι
 αὐτῇ.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν
 μισθὸν δίδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
 λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἔδειξ, ἀλλ' ὡς-
 περ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τι-
 νὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
 ὀδεύοντες, ἢ πλείοντες, ἔ δυνάμεθα διαπράτ-
 τεσθαι· ταύτη δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὀδίῳ, καὶ
 πλείοντι.

ΤΤΧ.

lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita
 commoda, ita non grauis artifici, vt etiam nihil
 armorum habens vti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes di-
 scimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt ma-
 gistri; Parasiticae autem nullus: sed quemad-
 modum poëtica, auctore Socrate, ita haec diuina
 forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas
 artes qui iter faciunt aut nauigant, exercere non
 possunt; hac in via etiam et nauiganti licet vti.

Luc. Op. T. VI.

P 21. ΤΥΧΗ.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μείτοι, ὦ Τυχιάδη, αἷ μὲν ἄλλων τέχνην δοκῶσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτῇ δὲ ἐδεμιάς ἐτέρως. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχουσι τὰ ἱ) ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκῶσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ἔκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἷ ἀρχαὶ Φαῦδῶν τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλόμενον τὲτο τῆς Φιλίας

21. TYCH. Vtique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt iniuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud

II. τί δὲ ἔχουσι τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba coniungere. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyll. iungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν. Aesop. Fab. 149. vel septem coniungit, δυνατώτερός με εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐσιν. Reite.

Φιλίξ ὄνομα, ἐκ ἄλλο τι εὐροίς, ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. "Ὅτι
ἐδεῖς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐδὲ
συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ
πρότερον, οἶμαι, τῆτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς
τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλάκις
ἤκουσα τινῶν λεγόντων, ποταπὸς δὲ ἔτος ὁ Φί-
λος, ὅστις ἐβέβρωκεν ἐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;
ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεισθίοντα
μόνον πιστὸν ἠγχομένων Φίλοι.

"Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν
ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τῆδε ἔχῃ ἡκιστα.
τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐμόνον κακοπαθεῖν-
τες,

aliud inuenies, quam Parasiticae initium. TYCH.
Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut igno-
tum hominem, sed neque in mediocriter familia-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto hunc
prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum
et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego er-
go saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit
amicus, qui neque comedit neque bibit nobis-
cum, ut qui pararent videlicet solum, qui una
bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium et-
iam hinc non minimum intelligas. Reliquas ar-
tes enim non cum molestia tantum et sudore ex-
ercet,

τες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, γῆ Δία, καθήμενοι
καὶ ἐσῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δῶλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν
αὐτῆ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαι-
μονίας αὐτῆ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὀ-
μηρον ἔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ἔτε ἀροῖ, ἀλ-
λὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνέροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ρήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλ-
κῆα ἔδεν κωλύει τὴν ἑαυτῆ τέχνην ἐργάζεσθαι,
εἴαν τε πονηρὸς, εἴαν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρασι-
τεῖν δὲ ἔδεις δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.
ΤΥΧ. Παπαί. οἶον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρα-
σιτικὴν ὡσεὶ καὶ αὐτὸς ἤδη βέλεσθαι δοκῶ μοι
παρασίτος εἶμαι ἀντὶ τῆς ὅς εἰμι.

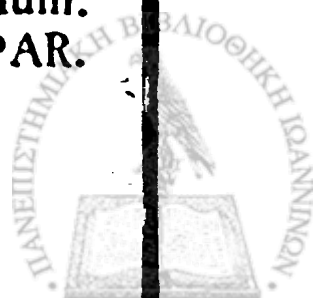
ΠΑΡ.

ercent, sed, per Iouem, sedentes, atque stantes,
nempe velut serui artium: at Parasitus suam ar-
tem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, vt docti Homeri verbis vtar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine femine et aratro depalcitur omnia.

25. Porro Rhetorem et Geometram et fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etli malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. ΤΥΧΗ. Vah quam tam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδειχθαι μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βραυύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πως καθαιρέντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπισήμας ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὴν γὰρ καὶ τῶν ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατῆσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν ὁξεὶ προφερεσάτη, καθάπερ ἡ ναυσικάα τῶν θεραπευτικῶν.

Κοινῇ

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatin vnaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potioem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaae, videbitur.

P 3

27. Er-

Κοινῇ μὲν ἔν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητο-
 ρικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν
 ὑπόστασιν 12). ἡ μὲν γὰρ ὑφῆσθηκεν, αἱ δὲ ἔ-
 ἔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἔν τι καὶ τὸ αὐτὸ νο-
 μίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέχνην,
 ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλ-
 λο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ
 αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ
 Ἐπικύρου δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ
 τοῖς

27. Ergo communiter quidem ambabus prae-
 stat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id
 ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac
 constat; de istis non item. Neque enim Rheto-
 ricen quoque vnum idemque putamus *omnes*:
 sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii
 vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Phi-
 losophiam; quae eodem se modo atque aequali-
 ter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim
 se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoi-
 cis,

12. κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Toto hoc loco, et
 his quae sequuntur, diligentius iterum con-
 sideratis, apparebat mihi, sumendum esse
 nomen ea notione, quae solennis quasi et
 propria est, quae ὑπαρξιν notat s. eam
 quam recentiores scholae *existentiam* dicere
 solent, *substantiam* aliquoties vocavit Pa-
 bius: nos circuitu maluimus vti ad clarita-
 tem. Gesner.

τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ἔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατῶσιν, ἔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἧς ἐκῆσιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τίδ᾽ ἔστι ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρὰ γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλάς καὶ διαφορὰς ὁρῶμεν, καὶ ἔτε τὰς ἀρχὰς ἔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιεῖσι πολλάς.

ΠΑΡ.
 cis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe coniecere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est et eadem; et bis duo apud nos pariter et apud Persas, quatuor sunt; et conuenit de his inter Græcos pariter et Barbaros: Philosophias vero multas ac diuersas videmus; et neque principia omnium neque fines consentiunt. ΤΥΧΗ. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας (13), εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι. τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῆσι, καὶ αἰ καταλήψεις αὐτῶν ἔκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὄργάνων (14); μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία,

28. PAR. Verum artes reliquas, vt etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *incipitque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non vnā esse, neque magis inter se consonare, quam *diuersi generis instrumenta musica*? Iam vna quidem non est Philosophia;

13. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusatiuo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. Gesner.

14. μᾶλλον τῶν ὄργάνων] Horum verborum sensus haud ita difficilis videtur: queritur philo-

Φία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον ἔσαν. πολλαὶ δὲ
 ἔ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἡ φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥη-
 τορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς
 προκειμένων τ' αὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ
 μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου (15), ἀπόδειξις με-
 γίστη τῆ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῆτο, ἔ μία κατ'
 τάλῃ

phia; infinitam enim esse video. Multae autem
 non possunt esse: quandoquidem una est; si est
 Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, vtrum sit Rhetorice? haec
 eadem aliquis dixerit. Quod enim de vno argu-
 mento proposito non eadem dicunt omnes, sed
 pugna est euntium in diuersa sententiarum, ex
 illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in
 rerum natura illud, cuius vna non sit perceptio.

P 5

Quod

philosophiam non esse vnā nec sibi con-
 sistentem, quam tamen oporteret vel con-
 sonantiorē esse instrumentis musicis. A-
 deoque μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μάλ-
 λον τῶν ὀργάνων sonant: nec esse ipsam sibi
 ipsi consonam prae organis musicis, siue: plus
 etiam quam instrum. musica. Reitz.

15. Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum, prouentus
 s. multitudinis, sectae, disciplinae, diuersa
 sentientis. De vsu simili nominis Φορὰ ple-
 nissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat
 Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Gesner.

τάληψις ἔκ ἐσι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐσι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μείτοι παρασιτικὴ ἔχ ἔτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐσι, καὶ κατὰ τ' αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ ἔκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τέσδε, ἑτέρως δὲ τὰς, παρασιτεῖν. ἔδὲ εἰσὶν ὡς εἴκεν ἐν παρασίτοις τινές, αἶον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐσι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥσε ἔμοι γε δοκεῖ ἢ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τῆτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ.

Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? et nunquam in vno aliquo conuenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros vna est, et circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, vt dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, vt videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diuersa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et conuenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἰκανῶς ταῦτα εἰρη-
 κείναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἢ Φιλο-
 σοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔνι ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας
 μὲν ἐδέεσθε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς
 δὲ πᾶμπόλλοι ἐπιθυμύσαντες μνημονεύονται
 Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρωῶσι. ΤΥΧ. Καὶ
 τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν
 σπευδᾶσαντες; ΠΑΡ. Οὐς τίνας μείντοι, ὦ Τυ-
 χιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη; ἀγνοεῖν
 καὶ ἐγὼ, ὡς κατὰ τινὸς αὐτοῖσι αἰσχύνῃς ἐντοῦθ' ἐν
 γιγνομίῃς, ἀλλ' ἐτιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν
 Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ἔς τι-
 νας καὶ εὖρεσις εἰπεῖν. ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σὺ
 μοι

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi
 videris. Verum quantum ad reliqua etiam dete-
 riorem esse tua arte Philosophiam, quomodo de-
 monstras? PAR. Igitur illud primum dicendum
 est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adama-
 vit: Parasiticam vero appetisse, multi memoran-
 tur Philosophi, et in hunc diem appetunt. TYCH.
 Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi
 studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque,
 Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque
 simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non
 honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter,
 Simon: sed vehementer dubito, quos inuenturus
 sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audis-
 se eos,

μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀνάγκραψάντων
 τὰς ἐκείνων βίβας, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγιῶ-
 να ἕς τινος λέγω, δύναται. ΤΥΧ. Καὶ μέντοι,
 νῆ τὸν Ἡρακλέα, προθῶ δὴ ἀκχεῖν τίνες εἰσὶν.
 ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς
 ὄντας ἔχῃ τὰς Φαύλας, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ 16),
 τὰς ἀρίστους, καὶ ἕς ἡμισυα οἶσι.

Ἀισχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικός ἕτος, ὁ τοὺς
 μακρὰς καὶ ἀσεῖας διαλόγους γράψας, ἤκέ ποτε
 εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὰς, ὅπως, εἰ δύναίτο,
 δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυραννῶ
 καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγκὰς, καὶ δόξας εὐδοκι-
 μηκεῖναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρσιτιῶν
 Διονυ-

se eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin o-
 mnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH.
 Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint.
 PAR. Ego tibi ostendam, et recensabo, eosque
 non viles, sed, vt mihi videtur, praestantissimos,
 et quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille,
 qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, ve-
 nit quondam, secum illos ferens, in Siciliam,
 vt per illos, si posset, Dionysio Tyranno innote-
 sceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur,
 reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio,
 dese-

16. ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. Gesner.

Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐρρώσθαι Φράσας.

Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοι Φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακῆσσι παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλεόντι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τὰς ὀψοποιῆς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τῆτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένης. ἔτος μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμηῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τῆτι, καὶ ὀλίγας

desedit, longum valere iussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: et erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum ve-

ro

γας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράνῳ, τῷ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοποιήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ σόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοίᾳ δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμωνι, περὶ τῆς λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, πολλῶν λόγων ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τῆς θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀναξαρχὸς Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσασα.

Καὶ

ro paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem parauerat, altero cursu denuo nauigauit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inscitiam excidit: similisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia euenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. ΤΥΧΗ. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir memorabilis, qui et ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, et Anaxarchum Alexandro, omnino nosti.

36. Ari-

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μόνον, ὡσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν ἔν, ὡσπερ ἦν 17), παρασιτία σπεδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ εἰδὲς ἔχει φράσαι Φιλοσοφῆν ἐθελήσαντα.

Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαίμων τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγῆν, ταῦτα κἄντι ἄλλω ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὡς φιλοσόφους μὲν ἂν τις πολλὰς καὶ ῥιγῆντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ
 δυσυ-

36. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita et Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Iam si beatum est non esurire, neque siti-
 re, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Pa-
 rasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos
 et rigentes inueniat et esurientes: Parasitum vero
 non inueniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed in-
 felix.

17. ὡσπερ ἦν] i. e. ἔφυ. Cui ignota illa
 Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; possis etiam
 interpretari, quantum licuit, quantum pote-
 rant, ut indicetur, non pari successu parasi-
 tatos esse Philosophos, sed pro suo quemque
 ingenio et facultate. Gesner.

δυσυχής τις, ἢ πτωχὸς ἀνθρώπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιζε, καιροὶ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἴμα, ὁ δ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ τέτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας; καὶ τὰς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τῶ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι 18), ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶ, καὶ κοι-
νῇ

felix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philo-
pho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam. quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, et quales maxime videantur tum priuatim sibi, tum rei publicae utilissimi.
TYCH.

18. μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus du-
plex. Articulum addit Aelian. XIII. 2. pr.
ἀνοσιώτατος — τὰ μάλιστα. Reitz.

νῆ τῆ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἐμέτριον ἀγῶνα κατα-
αγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελοῦ
κατ' ἐμαυτὸν, ἐννεῶν ποῖος ἀν εἶη σύμβαλλόμε-
νος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

Π·Ρ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζης, μηδὲ
τὸ πρῶγμα σοι δοκῆ χλεύης ἄξιον, φέρε προ-
τυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν
αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβλημένοι πολε-
μίας, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίεναι, καὶ μὴ περισ-
ρᾶν ἔξω δεικνύμενην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παρα-
αγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τὰς ἐν-
ἡλικίας, καὶ δὴ χωρεῖν τὰς ἄλλας, ἐν δὲ δὴ τὰς
τοῖς, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ πα-
ρασίτας. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς,
ἀνάγ-

TYCH. Quam non mediocre certamen viro-
rum denuncias! et olim intra merideo equidem, qua-
lis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Vt igitur non nimis admireris, nec
ludibrio tibi digna res videatur, age apud ani-
mum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito,
hostes irruptionem in patriam nostram fecisse,
necessitatem autem postulare, ut contra ipsos
erumpamus, nec agros vastari extra patriamur:
imperatorem ad numeros vocare, quicumque mi-
litari sunt aetate, et venire sane reliquos, in his
vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras,
et Parasitos. Primo igitur illos exuamus.

Luc. Op. T. VI.

Q

tet,

ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλλοντας ὀπλιζέσθαι, γυμνα-
σθαι πρότερον. δεῶ δὴ τὰς ἀνδρας, ὧ γεν-
ναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα·
τὰς μὲν τρίτων αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λε-
πτὰς καὶ ὀχρὰς πεφρικότες, ὡς περ ἴδη τραυ-
ματίας παρεμύνας. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην
σαδιαίην, καὶ ὤθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύμα-
τα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι· Φέρειν ἀν-
θρώπους ὡς περ ἐκείνας τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁ-
πειρῶς τίς φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, ἔμελας
δὲ, ἐδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δέλῳ
πρὸς-

ret enim, qui armandi sunt, primum nudari.
Inspicere vero viros, o bone, singulatim, et pro-
ba corpora. Quosdam igitur illorum prae indi-
gentia videbis tenues et pallidos horridosque,
quasi iam saucios in acie relictos. Certamen qui-
dem, et pugnam statariam, et impressionem, et
pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt,
re quadam indigentes?

41. Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste
multum primo corporis habet, et colore est iu-
cundo, in neque niger neque albus, quorum, alte-
rum mulieri, seruo alterum conuenit. Deinde
animo-

πρόσεικέν) ἔπειτα θυμοειδῆς, δεινὸν βλέπων, ὅποιον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. ἔ γάρ καλὸν δεδοκῶτα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' ἔχ' οἱ τοῖς τὸς καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθανοὶ καλῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάσειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν ἐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τῶν τείχους προσελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο, φημί τῶτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποσρέφειν ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ ἔδ' ἐν ὑπισχνῇ μέτριον. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὁμῶς. τῶν μὲν τρίνων ῥητόρων Ἰσοκράτης ἔχ' ὅπως εἰς πόλεμον

animosus, vultu, vt nos, minaci, et sanguine repleto: non enim honestum est oculum timidum et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis et pulcher fuerit dum viuet miles, et pulcher, si pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Vt enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi; parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus desertis refugisse. ΤΥΧΗ. Vt mira omnia, et mediocre nihil promittis! ΠΑΡ. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, vt

λευκὸν ἐξῆλθός ποτε, ἀλλ' ἔδ' ἐπὶ δικαστήριον
 ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἰμῶν, ὅτι εἰδὲ τὴν Φωνὴν
 διὰ τῆτο εἶχε. τί ἐτι; ἔχι. Δημάδης μὲν, καὶ
 Λισχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέσας εὐθύς τῆ
 καταγγελία τῷ Φιλίππῳ πολέμῳ, τὴν πόλιν
 πρῶδοσαν καὶ σφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
 διετέλεσαν Ἀθηνησιν αἰεὶ τὰ ἐκείνῃ πολιτευσά-
 μενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐ-
 τὰ ἐπολέμει; καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ
 Ὑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκῆργος,
 οἳ γε δοκῶντες ἀνδρειότεροι, καὶ τὰς ἐκκλη-
 σίαις αἰεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φί-
 λίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ
 πρὸς

in praelium progressus nunquam sit; ut neque
 in tribunal escenderit prae timiditate: opinor
 neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid
 porro? Nonne Demades, et Aeschines, et
 Philocrates prae metu, denunciato: statim Phi-
 lippi bello; et patriam et se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper
 rem publicam ad illius voluntatem tractarent.
 Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis par-
 tibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat
 amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Ly-
 curgus, qui fortiores videbantur, quique in con-
 cionibus tumultus semper ciebant, male dice-
 bantque Philippo, quod tandem egregium faci-
 nus

πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ἵπερίδης μὲν καὶ Λυ-
κῦργος ἐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν
μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντει-
χίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι,
γνωμίδια καὶ προβεβυγμένα συντιθέντες. ὁ
δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδό-
νων ὄλεθρος, ὅθεν ἐδὲ ἀνδράποδον πρίαιτο τίς
ποτε, -τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
πρὶν ἢ συμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ συμβαλεῖν
εἰς χεῖρας, ρίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ ἐδέ-
πω ταῦτα πρότερον διήκσας ἐδενός, πάνυ γνώ-
ριμα ὄντα, ἐχ' ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξί
καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ.

nus in bello contra ipsam patrarunt? Ac Hyperides quidem et Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exierere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desidentes, domi suae iam oblessi, sententiolas, quasdam et consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dicat in concionibus, *Philippus ille Macedoniae perniciēs, a quo neque servulum quis emat;* progredi ausus in Bœotiam ante, quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Q 3

43. TYCH

ΤΥΧ. Ἐπίσταται ταῦτα. ἰὰλλ' ἔτσι μὲν ῥή-
 τορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσυχώτεροι, ἀρετὴν δὲ
 ἔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; ἔ γὰρ
 δὴ τέττοις ὡσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάζεσθαι. ΠΑΡ.
 Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας
 ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοῦντες τὴν
 τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων
 Φανερῶνται δευρότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκό-
 πει δὴ ἔτω. πρῶτον μὲν, ἐκ ἑσιν ὅσις εἰπεῖν
 ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τέτελεύτηκόςτα.
 ἦτοι γὰρ ἐδὲ ὄλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
 τεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν
 ἔν; καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ
 Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ
 πᾶς

43. TYCH. Noui ista: Sed hi Rhetores, et
 verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item.
 Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane
 habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.
 P.A.R. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine dis-
 putantes quotidie, et virtutis nomen conterentes,
 multo etiam timidiores oratoribus apparebunt
 mollioresque. Considera vero ita. Primo non
 est, qui nominare queat Philosophum in praelio
 mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut,
 si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes qui-
 dem et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato,
 et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba,
 ne

πᾶς ἔτος ὁ ὄμιλος, ἔτε εἶδον παράταξιν, μόνος
 δὲ πολμήσας 19) ἐξείθειν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
 μάχην 20) ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης. Φεύ-
 γων

ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus pro-
 gredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde

Q 4

a Par-

19. Μόνος δὲ πολμήσας] Locus classicus de
 militia Socratis in *Platonis Apol.* p. 363.
 ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταπτον, εἰς ὑμεῖς
 εἴλεσθε ἄρχειν μὲν, — τότε μὲν ἔ' ἐκεῖνοι
 ἔταπτον, ἐμεινόν ὡσπερ καὶ ἄλλοις, ἐκιν-
 δύνευσεν ἀποθανεῖν. Sed hanc militiam non
 minus quam Lucianus deridet, et mendacii
 Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare
 refutatus a *Casaubono*: add. *Periz.* ad *Aelium*.
 V. H. 3, 17. *Plutarch.* in *Alcibiad.* p. 355.
Ed. Steph. Menag. ad *Diog. Laert.* 2, 22.
 Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in
 bello etiam fuit Socrates. *Gesner.*

20. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] Quenam
 fuit ea pugna in vrbe facta, in qua Socrates
 affuit? Lege τὴν ἐπὶ Δηλίου μάχην. *Pal-*
merius. *Menagius* ad *Laertii* l. c. ipse quo-
 que corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν
 Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμ-
 Φιπόλει) μάχην. Et sane fauet ei Sparta-
 ni militis mentio, quam cum hac fuga con-
 nectit *Lucianus*. Ad *Delium* vero non con-
 tra Spartanos, sed contra Thebanos pugna-
 tum, constat. Similis ratio poterat etiam
 impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει su-
 spice.

γων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυ-

• Parnethe fugiens in Taureae se palaestram ^{ῥέα} ab-
didit.

• spicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, vbi et-
iam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,
cum seruari suam libris, in quantum mihi con-
stat, omnibus lectionem cuperem, et respici
putarem ad fortissimum vnum Socratis fa-
ctum, relatum a *Diod. Sic.* XIV. p. 497.
C. cum solus cum duobus familiaribus ac-
currit, ad eripiendum triginta Tyrannis
Therameneim. Conueniebant verba ἐν τῇ
πόλει res gerenda erat contra praesidium
Spartanorum: intelligi poterat fuga in Tau-
reae palaestram. Sed rebellis est Parnes,
quem montem intra Athenas conspici pot-
uisse, apparet ex *Aristoph. Νεφ.* 322. et
Meurs. Rel. Att. c. 9. Sed XII. millibus pas-
sum ab vrbe remotum fuisse in medio inter
hanc et Thebas spatio, ostendit *Wass* in
Add. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem Parnes
extra dubitationem collocat *Palmer.* emen-
dationem. Nam diserte *Thucyd.* I. c. et
Plutarch. de Daemon. Socr. p. 1032. pr.
cum illa ad Delium contra Thebanos pugna
fugae *παρὰ τὴν Πάρνηθα* mentionem con-
iungunt. Sed quid faciamus Palaestrae
Taureae? Ponamus illam in via e Parn-
the Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρ-
τιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus,
qui cogitasse potuit duas alias pugnas, qui-
bus interfuit Socrates. *Gesner.*

ῥέε παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ
 ἀσειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μετράκυλλίων καθε-
 ζόμενον ὠραίζειν 21), καὶ σοφισμᾶτια προβαλ-
 λειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μα-
 χεσθῶ. ΤΥΧ, ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη
 καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, εἰ μὴ Δία, σκώπτειν
 αὐτὸς

didit. Multo enim illi videbatur urbanus seden-
 tem cum adolescentulis amatorias nugas garrere,
 et argutiolas obicere in quos incideret, quam
 cum viro Spartano pugnare. ΤΥΧΗ. Vir opti-
 me, ista iam ex aliis quoque audivi, non pro-
 fecto

Q 5

21. ὠραίζειν] Cogitabam olim παιζειν ludere
 cum pueris. sed postea in MS. apprehendi ve-
 ram scripturam, ἀοριζειν, sed scribendum
 ὀαριζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata
 figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδ-
 ερασίαν. Nam ὀαριζειν proprie dicitur de
 colloquio amatorio. Hinc ὀαριστὸς est blan-
 dus mulierum sermo, quibus capiunt ani-
 mos virorum; et Etymol. M. exponit ὀμιλίαν
 παρασκευαστικήν. Significat Lucianus, So-
 crate in palaestra non de virtute disputasse
 cum ephēbis, sed colloquia habuisse plena
 amoris et blanditiarum. Graevius. Parum
 abest quin recipiam emendationem Graevii;
 vulgata minus placet; adscripserat etiam
 Gesner. ὀαριζειν, et in versione eo adludit.
 Reitz.

αὐτὰς καὶ ἐνειδίζεῖν βελομένων· ὥσε εἰδέν τι μοὶ
δοκεῖς χαριζόμενος· τῇ σεαυτῆ τέχνῃ κατὰ ψεύ-
δεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παράσι-
τον ὑποῖός τις ἐσὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε 22),
καὶ εἰ ἔλωσ λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι
τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης,
εἰδεις ἀνήκοος Ὀμήρου, εἰδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης
τύχῃ, ὅσις ἐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ τὰς ἀρί-
στες τῶν ἡρώων παράσιτος ὄντας. ὁ τε γὰρ
Νέστωρ ἐκεῖνος, εἰ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι
ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτῆ τῆ βασιλέως παράσιτος
ἦν, καὶ ἔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ
ἦν

fecit irridere volentibus illos, aut maledictis in-
cessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae
arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age iam et tu, Parasitus in
bello qualem se praestet, dicito: et an omnino
antiquorum quilibet Parasitus fuisse dicatur?
P. A. K. Atqui nemo, amice, Homerum non au-
divit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, ne-
mo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantissi-
mos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille,
cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
ipsius Parasitus Regis fuit: et neque Achillem, qui
cum

22. καὶ λέγε] Malletm καὶ eiicere, cum Gesne-
ro. Nam nexus Φέρε καὶ σὺ λέγε melior
est, quam Φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Reitz.

ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος,
 ἔτε τὸν Διομήδην, ἔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέ-
 μνων ἔτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὡς περ τὸν
 Νέστορα. ἔδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχέται γενέ-
 σθαι αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλέας πύλαι δ' ἂν
 ἐαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιάντας ὅποιος ἦν ἔ-
 τος ὁ παράσιτος, καί περ γέρον ὢν, στρατιώτας
 εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τῷ Διὸς ἔγγο-
 τον, παράσιτον Ἀγαμέμνωνος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι, ἔ-
 πω γε μὴν δοκῶ μοι γιγιώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄν-
 δρει τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ.
 Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐκῶν ἐκείνων,
 ὧν περ

cum videbatur tum erat et corpore praestantissi-
 mus et iustissimus, neque Diomedem, neque
 Aiacein Agamemnon ita laudatque et admiratur,
 velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi
 contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
 ait futurum fuisse ut caperetur Troia, si tales,
 qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem
 habuisset. Idomeneum etiam Ioue natum, Para-
 situm similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam noui;
 nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo
 duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. P A R.
 Recordare, vir optime, versuum illorum, quos
 ipse

ὡς περ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενεῆ
λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

ὅσον δὲ πλέον δέσπας αἰεὶ

Ἔστυχ' ὡς πέρ εἰμι, πλέον ὅτε θυμὸς ἀπύρσι
ἐστὶ καὶ γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέσπας εἴηται, ἔχ
ὅτι τὸ ποτὴρῖν διὰ πῆλός πλῆρες εἴηται τῷ
Ἰδομενεῖ, καὶ μαχόμενῳ καὶ καθυδούσῳ, ἀλλ'
ὅτι αὐτῷ δὲ ὄντα τὰ βίβ μόνῳ συνδείκνυται ὑπ
ἔρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἔχ ὡς περ τοῖς λοι
ποῖς στρατιώταις πρὸς θυμὸς τῆς προσκαλλ
μέτοις. τὸν μὲν γὰρ ἄειπτα, εἰπὶ καλῶς εὐσ
τομάχουσε τῷ Ἐκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα εἶπ
ῶσι, Φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιοδύειτα ὅτι τὸ
πρὸς τῷ βασιλεῖ δείκνυται ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ
Νέστωρ,

ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. ΤΥΧΗ.
Quorum? ΠΑΡ.

Tibi pocula semper

Plena steterit, celas mihi, si potare liberes.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo po
culum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pu
gnanti et dormienti; sed quod ipse per totam vitam
liceret sibi coenare cum Rege, non ut reliquis
militibus, qui certis modo quibusdam diebus vo
carentur. Aiacem enim solitaria contra Hectorem
pugnans praeclare defunctum, *Ad dicitur*, ait, *A
gamemnonis dicitur*, honoris causa coenae Regis ad
hibendum. Idomeneus vero atque Nestor coena
bant

Νέστωρ, ἑσημέρα συνεδείπνην τῷ Βασιλεῖ, ὡς αὐτός Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης, καὶ ἀγαθός γε νέσθαι. ἔ γάρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἀρξασθαι τέχνης, ἀλλὰ ἀνώθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἑξαδίδε, δοκεῖ δὲ ἐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧΗ. Οὗτοςί μὲν γειναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἴσθαι, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί ἔν, ὦ Τυχιάδη, ἔχι καὶ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα ἔδειξες τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, ἔτι τὴν ψυχὴν, ἔτι τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ ἐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως περιμαίεσθαι τοῖς

bant cum Rege quotidie, vt ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo et Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, ilque nec yllo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuuenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus

τοῖς ἔργοις αὐτῷ χεῖρω εἶναι. τὸν τε γὰρ Ἑκτο-
 ρα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν
 εἶσω μαχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτε-
 σιλὰν ναῦν ἤδη κακωμένην ἐσβέσε. καί τοι ἔπει-
 βάττεον αὐτῆς ἔχιοι Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ
 Τελαμῶνι· Αἴας τε καὶ Τεῦχος, ὁ μὲν ἐπλίτης
 ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης, καὶ πολλὰς μὲν ἀπέ-
 κτενε τῶν Βαρβάρων, ἔνθ' ἔδ' ἄττις καὶ Σαρ-
 πηδόνα τὸν τῷ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τῷ Ἀ-
 χιλλέω. καὶ ἀπέθανε δὲ ἔχιοι τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
 εἰ μὴ αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεύς ἀπέκτενε,
 εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις· τὸν δὲ πᾶ-
 ράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι, καὶ τελευτῶν
 δὲ Φρονῆς ἀφῆκεν, ἔχιοι ὁ γυναιότατος Ἑ-
 κτωρ

ribus illius intelligere, mihi videor. Hectorem
 enim perruptis portis, ad naues intra vallum pu-
 gnantem hic expulit, et nauem Protefilai iam ar-
 dentem restinxit: licet vectores in ea essent non
 vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii,
 miles alter egregius, alter sagittator: ac barbaro-
 rum quidem interfecit multos, in his vero etiam
 Sarpedonem Iouis filium, Parasitus Achillis: nec
 sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achil-
 les interfecerit solum solus; et ipsum Achillem
 Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo.
 Moriensque voces edidit, non quales Hector for-
 tissimus,

κτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα. 23), καὶ ἰκε-
 τεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῆ τοῖς οἰκείοις ἀποδο-
 θῆ, ἀλλ' οἷα εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ.
 Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοῖχοι δ' εἶπερ μοι εἰκοσιν ἀντεβόλησαι,
 Παιῖτες ἂν αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῶ ὑπὸ δαρι
 δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά, ἔτι δὲ μὴ φίλος,
 ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῆ Ἀχιλλέως,
 πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν
 Πάτρο-

tissinus, qui Achillis genibus aduolutus suppli-
 cavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales
 conuenit emittere Parasitum. ΤΥΧΗ. Quas
 ergo? ΠΑΡ.

*Viginti tales si me contra arma tulissent,
 Vniuscuique mea dominus iacisset ab hasta.*

47. ΤΥΧΗ. Sufficiunt ista. Ast, non ami-
 cum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta
 dicere. ΠΑΡ. Ipsum, Τυχιάδη, Patroclum
 prae-

23. προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] Euripid. cum
 accusat. fere semper, Hecub. 339. προσπι-
 πτε δ' οἰκτρῶς τῆ δ' Ὀδυσσεύος γόνυ. ib.
 737. προσπέσω γόνυ. Androm. 537. τί με
 προσπίπτεις. Sic προσπιτνῶσ' ἐμὸν γόνυ.
 Suppl. vi. 10. eadem ellipsi τῆ πρὸς. Non
 ibid. vi. 43. πρὸς γόνυ πίπτωσα τὸ σόνι.
 Reitz.

Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρε-
 εβόμα. ΤΥΧΗ. Θαυμάσά λέγεις. ΠΑΡ. "Ακχε
 τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν"

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμενά ὄσε', Ἄ-
 χιλλεῦ, οὐκ ἔστιν ἄλλο"

"Ἄλλ' ὁμῶς ἐτρέφηνεν ἐν ὑμετέροισι δού-
 μοισι."

καὶ πάλιν ἀποβὰς, καὶ πάλιν εἰς τὸν Πηλεῖ
 Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς
 "Ἐτρέφεν ἐνδυκέως, καὶ σὲ θεράποντα ὀνό-
 μηνε,

ταῖς παρασίτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον
 ἐβέλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, εἰ ἂν αὐτὸν
 ὠνόμαζε θεράποντα. ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πά-
 τροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ
 μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους· τοὺς

παρε-
 praebeto tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.
 ΤΥΧΗ. Mira narras. ΠΑΡ. Ipsa ergo audi verba:
 Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa re-
 conde,

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.
 Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Pelcus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:
 hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset
 dicere Patroclum, non nominasset Ministrum;
 liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Mi-
 nistros, nisi hos qui neque serui essent, neque
 amici,

παρασίτης δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τῷ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ἔτιως, οἶμαι, καλεμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ἔντα υἱόν, ἐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτῷ.

Τί δὲ ἐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης Φησὶ, παράσιτος ἦν Ἄρμουδι; τί δὲ; ἐχὶ καὶ ἐραστῆς; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ἔτος τοίνυν παλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννεμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 24)

καὶ
amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei et ipsum Ministrum nominat; cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Iouis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne et Aristogiton plebeius homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus

24. ἀφείλετο] Quum proprie *abripere aliquem* significet, et priuationi bonorum et honorum plerumque iungatur, mirum videatur.

Luc. Op. T. VI.

R

deatur.

καὶ νῦν ἔθηκε χαλκῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. ἔτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; ἔχι πρῶτον μὲν ὁ τοιῆτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἔ γὰρ ἄλλ' ἐν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι Φησιν ἐσιάται, καὶ εὐθύς 25) ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ ἐν ἄλλοι στρατιῶ-
ται

neus in foro suo cum anasio.. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Vlysses aequum esse censer? Etenim quem in praelio pugnare iubet, cum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu,

deatur hic adiungi contrario. Sed quum velit ereptam civitatem e seruitute, sensus erit minime incongruus. Sic eripere ex periculo signif. ap. Aelian. XI, 6. ἀφείλοντο αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. Reitz.

25. καὶ εὐθύς] Leg. καὶν εὐθύς. Guier. Idque recipirem, si vel vna Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis inuitis sic dedissem. Reitz.

τοια χρόνον ὑπὸ δέξας ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμύζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, ἔτος δὲ ἐσθίει τότε μάλα Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται: ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπισθεὶ ὑποτέτακται. τῷ παρασίτῳ, καὶ κῆνος αὐτὸν ὡσπερ ὁ Λίας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βελῶν ἀφιερμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τῆτον σκέπει. βέλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτὸν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, ἔκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δὴπρ ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης αἰσχυρθεῖη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὡσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ. ὡς ἄξιόν γε
 ΦΙΛΟ-

metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspiciens tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, et post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille vt Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se seruare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, et sicut in conuiuio pulchre iacentis. Et operas

R 2

pre-

Φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τῷ πᾶρα κείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προστεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς ἔκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πύλεως, τῆς ὑπασπιστῆς αὐτῆς ἔτω κακοδαίμονας ἔρῶν; τίς δὲ ἔκ ἂν εἰκάσαι γλωρῆς καὶ κομῆτας ἔρῶν ἀνθρωπίστικας κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορῆσαν συμμάχων, τῆς ἐν τῇ εἰρηκτῇ κακέρχης ἐπιλυσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῆς Φιλοσοφίας, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκεπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐπω ξυνίημι ὅ τι ἔτόπως

pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadauer aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam ciuitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniiciat pallidos et comatos homunciones si iacentes videat, ciuitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa soluisse? Tales quidem in bello ad Philosophos et oratores comparati sunt Parasiti.

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipse pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. ΤΥΧΗ. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit

πως βέλεται, σκοπιῶμεν δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν
 ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυ-
 μνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε
 Φάλην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν.
 ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ
 δικαστήρια ἔπάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκο-
 Φάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσ-
 ἕκει, καὶ ὅτι ἔδὲν μέτριον ἐστὶ τῶν ἐν τέτοις
 γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνά-
 σια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μὲ-
 νος ἔτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ Φιλόσοφος, ἢ
 ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτῳ τῷ
 σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τέτων ὑφθεις, ἐκ
 αἰσχύνῃ τῆ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρη-
 μίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσαίη θηρίον ὁμοσειόν·
 ὁ δὲ

velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur
 forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et
 venationes, et coenationes, loca urbis dixerim?
 TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in
 forum quidem et ad iudicia non accedit, quod,
 puto, sycophantis omnia illa loca magis conue-
 niunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet.
 At Palaestras et gymnasia, et conuiuia persequi-
 tur, et ornat solus ipse. Quandoquidem quis in
 palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Pa-
 rasiti corpore conferri meretur? aut quis horum
 in gymnasio visus, non dedecus potius loci est?
 Etiam in solitudine nemo horum subsistat occur-
 rentem

ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ δέ-
 χεται ῥαδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν ταῖς δει-
 πνοῖς καταφρονεῖν· καὶ ἔτ' ἔλαφος, ἕτε σῦς
 αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶν ἐπ' αὐ-
 τὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγη, καὶ ὁ παράσιτος
 ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τὸς μὲν γὰρ λαγῶς
 διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμπεσίῳ,
 τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παί-
 ζοντι, ἢ ἐσθίουντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι
 τὸς συμπότας; πότερόν ποτε ἔτος ὄρων καὶ
 σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ
 κείμενος, εἰς γῆν ὄρων, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, ἔχι
 συμπόσιον ἤκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμ-
 ποσίῳ Φιλόσοφος τοιῶτόν ἐσιν, οἷον ἐν βλα-
 νείῳ κύνων.

Φέρε

rentem feram: at Parasitus inuadentes manet, et
 facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas
 contemnere: et neque ceruus illum neque horri-
 dus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in il-
 lum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam
 lepores magis ipsis canibus persequitur. In con-
 uiuiο autem Parasito quis certare audeat, siue io-
 canti siue edenti? Vter magis exhilarare conuiuas
 poterit? hic ne tandem canens et dicteria iaciens,
 an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens,
 deiecto vultu, vt qui ad funus venerit, non ad
 conuiuium? Ac mea sententia tale quid in coena
 Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed

Φέρει δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βα-
 δίζωμεν τὸν βίον τῷ παρασίτῳ, σκοπῶντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ 26). πρῶτον τοίνυν
 ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον ἀεὶ δόξης κατα-
 φρονῶντα, καὶ ἔδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἀνθρώ-
 ποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους
 εὖροι τις ἂν, ἔτινας, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφῳ
 καὶ δόξης τριβέντας. καὶ ἔδὲ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τάττα αἰσχίον ἐσιν, ὑπ' ἀργυρίας. καὶ ὁ
 μὲν παράσιτος ἔτινος ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς ἔκ-
 ἂν τις ἔδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας
 ἀμε-

52. Sed age his relictis, ad ipsam iam vitam
 Parasiti veniamus, ita ut istorum simul vitam in-
 spiciamus et comparemus. Primo igitur Parasiti-
 tum gloriae contemptorem semper videas, neque
 curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos inuenias, non quos-
 dam, sed omnes, a superbia et gloria conteri; et
 non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a
 pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita
 affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora cal-

R 4

culos

26. ἐκείνῳ] ἐκείνων coniiciebat Gesn. Nimi-
 rum retulit ad philosophos, quibus iam com-
 paratum est parasitos. Verum quum τὸν
 βίον παρασίτῳ praemittatur, recte procedit,
 se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil.
 βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Reitz.

ἀμελῶς ἔχοι, καὶ εἰδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τῷ πυρρός. οἱ γὰρ μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφῶν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἔγω διακείνται κακῶσαιμόνως, ὡς τῶν μάλιστα τῶν εὐδοκίμωντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροισ ἐπ' αὐτῇ ἐάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττεται τὰς μακθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τῷ βασιλέως ὑπὲρ τῷ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτῆι, καὶ εἰ αἰσχύνηται. ἐτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τῷτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδός ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ εἰδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνηται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Eύροισ

culos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iudicat, corruptionis munerum damnatus sit: alius mercedem argutiarum a discipulis exigat; alius pro suo conuictu mercedem a rege et ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Inue-

Εὐροίς ὃ ἂν ἔ μόνον ταῦτα περὶ τέτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθύνες, καὶ πανίσιαις ἐπιθυμίαις. ὅ γε μὴν παρὰ σίτος ἔξω τέτων ἐστὶν ἀπάντων· ἔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι ἐκ ἑστὶν αὐτῷ ὅτω ὀργισθεῖη. καὶ εἰ ἀγανακτήσεις δέ ποτε, ἢ ὀργῇ αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, ἔδὲ σκυθρωπὸν ἔδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ ευφραίνει τὸς ξυνοῦντας. λυπεῖται γε μὴν ἠκιστα πάντων, τῷτο τῆς τέχνης παρασκευασθῆς αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτε λυπηθεῖη. ἔτε γὰρ χρήματά ἐστὶν αὐτῷ, ἔτε οἶκος, ἔτε οἰκῆτης, ἔτε γυνή, ἔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτά,

53. Inuenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, vt hoc vtar, et iras, et inuidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, et quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed ritum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, vt non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque seruus, neque vxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui

αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) ἐπιθυμεῖ δὲ ἔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἄγνοεῖς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἔδὲ παράσιτός ἐστιν ἔτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. ἔδὲ γὰρ ἀνδρείος ἀπορία ἀνδρείας ἐστὶν ἀνδρείος, ἔδὲ Φρόνιμος ἀπορία Φρονῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε ἔτε παράσιτος ἀν εἶη. πρέκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, ἐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος, ἀλλως ἢ παρσία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἶγε

τῆτο

quī illa habest? necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est neque opum, neque formosi cuiusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angī illum probabile est. PAR. Ignoras, Tychiade illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est, neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui non est. Si vero fortis non aliter quam praesente fortitudine, et prudens prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus

τῆτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ
 εἰ παρὰ τὴν ζήτησιν. ΤΥΧ. Οὐκ ἔστιν ἔδω-
 ποτε ἀπορήσει παράσιτος τρεφῆς; ΠΑΡ. Ἐοι-
 κεν ὡς ἐπὶ τῷ, ἐπὶ ἄλλῳ ἐστὶν ὅτι
 λυπηθεῖν ἂν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμῶς Φιλόσοφοι, καὶ ῥή-
 τορες φοβῶνται μάστιγα· τὴν γὰρ τοὶ πλείους
 αὐτῶν εὐροὶ τις ἂν μετὰ ξύλου προϊέντας· ἐκ
 ἂν δὴ πρὸς, εἰ μὴ ἐφοβῶντο, ὠπλισμένους, καὶ
 τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας,
 μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβραλεύσειεν αὐτοῖς· δεδιό-
 τας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν·
 εἰκὴ καὶ τῆτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη.
 γενομένη δὲ ψίφου νύκτωρ, ἔδεν τι μᾶλλον θο-
 ρυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας

tus censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit; de
 alio, nec iam de parasito, quacramus. TYCH.
 Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasit-
 tus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re,
 neque alia vlla est ut dolent.

55. Iam Philosophi simul omnes et Rhetores
 maxime timent. Plerosque certe illorum cum claua
 prodire videas, non armatos nempe, nisi metue-
 rent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes
 igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic ianuam
 obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiantur
 a vento. Strepitus vero si noctu exoriat, nihilo
 mouetur magis, quam si non ortus esset. Et si
 per

δὲ ἀπιῶν, ἀνευ ξίφους ὀδεύει, φοβεῖται γὰρ εἰ-
δέν ἐδάμῃ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ,
ἐδενὸς ἔντος δεινῆ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα
μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπείντες, καὶ
ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτη μὲντοι εἰς εἰς ἔχοι κατηγορῆσαι μοι-
χείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα
ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιῦτος ἐκ ἂν εἴη παράσιτος,
ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὡς· εἰ μοιχεύσας
τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τῆνοςμα μετα-
λαμβάνει τῆ ἀδικήματος. ὡσπερ δὲ ὁ κακὸς,
καὶ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ Φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὐ-
τως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐκν.τι ἀδικῆ, αὐτὸ
μὲν τῆτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
δὲ

per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil
enim usquam metuit. Philosophos autem saepe
ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset
metuendum. Clavas enim habent, etiam cum
in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut
de vi, aut raptus, aut cuiuscumque simpliciter
criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit,
sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adul-
terium committat, simul cum iniuria nomen et-
iam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus
non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut impro-
bus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris commit-
tat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod
com-

δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων ἀφθονα ἔμνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ ἐκ ἑστὶν ἀπολογία, ἐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τῷ παρασίτῳ κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν τέναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. Φιλοσόφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τὰς πλείστας, κακὰς

commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis nouimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Iouem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors inferior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim nouimus, aut omnes, aut plerisque certe, male malos periisse, alios

κακῆς κακῶς ἀποθανόντας, τῆς μὲν ἐκ καταδί-
κης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,
Φαρμάκῳ· τῆς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα
ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσχρείας 27) Φθινύσαν-
τας 28), τῆς δὲ Φυγόντας. παρασίτε δὲ θά-
νατον εἰδὲις ἔχει τοιζτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐ-
δαμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος· εἰ δέ τις
καὶ δεκῆ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπε-
πτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημήληται σοι
τὰ πρὸς τῆς Φιλοσόφου ὑπὲρ τοῦ παρασίτου.
λοιπὸν

alios de sententia iudicum, maximorum crimi-
num damnatos, veneno; alios toto corpore com-
bustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios
in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo
dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si
quis vero etiam violenta morte videatur finiisse,
ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philoso-
phos pro Parasito certatum certamen est. Super-
est

27. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσ-
χρείας] Socrates, Heraclitus, Epicurus.
la Croze.

28. Φθινύσαντας] Gesner. em. Φθινύσαντας.
Recte; nam Φθινέω ignoro. Interim ser-
vavi suspectam vulgatam, si forte et alibi
inueniatur. Reitz.

λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτήμα
 τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκῶσιν ὡς περ εὐεργετᾶντες καὶ χαριζόμε-
 νοὶ τρέφειν αὐτὰς οἱ πλέσιοι, καὶ εἶναι τῷ
 αἰσχύνην τῷ τρεφόμενῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά
 γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι
 γιγνώσκειν ὅτι πλέσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγῃ
 χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ
 προῖόν ἀνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὡς
 περ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ
 ἐσθῆς ἀνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἀνευ Φαλά-
 ρων, ἔτω καὶ πλέσιος ἀνευ παρασίτου ταπεινός
 τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλέ-
 σιος κοσμοῖται ὑπ' αὐτῷ· τὸν δὲ παράσιτον
 πλέσιος ἐδέποτε κοσμεῖ.

Ἄλ-

est ut dicere coneris, An etiam honesta atque
 utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi viden-
 tur tanquam a patronis, et liberalitate quadam
 pasci a diuitibus, id ipsum autem pudori esse ei
 qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses,
 Tychiade, si non posses intelligere, virum diui-
 tem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 capiat, pauperem esse; et si progrediatur in pu-
 blicum sine parasito, mendicem videri. Et
 quemadmodum miles sine armis eo contemptior,
 et vestis sine purpura, et sine phaleris equus, sic
 etiam diues sine Parasito, humilis homo vilisque
 videtur. Quin ornatur ab illo diues, Parasitum
 autem diues ornat nunquam.

59. Alio-

Ἄλλως τε εἰδὲ οὐκ εἶδος αὐτῶ ἐστίν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονι. ὅπως γε μὴν τῷ πλάσιῳ τέτο λυσιτελές ἐστίν, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῶ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τέττα δορυφορίας ὑπάρχει. εἴτε γὰρ μάχη ἐκδίῳς ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλάσιῳ, τέτον ὄρνῳν παρεστῶτα· ἀλλ' εἰδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ εἰδῆς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβλεῦσαι τινὶ, τέττα προεσθίοντος καὶ προσπίνοντος; ὡσεὶ ὁ πλάσιος ἐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῶ παρασίτῳ σώζεται. εἴτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοσοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ

59. Alioquin nec probum illi est, vt tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori vilio-rem; cum diuiti hoc vtile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis inuadat diuitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque diues non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in eden-

τῷ πλεσίῳ Φαγεῖν μένον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμΦαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξέλθειν, ὑσερήσας ἔδεν τῆς σεαυτῆ τέχνης, ἔχῃ ὥσπερ αὐτὸς ἔΦασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. "Ορα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, εἴ σοι ἰκανῶς λέγεσθαι δοκῆ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἀριστα οἶσι. Φέρε γὰρ, τὴν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλεῖσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, ἔχῃ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκἔν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν

edendo diuiti nihil concesserit, verum etiam in conuiuio illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque vlla in re artem tuam destituisse, non, vt dicebas ipse, imparatus, sed vt exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest vt audiam an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem an satis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud?

Luc. Op. T. VI.

§

TYCH.

τεῖν ὅτι ἐκ ἄλλο ἐσί. ΤΥΧ. Τῆτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐσίν, ὃ αἰσχυρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπεκρινεῖ μοι, πότερον σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἐλοιο, ἢ ἄρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν 29); ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε:

ΠΑΡ.

TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde: vtrum tibi videtur praestare, et vtrum propolitis duobus elegeris, *nauigare ne an iuxta nauigare.*

TYCH. Equidem *iuxta nauigare.* - PAR. Quid vero,

29. *παραπλεῖν*] In vniuersum non facile est ea loca conuertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam *παρὰ* praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam et *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in *παρασιτῆ* appellatione iungi possunt, vt *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *obrepserit*, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis *παρασιτοι*, atque Phoebi *Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. Gesner.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;
 ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ
 ἵππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παρ-
 ἵππεύειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ
 παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ὁμοίως ἔθ' ἔλαιο καὶ τῷ ἐσθίειν μᾶλλον
 τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ
 σοὶ λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐὼς
 καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· ἰσὺ
 δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφ' ἑθόνως, ἐπεὶ καὶ
 πρῶτος μαθητὴς σοὶ γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς
 μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

vero, currere. ne an iuxta currere? TYCH. Iuxta currere. PAR. Quid vero, equitare ne an iuxta equitare? TYCH. Iuxta equitare. PAR. Quid autem, iaculari, an iuxta iaculari? TYCH. Iuxta iaculari. PAR. Nonne ergo similiter etiam malis iuxta edere, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam edere simpliciter? TYCH. Necessesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, vt pueri, mane veniam et post prandium, discendae huius artis causa. Acquum autem est, vt eam tu me sine inuidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων

Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων.

ΑΝΑΧ. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνας ἔ-
 ρεκα οἱ ἑσὶ ποιῆσαι; οἱ μὲν αὐ-
 τῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίσσουσι·
 οἱ δὲ ἀγχεσι καὶ λυγίρῃσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ
 συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σῦες·
 κείτοι κατ' ἀρχῆς εὐθὺς ἀποδυσόμενοι (ἐβρωῶν
 γὰρ) λίπα τε ἄλειψαντο, καὶ κατέψησε μά-
 λα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει.
 μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι πάθειντες, ὠθεῦσί τε
 ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συνα-
 ρύττε-

Anacharsis siue de Exercitationibus
 (vulgo de *Gymnasiis*.)

Anacharsis et Solon.

ANACH. **I**sta vero, Solon, apud vos iuvenes
 cuius rei gratia faciunt? Alii com-
 plexi se inuicem alter alterum supplantant: alii
 angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mu-
 tuo conspurcant vt fues. Quamquam ab initio
 cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se
 vngere solent, et mutuo mulcere alter alterum
 plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu,
 trudent se inuicem pronis capitibus, et frontibus
 arie-

ῥίπτουσιν, ὡς περ εἰ κριεῖ. καὶ ἦν ἰδὲ ἀράμενος
 ἐκείνοσιν τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς
 τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν
 ἐκ ἐξ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ
 ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέ-
 ρα, τὸν πῆχυν ὑποβλῶν τῷ λαμῶ, ἄγχει
 ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἰκετεύων
 εἰμα, ὡς μὴ τέρεον ἀποπνιγείη. καὶ ἐδὲ τῶ
 ἐλαίῃ ἐνεκα φείδοντα, μὴ μολίνεσθαι, ἀλλ'
 ἀφνίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τῶ βορβόρε ἀνα-
 πλυσθέντες, ἐν ἰδρωτί ἅμα πολλῷ, γέλωτα
 ἐλοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὡς περ εἰ ἐγγέλους ἐκ τῶν
 χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἔτε

arietum instar concurrunt. Et vbi ecce iste al-
 terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse
 deinde superincumbens tollere se illum non sinit,
 contruditque deorsum in lutum. Tandem vero
 iam cruribus suis illius ventrem complexus, suo-
 que cubitu gutturi illius subiecto, suffocat mise-
 rum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo gestu rogans, puto, ne plane fauces
 tibi elidentur. Ac ne olei quidem caussa par-
 cunt, quo minus inquinentur, sed deteriso un-
 guento, oppleti stercore, sudore insuper multo
diffluentes, risum mihi quidem praebent, anguil-
 larum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἄλλοι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ
 τῆτο δρωσιν· ἐκ ἐν πηλῷ ἔτοι γε, ἀλλὰ ψάμ-
 μονταύτην βραδείαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ἐρύγ-
 ματι πάττεσιν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες
 ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρούων δίκην, ὡς
 ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμα,
 τῆς ψάμμου τὸν ἔλισσον ἀφαιρέσης, καὶ βεβαι-
 τέραν ἐν ἑαυτῷ παρεχέσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ἐρσοσάδην κεκοιμημένοι καὶ αὐτοὶ παίζ-
 σιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἔ-
 τοσὶ γὰρ καὶ τὰς ὀδόντας ἐοικέν ἀποπτύσειν ὁ
 κακοδαίμων· ἔτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου
 ἀναπέπλησται τὸ σῶμα, πύξ ὡς ὄφθαλμοὶ παταχ-
 θέντες ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' ἔδὲ ὁ ἀρχων ἔτοσὶ
 διίση-

2. Alii in subduali aulæ idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed arenam istam profundam
 substratam habentes in cauea, conisergunt se in-
 vicem, et sponte sua puluere se, gallorum gal-
 linaceorum instar, adcumulant, puto, vt minus
 inter complectendum elabi possint, lubricitatem
 illam auferente arena, et firmiorem praeistente in
 sicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus
 se inuicem calcibusque impetunt. Hic ergo mi-
 ser ipsos videtur dentes exspuere: adeo sanguine
 illi atque arena os oppletum est, pugno, vt vi-
 des, mala illi percussa. Sed neque iste praefe-
 ctus

διίσησιν αὐτὰς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τῶτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονῶσι, καὶ ἀνὰ πηδῶσιν, ὡς περ θεόντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἴρα.

Ταῦτα ἔν ἐθέλω εἰδέναί τίνος ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία, μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἔτι ἔστιν ὅστις ἂν ἐσθίως μεταπίσειέ με, ὡς ἔ παραπαίχσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ
πάμ-

Etus illos separat, aut pugnam soluit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incitat etiam, et qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se mouent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco mancant; et iactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint,
S A

πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καὶ
θάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ
ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλησιν ἡμῖν ἀλόκοτα εἶ-
ναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπι-
ξάιη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· σὺ
γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐσιν, ἐδ' ἐφ' ὕβρει ἔ-
τοι παίεσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίεσιν ἐν τῷ πηλῷ,
ἢ ἐπιπάττεσι τὴν κύνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
ἐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν ἐ μικρὰν ἐπ-
άγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδιατρίψης, ὥσπερ
οἶμά σε ποιήσεν, τῆ Ἑλλάδι, ἐκ εἰς μακρὰν
εἰς καὶ αὐτὸς ἔση τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονι-
μένων. ἔτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε ἅμα καὶ
λυσιτέ-

sint, et multum a Scythicis moribus abhorren-
tia; quemadmodum vicissim vobis multas et di-
sciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena
videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu
iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir
optime, non sunt furor, quae fiunt; neque in-
iuriae causa isti se inuicem percutiunt, et in lu-
to prouoluunt, aut conspergunt puluere; verum
utilitatem ea res habet non iniucundam, et ro-
bur non paruum corporibus conciliat. Si pro-
inde moraberis, quod facturum te spero, ali-
quam diu in Graecia, non ita multo post vnus
et ipse eris de illis luto aut puluere oppletis: adeo
tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

ANACH.

λυσιτελές εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἐπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ἀφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιᾶτότι διαφείη, εἴσεται ὡς ἐμὰτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί Φῶμεν πειεῖν αὐτάς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτός, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἐστὶν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τῷ Λυκίῳ· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτῷ ἕκῃς, τὸν ἐπὶ τῇ σήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τρίτον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακειλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάρου μακρῶ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν γυμνασμάτων δὲ τέτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κένει παλαίῳ.

ANACH. Apage, Solon, vobis eueniant vtilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, et est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore quiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in puluere, luctantur.

παλαίεσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρ-
 θος ἄδην παγκρατιάειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ
 ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια τοιαῦτα πυγμαῆς, καὶ δίσκου,
 καὶ τῷ ὑπερέλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προ-
 τίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἀριστος εἶναι δοκεῖ τῶν
 καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναρῆται τὰ ἄλλα.

ANACH. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

SOL. Ὀλυμπίασι μὲν ξέφανος ἐκ κοτίνου,
 Ἴσθμοῦ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέῃ δὲ σελίνων πε-
 πλεγμένος: Πυθοῦ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν I) τοῦ
 θεῶ.

stantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore
 se inuicem feriunt, pancratio certare dicimus.
 Sunt autem nobis alia quoque id genus exercita-
 menta pugilatus, et disci, et saltus: quorum
 omnium certamina proponimus, et qui vicerit,
 ille praestantissimus inter suos videtur, et repor-
 tat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud vos
 praemia? SOL. Olympiae corona oleagina;
 in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in
 Pythiis ponia de sacris Deo; apud nos Panathe-
 naicis,

I. μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum,
 μῆλα dicere, non ramos, puto. Non
 primum Anthologias epigramma laudo, ubi
 κότινος, μῆλα, σέλιννα, πίτυς forte ipsius
 societatis causa suspicionem moueant, ra-
 mum esse intelligendum: sed hoc, quod
 hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum
 prae-

θεῖ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον
 τὸ ἐκ τῆς μερίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι;
 ἢ δίοτι μικρὰ σοι ταῦτα εἶναι δοκίῃ; ΑΝΑΧ.
 Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων; κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθροῖσιν αὐτὰ Φι-
 λοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγω-
 νισαῖς αὐτοῖς ὑπερσπυχάκηναι περὶ τὴν ἀγέρου-
 σιν τῶν τηλικέτων, ὅςτε μῆλων ἕνεκα, καὶ σε-
 λίνων, τοσαῦτα προποιεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγ-
 χομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὡς
 οὐκ

naicis, oleum ex Mineruae olea. Quid rides,
 Anacharsi, an quod parua tibi videntur ista?
 ANACH. Non; sed magna dixisti praemia,
 et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea
 constituerunt: digna, pro quibus auferendis su-
 pra etiam, quam possunt, contendant athletae:
 adeo ut malorum causa et apiorum tantum la-
 boris praecipiant, et periculum incurrant, ne
 alter ab altero suffocentur, et luxentur, quasi
 non

praemium commemoratur, oleum e sacra
 Mineruae olea. Deinde quoties praemio-
 rum horum denuo mentionem in hoc Dia-
 logo iniicit, iniicit autem aliquoties, μῆλα
 semper a coronis distinguit: praesertim c.
 15.· πρέκειται σέφανος ἔ πίτυρος, ἔδὲ κο-
 τίνου ἢ σελίνων. quidni μηλέας aut μῆλων
 adiiceret, si par erat ratio? Gesner.

οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορήσασθαι μῆλων ὅτι ἐπί-
 θυμία, ἢ σελίνω ἐσεφανῶσθαι; ἢ πίτυϊ, μήτε
 πηλῶ κταρριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λα-
 κτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνισῶν.

ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄρισε, ἐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόν-
 μενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ
 σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γινώρισματα, οἳ τινες εἰ
 κρατήσαντες ἢ δὲ παρακολοῦσά τε τοῖς δόξαι,
 τῶ πάντος ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ
 λακτιζέσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐ-
 κλειαν ἐκ τῶν πότων. εἰ γὰρ ἀπονητὶ προσή-
 νοιτο ἂν αὕτη ἄλλα χρῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρ-
 χῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ
 τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τῶτο Φῆς,
 ὦ Σό-

non liceret sine molestia copiam malorum, cui
 volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pi-
 nu, etiam vt non linatur tibi luto facies, neque
 calcibus venter ab aduersariis contundatur.

ΙΟ. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista
 munera respicimus. Haec enim victoriae signa
 sunt, et indicant qui vicerint? Verum quae con-
 sequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victo-
 ribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum
 videtur his, qui bonam ex laboribus famam venan-
 tur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet,
 qui illam appetat, multa ab initio subire
 difficilia, ac tum demum vtilem illum honestum-
 que finem e laboribus expectare. ΑΝΑΧ. Hunc

ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἠδὲ καὶ λυσιτελές, ὅτι πάν-
τες αὐτὰς ἔψοντα ἐξεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ
νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες
ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ
τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ.
Ἄπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μι-
κρὸν δὲ ἄλλὰ σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς
τὰς πανηγύρεις ἀπικῶν, ὄρουσ' ἄριστον πλῆθος
ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θεῶν τῶν
τοιᾶτων, καὶ θεάτρα μυριάνδρα συμπληρέμενα,
καὶ τὰς ἀγωνιστὰς ἐπαινεμένους, τὸν δὲ καὶ νικῆ-
σαντα αὐτῶν ἰσίδεον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τέτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰ-
κτιστὸν ἐστίν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχωσιν,
ἀλλὰ

Hunc nempe ais finem iucundum atque vtilem,
quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae
caussa laudabunt, qui diu ante miserati illos fue-
rant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt,
qui pro laboribus poma habeant et apia. SOL.
Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc:
paullo post aliter de iis senties: cum delatus in
conuentus illos collectam videbis tantam hominum
multitudinem talium spectaculorum causa, et
impleta theatra tot millium capacia, et laudatos
athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit
reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon, mi-
serimum est, si non paucis arbitris ista subeunt,
sed

ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὑβρεως, οἱ δηλαδή εὐδαιμονίσουσιν αὐτὰς, αἵματι ραινομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσσει τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἢν τις, ὦ Σόλων, ἢ πικράξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ πρεσβυῶν, ἢ δοιμάτιον περιερέξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τέτο πάθῃ τις· ἔτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἴσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἔ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτεῖρην μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ἔς Φῆς ἀπανταχόθεν τὰς ἀρίστους παραγέγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαστικὰ παρὲν-

sed apud tot spectatores, ac testes contumelias, qui nempe heatos illos praedicabunt, videntes vt sanguine fluant, aut angantur ab aduersariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, si quis aut pulset ciuium quemquam, aut impetu facto euertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui paucis testibus hoc eueniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais vndique conuenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessa-
riis

παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιάτοις. εἰ δὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τῆτο τέρπιόν αὐτοῖς, ἔρᾶν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράτομοίους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον εἰδαξεν, ὡς εἰ μάτην ἐσπυδάκαμεν ἐπὶ τέτοις. εἰ γὰρ ἔτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματίων, καὶ εὐεξίας θαυμασᾶς, καὶ ἐμπειρίας δεινᾶς, καὶ
 ἰσχὺν

riis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se et confluentes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero con-
 tritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admouere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur inuictum,
 et

ἰσχὺν ἀμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν,
καὶ γνώμας ἀηττήτας, καὶ σπεδὸν ἀληκτον ὑπὲρ
τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς ἐκ ἂν ἐπαύσω
ἐπαινωῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελοῶν γε
προσέτι καὶ ἐπιγλευάζων. ἅπαντα γὰρ ἐπίσσε
κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐ-
εξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ εὐενὸς
μεγάλῃ ἔνεκα παραπρόθυμίας ὑμῶν, ἔτε πα-
τρίδος κινδυνεύσης, ἔτε χώρας πορθημένης,
ἔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων.
ὥσε τοσέτω γελοϊότεροι ἂν εἶεν, ἀριστοὶ μὲν,
ὡς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες,
καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοιτες τὰ κάλλη
καὶ

et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos
insuperabiles, et studium nunquam deficiens vi-
ctoriae: bene equidem noui finem te laudandi et
inclamandi et plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Iouen, Solon, et irriden-
di insuper atque cauillandi. Omnia enim illa,
quae modo enumerabas, virtutes, et habitus ho-
nos, et pulchritudines, et audaciam, video nul-
lius magnae rei caussa vobis desperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, ne-
que amici aut familiares abripiantur ad contume-
liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si,
cum sint, vt ais, praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et malis conflictentur, ac
pulchri-

καὶ τὰ μεγέθη 2) τῆ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις 3),
 ὡς μήλα καὶ κοτίνε ἐγκρατεῖς γένοιοντο νικήσαν-
 τες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνήσθαι τῶν ἀθλων,
 τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἶπέ μοι, πάντες αὐτὰ
 λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; Σ Ο Λ. Οὐδαμῶς,
 ἀλλὰ εἷς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ΑΝΑΧ.
 Εἶτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ
 τῆς

pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
 ac liuoribus, vt pomo aut oleae ramo potiantur
 victores. Suaue enim mihi semper meminisse prae-
 miorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi,
 omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Mini-
 me, sed vnus ex omnibus, qui illos superauit.
 ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura et
 anci-

2. τὰ μεγέθη] Neque μέγεθος semper ingens
 quid signif. sed quancumque etiam magni-
 tudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque
 et de re minima praedicari potest. Neque
 plurale μεγέθη ad procerum athletarum cor-
 pus spectare puto, sed ad dimensionem i.
 e. proportionem membrorum pertinere ar-
 bitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam
 foedant pugiles tumoribus ac cicatricibus.
Magnitudinem similiter Latinis de re parua
 dici, notauī in lib. de *Ambiguīs*. Reitz.

3. τοῖς ὑπωπίοις] *Bos* Obseru. Philol. p. 142.
 probat ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac
 vulnera ipsa et contusiones. Recte. Reitz.

Luc. Op. T. VI.

T

τῆς νίκης τοσοῦτοι παροῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕσση πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννευρηκένοια πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· ἐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθνῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαιέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμῶμεθα πρὸς αὐτάς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμυγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ΑΝΑΧ.

Καὶ

ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem vnum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit ciuitas, et qua ratione optimi fiant illius ciues, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, et honoris studium, quo in illis versamur, et scies, multam habere admixtam laboribus vtilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH.

Quia

Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' ἑδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς
 Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμῶν, τσσαύτην μὲν γῆν δι-
 δεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχείμερον,
 περσιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμιζε τὰς Ἑλλήνων ἐκμά-
 θοιμι, καὶ ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσοιμι, καὶ πολι-
 τείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσοιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα
 φίλον ἐξ πάντων Ἀθηναίων καὶ ξένων, προσιλό-
 μην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤκων νόμων ἴε τινῶν ξυγ-
 γραφέα εἶνά σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως
 πολιτείας τινὸς συναρμολογῆν ὥστε ἐκ ἂν φθάνοις
 διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιῶμενος, ὡς ἔγω-
 γε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθ-
 εζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διακωϊῆς λέγων,
 κεχχ-

Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
 vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum transuectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et qui sint apud vos mores
 cognoscam, et formam reipublicae optimam me-
 ditando assequar: qua de causa etiam te maxime
 amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque
 delegi ex fama, quandoquidem audieram legum
 te quarundam scriptorem esse, et morum optimo-
 rum inuentorem, teque instituta utilia introdu-
 xisse, atque in uniuersum rempublicam quandam
 constituisse. Igitur quamprimum me doce, et
 discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine
 cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare

κεχρηνῶς ἐπακχοίμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμῳ διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἔραδιον, ὧ ἐταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξῶνται συνιέναι τε τῷ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρῖζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τὰς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξιμι, ὡς μάθῃς ἔτινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπορῆν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ἔ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄθλα δύναντο ἀναιρεῖσθαι·

dicendo possis, hiansque audiam te de republica et legibus aliquid disputantem.

, 15. SOL. Vniuersa quidem, Sodalis, breuiter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuuenibus decernamus, et quomodo illos tractemus vbi primum intelligere quid sit melius incipiunt, et virile robur accipere, et pares esse laboribus: haec iam tibi enarro, vti discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, vt auferre possint praemia; ad illa

φθαι· ἐπ' ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάν-
 των χωρῆσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει
 ἀγαθὸν ἐκ τῶν καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώ-
 μενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς
 ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ σέφανος οὐ
 πίτυος, ἔδὲ κοτίνε, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐ-
 τῷ συλλαβῶν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν.
 οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῶν τε ἐκάστω ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλῆτον, καὶ δόξαν, καὶ
 ἑορτῶν πατριῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτη-
 ρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὐξαι-
 το γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάν-
 τα τῷ σέφανῳ, ὃν φημι, συναναπέπλετα,
 καὶ

illa etenim pauci ex omnibus perueniunt: sed
 maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, at-
 que ipsis adeo, conciliamus. Commune enim
 quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus
 propositum est: et corona non ex pinu, neque
 olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem
 complectatur, velut libertatem priuatim
 vniuscuiusque, et communiter patriae, et diui-
 tias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum,
 et rei familiaris conseruationem, et in vniuersum
 pulcherrima quaeuis, quae a Diis contingere sibi
 aliquis optauerit: ea huic coronae, de qua lo-
 quor, implexa sunt omnia, et certamine illo pa-
 rantur,

καὶ ἐκ τῶ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ἐν αὐτῶ ἀσκήσεις αὐτῶν, καὶ εἰ πόνοι ὄψονται.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τριαυτά μοι καὶ τετρακαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μήλα καὶ σέλινα διηγῆ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἔδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δοῖται μικρὰ εἶναι, ἐπὶ τῶν ἀλέγω καταμάθης. ἀπὸ γὰρ τοῦ τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τῶ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τῶ σεφάτου, ἐν κατέλεξα τῶ παρυσδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβῆς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἴσθμοῦ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμεῶν. πλὴν ἄλλα νῶν,

(σχ-

rantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas et apia, et siluestris oliuae ramum, et pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parua tibi videbuntur, si quae dico perciperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes ista omnia paruae sunt illius certaminis, et coronae illius, quam modo enarrabam, vndique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, et Olympiae et Nemeae. Sed nos iam,

(σχολήν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυ-
μῆ ἀκίειν) ἀναδραμύμεθα ἐκδίως πρὸς τὴν ἀρ-
χὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα
ταῦτα ἐπιτιθεύεσθαι. ANAX. Ἄμεινον, ὦ
Σόλων, οὕτω κατ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος
μᾶλλον προχωρήσῃ, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τέ-
των περσθεῖν, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῖν,
εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ
ἐξεφηνωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον
ἐκῆϊσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων,
ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς πα-
λαῖσιν ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν
ἥλιον ἔτι ἐκδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη
ἐμπύπτοντα γυμνῆ τῆ κεφαλῆ. τὸν γὰρ πῖ-
λὸν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος
ἐν ὑμῖν

iam, otiosi enim sumus, et tu, vt ais, audien-
di cupidus, recurremus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod aio stu-
dioso omnia illa agi. ANACH. Melius ita,
Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis ser-
mo processerit: et forte celeriter hinc didicero non
amplius illos irridere, si quem videam olea sibi
placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur,
in vmbrosum illum locum progressi assideamus in
sedilibus, ne turbent nos, qui inelamant luctan-
tibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem faci-
le fero, qui acutus et feruidus incidit nudo capiti:
pileum enim relinquere domi visum est, ne solus

ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
 ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατον ἐστὶ τῷ ἀέρι
 (ἐν ὑμεῖς κύνα Φατὲ) πάντα καταφλέγοντος,
 καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃς τε
 ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἔδωκε ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
 κείμενος, φλογμὸν τῆτον εἰς φορητὸν ἐπάγει
 τοῖς σώμασιν. ὥς καὶ σε θαυμάζω ὅπως γη-
 ραῖος ἔλη ἀνθρώπος, ἔτε ἰδίαις πρὸς τὸ θαλάσσιον,
 ὡςπερ ἐγὼ, ἔτε ὅλως ἐνοχλημένῳ ἔοικας, εἰδὲ
 περιβιέπεις σύσκιν τι, εἴθις ὑποδύση, ἀλλὰ
 δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι
 γὰρ ἔτοι πόνοι, ὧ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς
 ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριαι ἐν τῇ
 ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντή-
 ρικόν

inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus
 autem anni, quae feruidissima pars est astri, quod
 caniculam vocatis, adurentis omnia, et siccum
 aridumque aëra reddentis; atque sol circa meri-
 diem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intole-
 rabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
 quomodo senex iam homo, neque sudas ad ae-
 stum, ut ego, neque omnino incommodi quid-
 quam sentire videaris, nec umbrosum locum
 circumspicias, quo subeas, sed facile excipias
 solem. SOL. Nempe vani isti labores, Ana-
 charsi, et perpetuae in luto volutiones, et sub-
 dinales in arena aerumnæ, hoc nobis contra solis
 iacula

ριον παρέχουσι πρὸς τὰς τῶν ἡλίας βολὰς. καὶ ἐκ
ἔτι πύλας δεόμεθα, ἕς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθι-
κνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' ἔν.

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς
ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῆ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λό-
γον. δυοῖν γὰρ θατέρω πάντως ἐκ ἂν ἀμάρ-
τοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ὑπό-
σα οἷσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμέ ἀναδιδασθῆναι
ὡς ἐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τέ-
τῳ πᾶσα ἂν σοι ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, ἐκ ἂν
φθάνοι χάριν ὁμολογῆσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμέ παρ-
δεύσης,

iacula propugnaculum praebent: nec iam indige-
mus pileo, qui prohibeat ad caput peruenire ra-
dium. Sed abeamus nempe.

17. Et fac ut non tanquam legibus his attendas,
quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas:
sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradecere statim et examinare meum sermonem
memineris. Alterutrum enim duorum omnino
consequemur, aut firmiter ut in hanc traducere
sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis,
omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam
qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re
tota Atheniensium ciuitas gratiam se tibi habere
profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad

δύσης, καὶ μεταπίσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκεί-
νην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικῶς. ἔθεν γὰρ ἂν ἀ-
ποκρυψαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον
καταθήσω φέρων, καὶ κατασᾶς ἐν τῇ πρυκί,
ἔρῳ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τὰς νόμους, οἷος ἂν ὦμην ὠφελιμω-
τάτης ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ἔτοσι (δεί-
ξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἔσι· σοφὸς
δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μα-
θήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥς
εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ αναγεγράφθω, καὶ χαλ-
κῆν αὐτὸν ἀνασῆσατε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν
πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναῖν, καὶ εὐῖσθι ὡς ἐκ αἰ-
σχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου
καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX.

meliozem traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem
celauero: sed in-medium statim illud conferam,
ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem,
Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas
fore ciuitati putabam. At hichospes, (hic te osten-
dam, Anacharsi) Scytha ille quidem, sed vir sa-
piens, aliter me instituit, et aliam me meliorem di-
scendi ac viuendi rationem docuit. Itaque tanquam
beneficus erga vos scribatur hic vir, et aeneum illum
statuite iuxta conditores, in urbe, iuxta Mineruam.*
Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athe-
niensium ciuitatem, a barbaro et peregrino disce-
re; quae profunt.

18. ANACH.

ΑΝΑΧ. Τῆτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑ-
μῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶητε εἰρωνες ἐν
τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πρόθεν ἂν ἐγὼ, νομάς καὶ
πλάνης ἀνθρώπος, ἐφ' ἀμάξης βεβιωκῶς, ἄλ-
λοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ἔτε οἰκήσας
πώποτε, ἔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐωρακῶς, περὶ πολι-
τείας διεξίοιμι, καὶ διδάσχοιμι αὐτόχθονας ἀν-
δρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιστάτην τρεῖς τοῖς ἤδη
χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατωκηκότας; καὶ μάλιστα
σέ, ὦ Σόλων, ὃ τῆτο, ὡς Φασὶν, ἐξ ἀρχῆς
καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄρι-
στα πόλις οἰκεῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένῃ,
εὐδαιμονήσεται. πλὴν ἀλλὰ καὶ τῆτο, ὡς νομο-
θέτη

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audie-
bam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum dissi-
mulatione vos esse in sermonibus. Nam vnde
ego, pastoricius et vagus homo, qui in plaustro
consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram
obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias
praeterquam nunc vidi, de civitate disputem, et
doceam homines solum, in quo primum orti sunt,
incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per
tot iam saecula bonis legibus habuerunt? et te
praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio
statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime
civitas instituat, et quibus vltis legibus beata
esse queat. Verum enimvero illa quoque in re
paren-

θέτη πεισέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἦν τι μοι δοκῆ
 μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι.
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἤδη ἐκφυγίτες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ
 συνηρεφῶ ἑσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ
 εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχρῆ τῆ λίθου. λέγε ἔν τὸν λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τὰς νέας παραλαβόντες,
 ἐκ παίδων εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἀρι-
 σοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τῆ πηλῆ, καὶ τῶν
 ἀσκημάτων τῶν, καὶ τί ἢ κόνις, καὶ τὰ κυ-
 βισήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τῆτο
 γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἐπέθεν ἀκῆσαι·
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὑσερον διδάξῃ με μετὰ καιρὸν ἕκα-
 σον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνε μέντοι, ὦ Σόλων, μέ-
 μνησὸ μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρ-
 βαρον

parendum tibi velut legislatori: et contra dicam,
 si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo
 discam firmitus. Et ecce iam euitato sole, in opa-
 co sumus, et iucunda hic sedes atque opportuna
 in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus*
 rationem doce, cur assumptos a pueris inde adole-
 scentulos statim labore subigaris, et quomodo
 vobis optimi viri euadant a luto, et ab exerci-
 tationibus hisce; et quid puluis et volutationes
 ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim
 ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in
 posterum per partes suo quodque loco me docebis.
 Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris,

βαρυν έρεϊς. λέγω δέ, ώς μὴ περιπλέκης, μη-
δὲ ἀπορηκύνης τὰς λέγας. δέδια γάρ μὴ ἐπι-
λανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα
πολλὰ ἐπιρρέη.

ΣΟΛ. Σὺ τῆτο, αἷ Ἀνάχαρσι, ταμιεύση
ἄμεινον, ἔνθα ἂν σοι δοκῆ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λό-
γος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῆ
ῤέων. ἐρήση γάρ μετὰξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλης, καὶ
διακόψης αὐτῆ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγιώ-
νια, μηδὲ πόρρω τῆ σκοπῆ τὰ λεγόμενα ἦ, κω-
λύσει ἔδέν, οἴμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ
καὶ τῆ βαλῆ ἐξ Ἀρείε πάγυ, ἥπερ τὰς Φοινικὰς
ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιῆν. ὁπό-
ταν γάρ ἀνελθῆσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται
Φόνε,

neris, te asturum esse cum barbaro: hoc eo dico,
ne implices aut producas sermonem. Metuo enim
ne priorum obliuiscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis
melius; ubicumque tibi visa fuerit non nimis
plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere
fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, et
longitudinem intercides. Si vero non aliena sint
a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant,
quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiam si
dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areo-
pagitarum consilio, quod caedis apud nos causas
iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum
enim ascendens in collē confedit ad iudicandum
causas

Φόνε, ἢ τραύματος ἐκ περιείας, ἢ πυρκαϊῆς
 διακόντες, ἀποδίδονται λόγος ἐκατέρω τῶν κρι-
 νομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώ-
 κων 4), ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀνα-
 βιβάζονται τὰς ἐρεῖντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς
 τ' ἂν μὲν περὶ τῶν πράγματος λέγωσιν, ἀνέχε-
 ται ἢ βελή, καὶ ἢ συχίαν ἀκέχσα· ἢν δέ τις
 ἢ Φροῖμιον εἶπη πρὸ τῶν λόγων, ὡς εὐνοστέρως
 ἀπεργάσασατο αὐτὰς, ἢ οἴκτον, ἢ δεινώσιν ἐξω-
 θεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων
 παῖδες ἐπὶ τὰς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελ-
 θὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, ἐκ ἐῶν λη-

ξεῖν

causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incen-
dii; facultas dicendi datur litigantium utriusque,
et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi
per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, ora-
tore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur
Consilium, et audit silentio. Si vero quis aut pro-
oemium dicat ante orationem, ut benevolentiores
illos reddat; aut miserationem, vel indignatio-
nem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qua-
lia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: pro-
gressus in medium praeco silentium statim imponit,
 neque

4. διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi sa-
 tis notum, et *actorem* notare, eique opponi
 τὸν Φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla
 pluscula adferentem *Elfuer. Obseru. ad*
Matth. V. 44. Reitz.

ρεῖν πρὸς τὴν Βελήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγ-
μα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ
Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥσε καὶ σὲ, ὦ Ἀνά-
χαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῆσαι
ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς Βελῆς μ.ε νόμον ἄκχε,
καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν ἀισθη. καταρρητορευόμε-
νος· ἄχρι δ' ἂν εἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται,
ἐξέσω ἀπομηνύειν. εἰ δὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιη-
σόμεθα τὴν συχσίαν, ὡς ἀχθεσθαί εἰ ἀπστεί-
νοιτο ἡ ἡσῖς· ἀλλὰ ἢ τε σκια πικρὴ, καὶ ἡμεῖς
σχολὴν ἄγομεν. ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σε ταῦ-
τα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν ἔ μικρὰν
οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τέτοις, ὅτι πάρεργον τῶ λόγῳ
καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με,
θαυ-

neque patitur ineptias agere apud iudices, aut
oblinere quasi et inuoluere causam verbis, ut nu-
da quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam
te, Anacharsi, Arcopagitam in praesens mihi
constituo equidem: et ex mei Consilii lege audi,
et tacere iube, si sentias rhetoricas tibi insidias
strui: quam diu domestica causae dicentur, pro-
ducere orationem liceat. Neque enim sub sole
iam disputabimus, ut molestum sit si extendatur
oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi
sumus. ΑΝΑΧΗ. Aequa dicis, Solon. Et
gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem
ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle
Martio sunt, me docuisti, admiranda sane et
bono-

θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τέτοις ἔν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τῶτο γὰρ ἔθ' εἰς με) κατὰ σχῆμα τῆς βελῆς ἀκέσσομαι σε.

ΣΟΛ. Οὐκ ἔν δια βραχέων προακῆσαι χρῆσε, ἀ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς εἰ τὰ οἰκοδομήματα ἡγάμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερά, καὶ νεωσείκεις, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡσπερ σῶμά τι ἐδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τῶτος γὰρ εἶναι τῆς ἀναπληρῶντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελεῖντας ἕκαστα,

bonorum iudicium opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione iam dicito: et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audendum tibi est, quae de ciuitate statuamus ac ciuibus. Ciuitatem enim non in aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, et templa, et naualia: sed ista quidem uti corpus quoddam firmum, et immobile esse, ad receptionem et securitatem ciuium: vim vero omnem ponimus in ciuibus: hos enim esse qui ista impleant, et gubernent, et perficiant omnia, et custodiant, quale

ἕκαστα, καὶ φυλάττονται. οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἐκά-
 σῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τῆτο δὴ τοῖνυν κατανοήσαν-
 τες, ἐπιμελέμεθα μὲν, ὡς ὄρεξ, καὶ τῷ σώ-
 ματος τῆς πόλεως, κατακοσμεῖντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἔνδοθεν τε οἰκοδομήμασι
 κατεσκευασμένοι, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις
 περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέςατον περιπεφραγ-
 μένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τῆτο προ-
 νοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυ-
 χὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τὰς
 γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσεσθαι
 ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένων, καὶ ἐκ πολέμου σώ-
 σαι τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα
 διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν
 αὐτῶν μητέρας, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς
 ἐπι-

quale quid in vno quoque nostrum est anima,
 Hoc igitur considerantes, curamus quidem vt vi-
 des, etiam corpus ciuitatis, ornamusque vti quam
 pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedi-
 ficiis, tum etiam externis illis munimentis ad
 summam securitatem circumseptum. At maxime
 et ex omni parte illud prouidemus, vti ciues boni
 quantum ad animas, et valentes fiant corporibus.
 Tales enim et suae vitae modum pulchre habitu-
 ros re publica in pace gerenda, et in bello serua-
 turos ciuitatem, liberamque et beatam custoditu-
 ros. Ac primam quidem illorum educationem
 matribus, et nutricibus, et paedagogis permitti-
 mus.

Luc. Op. T. VI. V

ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθεροῖς ἀγειν τε καὶ τρέφειν αὐτὰς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεα δοκῆ πρὸς τὰς πόνους, παγιώτε-
ρα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνι-
ζόμενα, τήν τε αὐτὰ ἤδη παραλαμβάνοντες αὐτὰς διδάσκου-
μεν, ἀλλὰ μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέμεν, ἀλλῶς δὲ πρὸς τὰς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐδίδοντες. εἰ γὰρ ἰκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φύσιν ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδείᾳ καὶ μαθήματων ἐπ' αὐτὰς δεόμε-
θα,

mus, ut liberāli eos disciplina educent etque nu-
triant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
quae bene se habent; ac pudor, et robur, et
metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur
in illis, et ipsa iam corpora idonea laboribus
videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur
maius consistentia; tum iam assumptos docemus,
aliis animae disciplinis atque exercitationibus, pro-
positis, alia vero ratione labori corporibus adue-
faciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo
modo ingenio esse unumquemque uti natus est,
sive quantum ad corpus, sive quod ad animum;
verum institutione apud illos indigemus ac disci-
plina,

Θα, ὕφ' ὧν τὰ ἴτε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω
 παρὰ πολὺ γίγνοντο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-
 τα μετακομοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ πα-
 ράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ,
 μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐσι, σκέπασσι, καὶ
 περιφράττεσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν
 πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρ-
 νος, τήνικαῦτα περιτέμνεσί τε τὰ περιττά, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ δια-
 σαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ
 ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμματα γρά-
 ψασθαί, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαί διδάσκο-
 μεν· προῖσσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας,
 καὶ

plina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt,
 meliora multo fiant, tum quae male habent,
 transformantur in melius. Exemplum nobis est
 ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt
 ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ven-
 tis; cum vero iam crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua putatione ressecant, et
 ventis eos quatiendos agitandosque dum permit-
 tunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, et
 literas pingere, et clara voce legere docemus.
 Progredientibus iam virorum sapientium senten-
 tias,

καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
κατακασμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύειν, ἢ
ψωδῆμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκρόντες ἀριστείας
τινάς, καὶ πράξεις ἀσιδίμους, ὀρέγονται κατὰ
μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπιείρονται, ὡς καὶ
αὐτοὶ ἄδουσι, καὶ θαυμάζουσι ὑπὸ τῶν ὕπε-
ρον· οἷα πολλὰ Ἡσιόδου τε ἡμῖν, καὶ Ὀμηροῦ
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πο-
λιτείαν, καὶ δέη αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ
κοινά. καίτοι ἔξω τῶ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· ἔ-
γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκῶμεν, ἐξ ἀρχῆς
πρῆκετο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πό-
νοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιῶμεν· ὥστε αὐτοὺς
ἐμαυτῷ σιωπᾶν προσάπτω, ἔπεριμείνας τὸν κή-
ρυκα,

tias, et opera antiqua, et sermones utiles, ver-
sibus exornata, ut memoria facilius complectan-
tur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara
quaedam facinora, et actiones celebres, paullatim
concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia
multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt.
Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet
illos iam tractare communia... Quamquam extra
causam ista forte: neque enim quomodo animos
exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat
propositum; sed cur talibus illos laboribus exer-
cendos putemus. Itaque silentium ipse mihi im-
pero, non expectato praecone, aut ipso te Areo-
pagi-

ρύκα, ἐδὲ τὸν Ἀρειωπαγίτην σέ, ὃς ὑπ' αἰδέσει
οἶμα, ἀνέχη ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ
πράγματος. ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι; ὦ Σόλων.
πρὸς δὲ δὴ τὰ ἀναγκασιότατα μὴ λέγοντας
ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, ἐδὲν
τῇ Βαλῆι πρόσμιμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τῶ-
το ἔρε μέ; ἐδέπω γὰρ δῆλον. ΑΝΑΧ. Ὅτι
τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκῆσαι ἤδιστα παρῆς τὰ
περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν
διανοῆ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων
των. ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν
ἀπ' ἀρχῆς προξήσεων, καὶ ἀποπλανῶν ἔβλο-
μαι τὸν λόγον, μὴ σε ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην
ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων,
ὡς

pagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tan-
tum extra causam blaterare. ANACH. Dic
mihī, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in
colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena
excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti?
nondum enim apparet. ANACH. Quia prae-
termisiss, quae pulcherrima sunt, et mihi ad au-
diendum iucundissima, minus necessaria dicere
cogitas, gymnasia, et laboriosas exercitationes
corporum. SOL. Nempe memor sum, vir opti-
me, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo
inde sermonem abducere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam turbet. Verum tamen
ista quoque dicam breuiter, quoad eius fieri pot-
est.

ὡς οἴν-τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν
διασκέψεως ἕτερον ἂν εἴη λόγος.

Ῥυθμίζομεν ἐν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, νόμους τε
τῆς κοινῆς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δὲ δημοσίᾳ πᾶσι πρό-
κεινται ἀναγιγνώσκειν μεγάλους γράμμασιν ἅμα
ἀναγεγραμμένοι, κελύοντες ἅτε χρῆ ποιεῖν,
καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνου-
σίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐμμανθάνεσι,
καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τῶ ἴσου ἀλλή-
λοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν
αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίσιον δὲ
μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες ἔτοι σοφιστῶν καὶ Φι-
λόσοφοι πρὸς ἡμῶν ἐνομάζονται. καὶ μέντοι
καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτὰς δημοσίᾳ

παι-

est: accurata enim earum rerum consideratio alte-
rius disputationis fuerit.

22. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem
quandam formamus, partim communes leges dum
illos edocemus, quae publice omnibus propositae
ad legendum magnis literis uno in loco descriptae,
quae tum quae faciendae sunt iubent, tum quibus
abstinendum; partim virorum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere quae opus est discant,
et quae iusta sunt facere, et ex aequo capere
rem publicam, neque concupiscere turpia, et
honestae appetere, nihil autem quidquam per vim
agere. Illi porro viri Sophistae apud nos et Phi-
losophi appellantur. Verum etiam in theatrum
condu-

παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις,
ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμέ-
νες, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ
σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώ-
πτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τὰς πολίτας,
ἐς ἂν αἰσχροὶ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύ-
οντας αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀ-
μείνους γὰρ ἔτι γίνονται ὀνειδίζομενοι, καὶ τῶν
πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ΑΝΑΧ. Εἶδον, ὦ Σόλων, ἐς Φῆς, τοὺς
τραγωδᾶς, καὶ κωμωδᾶς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑπο-
δήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑπεδεδεμένοι,
χρυσαῖς δὲ ταυῖαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι,
κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα
παμμέ-

conductos publice erudimus in Comoediis et
Tragoediis, virtutes dum spectant veterum viro-
rum et vitia: ab his vt auertantur, ad illa vero
contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere
in ciues, et male illis dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna hac ciuitate agentes
sentiant, idque cum illorum ipsorum causa,
meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitu-
dinis, vt fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tra-
goedos et Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos
habent graues et altos, vestem taeniis distinctam
aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas,

παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκε-
 κράγεσαν, καὶ οἰέβανον ἕκαστος ὅπως ἀσφαλῶς
 ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διαιύσω δέ, οἶμα, τότε
 ἡ πόλις ἐώρταξεν. οἱ δὲ κωμικοὶ, βραχύτεροι
 μὲν ἐκείνων, καὶ περὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ
 ἤττον ἐβόων, κέρνη δὲ πολὺ γελοϊότερα, καὶ
 τὸ θέατρον γὰρ ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκεί-
 νων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκον,
 οἰκτείροντες, οἶμα, αὐτὰς, πέδας τηλικαύτας
 ἐπισυρμένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνης, ὦ γὰρ δέ,
 ὠκτερον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμ-
 φορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰ-
 κτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς
 δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε
 καὶ

immane quantum hiantes: ipsi vero intus ma-
 gnos ciebant clamores, et nescio quam firmiter
 illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror
 ferias tum agebat ciuitas. Comoedi vero breuio-
 res illi quidem istis, et pedestres, et humaniores,
 et minus clamabant; galeae autem eorum multo
 magis ridiculae: ac theatrum vniuersum illos
 ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant
 vniuersi, miserati illos puto, qui compedes
 tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur,
 bone vir, sed poëta forte antiquam spectatoribus
 calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tra-
 gico cantu versus theatrum proferebat, a quibus
 ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veri-
 simile

καὶ αὐλῶντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλας
 συναδόντας, ἐν κύκλῳ συνελθόντας. ἔδ' αὐτὰς
 ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ὄσματα καὶ αὐλήματα.
 τέτοις δ' ἐν ἅπασιν, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθη-
 γόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνως ἡμῖν γίνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀ-
 κῆσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, ἐκέτι ἀπὸ λαῶν καὶ τέλειον ἀσυμ-
 παγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς
 τὸν αἶρα, συνοικειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκά-
 ραις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς
 κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ χρῶμεν ἐλαίῳ,
 καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοι-
 το.

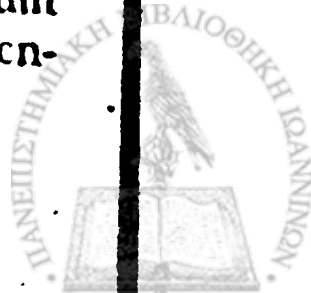
simile est autem te etiam tibiis canentes quosdam
 tum vidisse, et alios concinentes consistentes in
 circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt
 cantica, et moduli tibiarum. His ergo omnibus,
 ne quae his sunt similia, dum mentes illorum
 acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxi-
 me, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non
 amplius tenera et minime compacta sunt, primo
 adsuafacere volumus aëri, ac singulis tempestati-
 bus familiaria quasi reddere, ut neque aestum
 aegre ferant, neque frigori non possint pares esse.
 Deinde oleo unguimus et subigimus, ut conten-
 tionem sustinere maiorem possint. Absur-
 dum.

το. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκότη-νομίζομεν
 ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ
 πολλῶ διαρκέστερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἐτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡ-
 γοίμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ διατεθήσεσθαι. τὴν-
 τεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ
 διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα
 πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατίζεσθαι διδάσκουσι,
 ὡς τὰς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζονται, καὶ ὁμοσε-
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέπουσιν δέει
 τῶν τραυματίων. τῆτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελι-
 μώτατα ἐξεργάζεσθαι ἐν αὐτοῖς, θυμολογεῖν τε
 παρσκευάζον ἐς τὰς κινδύνους, καὶ τῶν σωμά-
 των ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρ-
 τερούς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευχό-
 τεσ

dum enim fuerit, si coria quidem, pute-
 mus ab oleo mollita rumpi difficilius et diutius
 durare, quae tamen mortua iam sint; corpus
 autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fie-
 ri non putemus. Hinc diuersis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris vniuscuiusque con-
 stitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare
 studemus, vt labores tolerare discant, et excipere
 e proximo plagas, nec vulnerum metu auertan-
 tur. Illud vero duas nobis res vtilissimas in illis
 efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et
 qui corporibus non parcant, et insuper vt robusti
 ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum
 vergen-

τες παλαίεσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μαν-
 θάνεσι, καὶ ἀνίσασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμῶς,
 καὶ περιπλοκῶς, καὶ λυγισμῶς, καὶ ἀγχεσθαι
 δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβασάσαι τὸν ἀντίπα-
 λον, ἐκ ἀχρεΐα ἐδὲ ἔτοι ἐκμετελῶντες, ἀλλὰ
 ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως
 κτώμενοι. δυσπαθέστερα γάρ, καὶ καρτερώτερα
 τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονέμενα. ἕτε-
 ρον δὲ ἐδὲ αὐτὸ μικρόν: ἔμπειροι γάρ, δὴ ἐκ τέ-
 τε καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοντο εἰς χρεΐαν
 τῶν μαθημάτων τέτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γάρ
 ὅτι καὶ πελεμῶ ἀνὸρὶ ὁ τοιῆτος συμπλακείς,
 καταρρίψει τε θῶπτον ὑπεσχελίσας, καὶ κατα-
 πεσῶν εἰσεσθαι ὡς ῥᾶστα ἐξανίσασθαι. πάντα
 γὰρ

vergentes luçantur, ii cadere discunt sine peri-
 culo, et facile surgere, et impulsiones, et com-
 plexus, et inflexiones, et vt angri se pati queant,
 et in altum tollere aduersarium, non inutilia ex-
 ercentes isti quoque, sed vnum quidem primum
 et maximum sine controuersia sibi parantes. Mi-
 nus enim obnoxia malis, et patientiora corpora
 illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum
 vero nec ipsum paruum est. Vsu enim inde edo-
 centur, si quando opus sit ista disciplina in armis.
 Manifestum enim est, futurum, vt celerius ho-
 stem etiam talis vir complexus supplantatum dei-
 ciat, et ipse si ceciderit, surgere facilius possit.
 Nempe,

γὰρ ταῦτα, ὧ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶ-
να πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἠγάμε-
θα πολὺ ἀμείνοσι χηρῶσθαι τοῖς ἔτιω ἀσκη-
θεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώ-
ματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρ-
ξωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ
κῆφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρῆα τοῖς ἀντ-
αγωνισαῖς.

Ἐνοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τῆτο, οἷος εἰ-
κὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τῆς καὶ γυμνῆσιν φό-
βον τοῖς δυσμετέσιν ἐμποιήσοντας, ἔ πολυσαρ-
κίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρό-
τητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα
ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρωτί τε
εὐθύς

Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen
suppeditare studemus omnia, putamusque multo
melioribus nos vsuros his, qui ita exercitati sint,
cum prius nuda illorum corpora subigendo labo-
ribus valentiora et robustiora reddiderimus, et
leuia, et contentioni apta, et ob id ipsum grauia
aduersariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales
futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam
metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis
albamque molem, neque pallidam inaciem prae
se ferant, qualia sunt mulierum corpora in um-
bra marcescentia, tremantia, sudore statim multo
fluen-

εὐθύς πολλῶν ξέομενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῶν
 κρᾶναι, καὶ μάλιστ' ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὡσπερ ἰὺν,
 τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγη. οἷς τί ἂν τις χρή-
 σαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν ἐκ ἀνεχομένοις,
 καὶ εἰ αἷμα ἴσοιεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ
 προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ
 ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ
 κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρηνωποὶ, πολὺ τὸ ἔμφυχον,
 καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύ-
 τῃς εὐεξίας ἀπολαύοντες, ἔτε ῥικνοὶ, καὶ κατ-
 οσκληρότερες, ἔτε περιπληθεῖς ἐς βάρους, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον
 τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαγαλω-
 κότες·

fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahen-
 tia, praesertim si etiam sol, ut nunc circa meri-
 diem aestum augeat: quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferentibus, qui ad solum
 sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
 rianturque ante, quam intra teli iactum et ad
 manus hostibus venerint. At hi nobis rubicun-
 duli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili
 adspectu iuvenes, multum animi, et caloris, et
 virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu
 gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua
 sibi mole graues, sed ad iustam quasi proportio-
 nem circumscripti; qui si quid inutile est carni
 et superfluum, sudoribus absumserint, quod au-
 tem

κότες· ὁ δὲ ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρέιχεν, ἀμυγῆς
τῆ Φαύλα περιλειμμένοι, ἐρριμένως Φυλάτ-
τοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιμῶντες τὸν πυρὸν,
τῆτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς
σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυ-
σῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινῶντα,
καὶ προσωρεῦοντά.

Καὶ διὰ τῆτο ὑγιάνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
ρήκισον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψε τε ἀν
ἰδίειν ὁ τοιῆτος ἀρχαίτο, καὶ ὀλιγάκις ἀν ἀσθενῶν
Φανείη· ὡσπέρ' ἀν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐυ-
βάλοιές πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐθις
γὰρ ἐπὶ τὸν λιμῶντα ἐπάνειμι)· θάττον ἀν
οἶμα, παραπολὺ ἢ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ
πύρς

tem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis
vitii relictum valide seruent. Quod enim venti-
lantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant
in corporibus, glutinam nempe atque paleas flatu
abigunt, fructum autem purum separant, et accer-
vant.

26. Hinc valere illos necesse est, et quam lon-
gissime durare in laboribus: seroque sudare talis
incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quem-
admodum si quis ignem simul iniiciat in triti-
cum, atque eius stipulam, atque in paleas, redeo
enim ad ventilantem: multo, arbitrarij celerius
stipula conflagret, triticam vero paulatim, ne-
que

πυρός κατ' ὀλίγον, ἔτε φλογός μεγάλης ἀνισα-
 μείνης, ἔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μι-
 κρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὑσερον καὶ αὐτὸς ἀν-
 κατακαυθεῖη. ἔ τούτων ἕδὲ νόσος, ἕδὲ κάμα-
 τος, ἐς τοιῆτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγ-
 ξειεν ἀν, ἕδ' ἐπικρατήσκειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδο-
 θεν γὰρ εὖ παρεσκευασα αὐτῶ, καὶ τὰ ἔξω
 μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ
 παριέναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχεσθαι μήτε
 ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τῆ σώματος.
 πρὸς τε τὸ ἐνδιδᾶν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-
 μὸν τὸ ἐνδοθεν ἐπιρρέεν, ἅτε ἐκ πολλῆ προπαρε-
 σκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν
 ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθύς ἐπάρδον τῇ ἀ-
 κμῇ, καὶ ἀκαμάτως ἐπιπλεῖσον παρέχεται.

τὸ

que flamma surgente magna, neque vno impetu,
 sed paullatim fumigans, aliquamdiu post et ipsum
 comburatur. Non igitur neque morbus, neque la-
 bor, in tale corpus incidens facile illud redarguat,
 aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt,
 et exteriora valide contra ea munita, vt non ad-
 mittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel
 frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam
 cedit laboribus; copiosum illud calidum intesti-
 num adfluens, tamquam olim paratum et ad ne-
 cessarios vsus repositum, supplet statim, et vigor-
 em recreat, et labori propemodum inuictos praest-
 stat.

τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, ἔκ
ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται,
καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκῶμεν αὐτὰς ἐς
μῆκος τε διαφεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βρα-
χεῖ ὠκύτερον ἐπιχεθίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ
πρὸς τὸ σερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμ-
μῳ βαθείῳ, ἔνθα ἔτε βεβχίως ἀπερεῖσαι τὴν
βάσιν, ἔτε ἐπισηρίζω ῥάδιον, ὑπεσυρμένου
πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῷ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπερέλ-
λεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον,
καὶ πρὸς τῷτο ἀσκῶνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδί-
νας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα
περὶ

stat. Multi enim praecedentes labores, crebra
fatigatio, non consumptionem virium, sed incre-
menta efficiunt, quibus illae quasi ventilatae
maiores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exerce-
mus, cum assuefacientes illos, ut in longitudi-
nem sufficiant, tum celerrimam in breui leuita-
tem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in
solido et resistente solo, sed in arena profunda,
vbi neque firmum ponere vestigium, neque in-
niti facile est, subtracto a cedente materia pede.
Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut
si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercen-
tur, etiam plumbea pondera manum implementia
mani-

περὶ ἀκοντίε βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῆν, περιφερῆς, ἀσπίδι μικρῇ, ἐσικὸς ὄχανον ἔκ ἐχούσης, ἔδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτῆ, κειμένῃ ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρύ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτῃσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐς τὸ πύρρῳ, Φιλοτιμύμενοι, ὅσις ἐπιμήκισον ἐξέλθοι, καὶ τῆς ἄλλης ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἔτος ὤμων τε αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροισ ἐντίθῃσιν,

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοϊότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἀκῃσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτι ἐνεκα ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ

manibus tenentes. Tum de proiiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, paruo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum iaceret in medio, videbaturque tibi graue, et difficile ob laeuitatem comprehensu. Illud igitur et sursum iactant in aërem, et in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artibus.

28. Lutum vero et puluis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cuius rei causa subiecta sunt. Primo quidem ne

Luc. Op. T. VI.

X

in

ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωῖσι αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶσι πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίνεσθαι, ἰδρῆτων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἰκαζες, ἐκ ἀχρεῖον, ἔδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τῆτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον ἐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὅποταν ἔτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας, αἶρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίᾳ ἐκπεσεῖν, καὶ διαρῥυῆναι τῶν χειρῶν σπᾶδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα

τα

in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alterosprehendere, et continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi et effluere manibus studentem, noli paruum quiddam putare. Atque haec omnia, vt dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem com-

prehen-

τα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τῆτο ἐν
 ὑπερβολὴν ἀσκῆσαι, τὰ χαλεπώτερα προτιθέν-
 τες, ὡς τὰ μικρότερα μακροῦ εὐκολώτερον φέ-
 ροιεν.

Τὴν μέντοι κίνιν τέναντίον χρησίμην οἰόμεθα
 εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπει-
 δὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχουν τὸ δια-
 ιδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκ-
 φεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ
 ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν
 ἰδρωῶτα συνέχουν δοκεῖ ἢ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμε-
 νον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διχρηεῖν ποιεῖ
 τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίνεται μὴ βλάπτε-
 σθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεω-
 γόσι

prehensum sublimem rapere. Ac propter hoc vl-
 tra modum illos exercemus, propositis difficilio-
 ribus, vti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc vtilem puta-
 mus, ne de complexu elabantur: postquam enim in
 luto edoēti sunt continere illud quod pro lubrici-
 tate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi
 comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam-
 si, vnde fugere difficile sit, teneantur. Verum
 etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur,
 ne densus nimis effluat: et facit vti diutius durent
 vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis
 percipiat, qui laxatis tum atque apertis corpori-
 bus.

γῶσι τοῖς σώμασιν ἐπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ
τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ σιλπνότερον ποιεῖ τὸν
ἄνδρα καὶ ἔγω γε ἠδέως ἂν παρασησάμενος
πλησίον τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπό-σκιά
δεδιητημένων, καὶ ἂν ἔλη τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ
γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόριν καὶ τὸν πη-
λὸν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὐχαιο γε-
νέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλαιο ἂν ἐκ πρώ-
της προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πει-
ραθείης ἑκατέρῃ, συνεχικῶς καὶ συγκεκροτημένος
εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρέειν, καὶ λευ-
κὸν εἶναι ἀπορία, καὶ φυγῆ εἰς τὰ εἶσω τῆ ἀίματος.
Ταῦτ' ἐσιν, ὧ Ἀνάχαρσι, ἀ τὰς νέας ἡμεῖς
ἀσκᾶμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως
ἀγκ-

bus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit,
ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego liben-
ter in proxime collocatis cum alborum istorum
vno, qui sub vmbra vivere, tum quemcunque
delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati
sunt, vt pulverem et lutum abluat; interrogaue-
rim te, vtri similis fieri praeoptes? Noui enim,
te statim ex primo adspectu electurum, etiam si
neutrum factis tentaueris, consistentem et com-
pactum esse potius, quam esse delicatum, et
diffluere, et album esse defectu, et fuga interio-
ra versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuvenes
nos exercemus, rati, custodes nobis ciuitatis bo-
nos

ἀγαθούς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοισιν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑπεπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρέβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἀκραν πόλειως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐσι λέγειν, ὅπότεν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX.

nos futuros, et fore ut in libertate ipsorum opera viuamus, deuictis, si inuadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, et tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, et otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum et summam ciuitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuuentus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

X 3

31. ANACH.

ΑΝΑΧ. Οὐκ ἔν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χριστάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονιστάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτούς προβεβλημένοι· καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτήσασιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγσει δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηκῶσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ σῶμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νῶτα γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγγητε, ὑπὸ τὸ κέντρος ὑποβηκόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δὲ, ὡσπερ ἀνδριάντων, ἔκαθίζεταί τὰ βέλη, κεχησμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ ὄμμα πεπορισμένων. ἔ γάρ κλάμη καὶ ἀθέρης ὑμεῖς ἐσε, ὡς

21. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, uncti oleo et pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos et fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, cura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: et, per Iouem, alii sagittas arcu mittent nimirum, et iaculabuntur: in vos vero, quam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, et multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae,

qui

ὡς τάχιστα ἐνδιδόναμ πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ
ἔψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέ-
σι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε.
τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκυσσα τοῦ
παρδειύματος.

Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε,
τὰς τῶν κωμῶδῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἦν
προτεθῆ ὑμῖν ἕξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθή-
σεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς
ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτὰς, καὶ ὑποδή-
σεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· φεύγεσί τε
γὰρ, ἦν δέη, κἄφα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφυκτα
τοῖς πολεμίοις ἔσαι, ὑμῶν ἔτω μεγάλα διαβαι-
νόντων ἐπ' αὐτὰς. ἀλλ' ὄρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν
τὰ

qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem ali-
quando, et vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim
dicit nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedo-
rum et Tragoedorum, et si eruptio vobis propo-
sita sit, galeas illas imponetis hiantes vt formidabi-
liores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis:
altosque illos induetis calceos nimirum, leues
enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi per-
sequamini, effugere ea hostes non poterunt, ma-
gnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Ve-
rum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vo-

τὰ κομψὰ λήρος ἤ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβαὶ ἀργῶσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλωσι τοῖς ἱερα-
 νίσκοις. εἰ δὲ βέλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ
 εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει,
 καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ
 ἡ ἀμιγῆλα ἔπρος ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ
 πρὸς τὰς δυσμενεῖς ἔσαι, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥσε ἀφέντας τὴν κόριν καὶ
 τὸ ἔλαιον, διδάσχετε αὐτὰς τοξεύειν καὶ ἀκον-
 τίζειν, μὴ μὲφα δίδόντες τὰ ἀκοντῖα, καὶ οἷα
 διαφέρουσθαι πρὸς τὸν ἀνεμῶν, ἀλλ' ἔσω λόγχη
 βρεῖα, μετὰ συρισμῶ ἐλιττομένη, καὶ λίθος
 χειροπληθῆς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀ-
 ρισερῶ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ὡς

bis videntur, nugae sint et ludus temere susce-
 prius, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-
 mum volentium adolescentulorum. Si vero vo-
 lueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis
 gymnasiis opus erit, et exercitatione vera quae fit
 sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus. Itaque relicto pul-
 vere atque oleo, sagittare illos docete et iaculari,
 nec date leuia illis iacula, quae ventis ferantur;
 sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta
 feratur, et lapis manum implens, et securis, et
 in sinistra scutum, et thorax et galea.

33. Vt

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεΐα σώζε-
σθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ
τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδὲ γέ τοι
ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τῆτο ξιφίδιον τὸ πα-
ρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν
ἅπασιν, αὐτοβρεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυ-
γόντων ἐκείνων, καὶ ἔδενός ἀντιβλέπειν τῷ σιδή-
ρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τὰς ἀνδριάντας ἂν πε-
ρὶζάμενοι, καὶ περὶ τὰς κίονας κατακρυπτόμε-
νοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχοιεν, δακρύνοντες οἱ
πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἴδοις οὐκ
ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτὰς τὰ σώματα, οἷοι νῦν
εἰσίν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν,
ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἢ
εἰρήνη

33. Vt vero nunc habetis, Deorum cuiusdam
benevolentia seruari mihi videmini, qui nondum
ab ingruentibus paucis leuis armaturae militibus
perieritis. Certe si stricto isto paruo ad Zonam
gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros o-
mnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, su-
gientibus illis, et nemine contra intueri ferrum
auso, sed circumstantes statuas, et occultati circa
columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac
trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non,
vt nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim
fiant omnes, tincti aliter a timore. In cum vos
X 5 statum

εἰρήνη διατέθεικε βαθεῖα ἔσα, ὡς μὴ ἀνῥαδίως
ἀνσχέσθαι λόφον ἕνα κρήνης πολεμικῆ ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχρησι,
Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμῶν ἐξέρ-
χουσι, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἴππο-
λύτης ἐλάσασα ἐπὶ τὴν πόλιν, ἔδὲ ἄλλοι ὅσοι
ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μα-
κάριε, ἐκ ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα
ἐκπονεῖμεν τῶν γένων, διὰ τῆτο καὶ ἀνοπλα ἐξ-
άγομεν ἐπὶ τὰς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καθ' αὐ-
τὰς ἀριστεροὶ γίνονται, ἀσκῶνται τὸ μετὰ τῆτο
ζὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἀμεινον χρεῖσι γίνονται
αὐτοῖς, ἔτω δικαίμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ
τῆτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις;
ἔ γάρ

statum longinqua pax adduxit, ut non facile cri-
stam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. S O L. Non dicebant ista, Anacharsi,
Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditio-
nem contra nos susceperunt, neque illae vestrae
mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram
inuasere, neque alii, quicumque periculum no-
stri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non
quoniam nuda sic iuvenum corpora labore subi-
ginus, propterea etiam inermis educimus ad pe-
ricula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exer-
centur cum armis; quibus sic affecti multo iam
vtantur melius. ΑΝΑΧ. Et ubi est illud vo-
bis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil
in

ἔ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιῦτον οὐδέν,
 ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ.
 Ἄλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
 συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάσῃ μάλα πολλὰ,
 εἰς χρώμεθα ὅπῃ ἀναγκαῖον ἦ, καὶ λόφους
 καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἵππεύας σχεδὸν
 τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὄπλοφο-
 ρεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι, περιττὸν
 ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσμιθον γ' ἐσιν,
 ὅστις ἐκ ἄσπερα σιδηροφοροῖ μὴδὲν δέον, ἢ ὅπλα
 ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί,
 ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιῶντες. τό, τε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ
 οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβελήν· καὶ οἱ πόλεμοι μά-
 λα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὅποτε τις ἐπιζῆς, κοι-
 μώμε-

in vrbe vidī, quam vndique totam lustrauerim.
 SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius
 apud nos moreris, et arma vnicuique nostrum
 multa, quibus vtimur, quoties opus est, et cri-
 stas, et phaleras, et equos, et equites quartam
 fere partem ciuium. Verum arma gestare semper,
 et cinctum esse acinace, superfluum in pace puta-
 mus: ac poena sancita est, si quis in vrbe cum
 ferro sit, vbi opus non est, aut arma in publi-
 cum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in
 armis semper viuitis. Quum enim habitetis sine
 munimentis, expositi estis insidiis; et bella vobis
 bene multa; obscurumque, quando aliquis *subito*
 adstans

μύμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, Φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως 5), καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνῆντα εἴ τις βιάζοιτο.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν ἔδενος ἀναγκαῖον ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ἔπλων φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ἔντα φθειροῖτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἔδενος δεινῆ ἐπείγοντος, καταποιεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων κατα-

ανα-
adstans detractum de plaustro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, et quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione ciuili uiuitis, necessarium semper ferrum faciunt, vt prope sit quo defendatis, si quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, vt, cum opus fuerit, vtamini: corpora autem iuuenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo

et

5. αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum. Gesner.

αναλίσκοντες, ἔταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκᾶν τὰς ἀλκᾶς. 6) αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῆ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔσοικας, ὡ Ἄναχαρσι, τοῖόν δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλω τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν ἔσαν· δέδιαις ἔν μὴ ὡσπερ ἐξ ἀγγείῃ κεραμεῦ λάθῃ διαρρέυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; κατὰ ἡμῖν κενόν καὶ ξηρὸν οἴχηται· τὸ σῶμα καταλιπέσκα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρέμενον. τὸ δὲ ἔχῃ ἔτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὄσω τις 7) ἀν' αὐτὴν ἐξαντλή

et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto

6. ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκᾶς] Eodem modo vtitur Diod. Sic. IV. c. 12. Ad quem *Wessel.* No. 17. pluribus docet, vsurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed *dispensantibus.* Reitz.

7. ὄσω τις] Sequens μάλλον etiam hic tacite repetendum. Reitz.

τλῆ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκαστας, ὡς ἀντί μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο αἰεῖ ἄλλα ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀτονος ἦ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτεται ἄν, καὶ καταμαρμαίνονται, εἴεν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν, καὶ μείζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι καὶ τὸ τοῦ λύχνου Φῶς ἀποσβέσειας, ἔκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἴμας τῆς ρίζης ἀεφύετο.

ANAX.

tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro vno abscisso capite, duo semper alia succreuerint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum deinum laedatur a laboribus et consumatur: quale quid in igne et lucerna solet fieri. - Eodem enim flatu vel accendas ignem, et maiorem breui tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel extinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare aduersus vim flatus possit: nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH.

ΑΝΑΧ. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ
 συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμέ εἴρηκας,
 ἀκριβῆς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δε-
 δορκυίας δεόμενα. ἐκῆνο δέ μοι πάντως εἶπέ,
 τίνος ἕνεκα ἔχῃ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμ-
 πιάσι, καὶ Ἴσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις,
 ὅποτε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τῆς
 νέης ἀγωνισομένους, ἔδέ ποτε ἐν ὀπλοῖς ποιῆ-
 σθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παρ-
 αγαγίντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπι-
 δείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κέτινον δίδοτε;
 ἄξιον γὰρ εἰδέναί τε τὸ γε, ἔ τινος ἕνεκα τῆτο
 ποιῆτε. ΣΟΛ. Ἠγάμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι,
 τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ἔτως ἂν πλείω
 ἐγγενέ-

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non
 plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo
 captu dixisti, accurata quadam cogitatione et
 mente acutum cernente indigentia. Illud vero
 mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis
 certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reli-
 quis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri ju-
 venes certantes, interdum in armis instituitis pu-
 gnant, sed nudos in medium producitis, calci-
 busque petendos et feriendos ostenditis, victori-
 busque mala datis atque oleam? Dignum enim
 scita est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim,
 Anacharxi, maiorem ita exercitationum amorem
 in

ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τῶν ἀριστεύοντων ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσσοις τοῖς Ἑλλησι, καὶ διὰ τῆτο ὡς ἐς τοσούτους δ) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελεῖται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιοσικώτατον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεσθαι. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἔμικρά, ὁ ἔπαυτος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημώτατον γειέσθαι, καὶ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἀριστερὴ εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκῶντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκήσις,

in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddat unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parua; laus a spectatoribus, et quod maxime fit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter

8. ἐς τοσούτους] τοσούτους Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen seruaui, quia ad vulgatam, τῆτος, composita nihil incommodi habet. Reitz.

σεις, ἀπίαςιν ἔμετρίως ἐκ τῶν τοιχῶν ἀρετῆς
καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἶγέ τις, ὦ Ἀνά-
χαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τῆ
βίβ, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ
καὶ ἀπὸ τέτων εἰκάσειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυ-
ναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιεν ἂν; ὄπλα ἔχοντές, οἰ-
κοτίνας περὶ καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυ-
μίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφέρομενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις 9), εἰ θεάσαιο καὶ ἐρτύ-
... γῶν

propter aetatem exercitatio, discedunt non medio-
cri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e
vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Iam vero ex his quoque coniciendum tibi praec-
beant, quales sint in bellis pro patria, et liberis,
et vxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et
malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid diceres, si coturnicum et Gal-
lorum

9. τί ἂν πάθοις] Non semel habuimus, pro,
quid faceres? tamen hoc melius erit, quo-
modo adfectus fueris, i. e. nonne mirareris?
Sed quia sequitur, γελάση δηλονότι, quid
faceres aliquo modo locum haberet, minus
tamen commodum fuerit. Interim liberior

Luc. Op. T. VI.

Υ

versio,

γων καὶ ἀλεκτρύωνων 10) ἀγῶνας παρ' ἡμῶν, καὶ
 σπεδὴν ἐπὶ τέτοις ἔμικράν; ἢ γελάσῃ δηλονό-
 τι, καὶ μάλιστ' ἦν μάθῃς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ
 δρῶμεν, καὶ προσέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
 παρῆναι, καὶ ἔρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέ-
 χρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγερύσεως; ἀλλ' ἐδὲ τέτο
 γελοῖον. ὑποδύεται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς
 ἔρμῃ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀήενέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φανοῖντο τῶν ἀλεκτρύωνων, μηδὲ
 προ-

lorum apud nos pugnas videres, et studium ea
 in re non paruum? Ridebis nimirum: praesertim
 si audias lege nos istuc facere, et imperatum esse
 adultis omnibus adesse, et videre aues ad ultimam
 usque animi defectionem pugnantes. Sed neque
 hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis inani-
 mos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur
 et minus audaces gallis, nec prius quam illi defi-
 ciant

versio, *quid diceres*, ad sensum adcommoda
 non displicet. *Reitz.*

10. ἀλεκτρύωνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam.*
Petitus ad LL: Att. I, 40. f. p: 84: Si ve-
 ram eorum certaminum originem docet *Ae-*
lian. V. H. 2, 28. ubi refert ad Themisto-
 clem, non cauit sibi ab insigni anachronismo
 aliquot aetatum, Lucianus, ut neque in illo,
 quod paullo post σύγχρονον Soloni facere vi-
 detur Lycurgum, ducentis forte annis ma-
 iorem. *Gesner.*

προκαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ κλιμάτων,
ἢ τὰ ἄλλα δυσχερῆς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶ-
σθαι αὐτῶν, καὶ ἔρᾶν τιτρωσχομένους, ἀπαγε,
θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαλὸν, καὶ προσέτι
γε ἀλυσιτελής ἀποσφάττειν τὰς ἀρίστους, καὶ
οἷς ἀντίς ἀμεινον χρῆσαιτο κατὰ τῶν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς
Λακεδαιμόνα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκεί-
ρων, μηδὲ οἶεσθαι μάτην πονεῖν αὐτὰς, ὅπότεν
ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες,
παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδα-
τι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαζάντες,
τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐ-
τοί.

ciant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate
quacumque alia. In armis autem tentari illos,
et videri vulnerari, ardeat. Beluinum enim, et
plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis utatur aduersus
inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam
etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi
Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque
putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in
theatro certantes impetu facto, alteri alteros cae-
dunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum,
diuisique in suam quisque Phalangem, hostiliter,
nudi et ipsi, se mutuo inuadunt, donec circum-

τοί, ἄχρῖς ἂν ἐκβάλωσι τῆ περιγεράμματος τὸ
 ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τῆς κατὰ Λυκῆργον
 οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαινον, συνωθῆντες ἐς
 τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λοιπὸν) καὶ
 ἀδείς ἂν ἔτι παίσαιε. μάλισα δὲ ἦν ὄρεασι μασι-
 γημένους αὐτῆς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ξρο-
 μένης, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεσώσας, ἔχ-
 ῶπως ἀντιωμένους ἐπὶ τοῖς γιγτομένοις, ἀλλὰ καὶ
 ἀπειλούσας, ἦν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς πληγὰς,
 καὶ ἱκετεύσας ἐπιμήκισον διαρκέσαι πρὸς τὸν
 πόρον, καὶ ἐγκαρτερεῖσαι τοῖς δειροῖς. πολ-
 λοὶ γὰρ καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιῶσαι-
 τες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν
 οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν ὧν καὶ τῆς
 ἀνδριάντας ἔψαι τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς

Σπάρ-

cripto illo loco alterum agmen alteri eiiciant,
 nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra,
 detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caete-
 rum, neque quisquam alterum percussit: maxi-
 me vero si videas, cum flagris caduntur ad altā-
 re, et sanguine fluunt; patres vero aut matres
 adstantes adeo indigne, quae aguntur, non fe-
 runt, ut etiam minentur, si non durent ad pla-
 gas, atque illis supplicent, ut quam longissime
 ferant molestiam, et mala tolerant. Multi ergo
 huic certamini immortui sunt, cum nollent se
 victos fateri, dum vita superesset, in oculis suo-
 rum, neque cedere corpore: quorum etiam sta-
 tuas videbis honorari publice, a Spartanorum
 repu-

Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὄρθῃς καὶ κῆνα, μὴτε μαινέσθαι ὑπολάβῃς αὐτὰς, μὴτε εἴπῃς, ὡς ἔδεμιάς ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαιᾶς ταιλαιπωρῆσι, μὴτε τυράννῃ βιαζομένῃ, μὴτε πολέμιων διατιθέντων. εἶποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλογα, καὶ ἂ συνιδῶν κολάζει αὐτὰς, ἐκ ἐχθρῶν ὦν, ἔδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, ἔδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῆ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτας, καὶ παντὸς δεινῆ κρείττονας ἀξίων εἶναι τὰς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καί τοι καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἶπη, ἐννοῆς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς ἐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκίζο-

republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, et malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, et si non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis quam non unquam captus in bello talis arcanyum quoddam Spartaee enunciaturus sit, hostibus
 Y 3 iplum

αἰκίζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ κατὰ γελῶν αὐ-
τῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν πρί-
οντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ΑΝΑΧ. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σό-
λων, ἐμαστιγῆτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκ πρόθεσμος
ὢν ἤδη τῷ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τριαῦτα ἐνεκ-
τιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἐγραψέ-
τες νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀπο-
δεδημήκει δὲ παρὰ τὰς Κρήτας, ὅτι ἤκεσεν εὐ-
ρομωτάτης εἶναι, Μίνως, τῷ Διὸς, νομοθε-
τήσαντας ἐν αὐτοῖς. ΑΝΑΧ. Τί ἔν ἐ καὶ σὺ,
ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆργον, καὶ μαστιγοῖς τὰς
νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐσίν.
ΣΟΛ.

iplum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellan-
dum se praebiturum, ut ad certamen prouocet
ferientem, vter prius fatigetur.

39. ANACH. Vtrum vero ipse quoque, mi
Solon, Lycurgus, iuuenis cum esset pullatus est,
an egressus iam aetatem certaminis illius pro-
prium, secure talia iuuenili velut petulantia con-
stituit? SOL. Senex iam erat, cum has illis le-
ges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrin-
atum abierat ad Creteneses, quod optimis illos le-
gibus florere audierat, quarum Minos Iouis filius
conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quo-
que, Solon, non imitaris Lycurgum; et flagel-
las adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis
digna.

ΣΟΛ. "Ὅτι ἡμῖν ἰκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα
τὰ γυμνάσια, οἰκῆν ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ
ἐ πάνυ ἀξιῶμεν. ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης,
οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μασιγῆσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς
χεῖρας ἐπείροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ
αὐτῷ ἐκάσῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἦν
ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ἐν καιρὸν
ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχις καταλευσθή-
σεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις,
ὅποτε κεν ἐρῶ τυπτομένης καθάπερ κλέπτιας, ἢ λω-
πεδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιῶτον ἐργασαμένου. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐλλεβόρου δαΐσθαί μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐ-
τῶν, ἔτω καταγέλασα ὑφ' ἐχυτῆς πάσχουσα.

ΣΟΛ.

digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exer-
citationes, domesticae quae sint: peregrina au-
tem acinulari non sane dignum nobis putamus.
ANACH. Non? Verum intelligis nempe,
quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in al-
tum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel
ad unumquemque singulatim, vel communiter
ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregrin-
er Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt,
metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar,
si ad singula rideam, videns pullori illos tanquam
fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo gene-
re fecerint. Omnino enim helleboro mihi indi-
gere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fie-
ri publice patiatur.

Υ 4

40. SOL.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ᾧ γυνναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷα κρατεῖν. ἔσα γὰρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εὐχότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ ἔ πανυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, ἐκ ἄδικα αἰτήσῃν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τὰς νέας τὰς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίνονται. ΑΝΑΧ. Δικαιοτάτα μὲν ἔν, ᾧ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἔ σεμνὰ ἴσως, ἔδὲ κατ' ὑμᾶς, οἷγε ἔδὲ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαι

μεν

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litein, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarraui, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, vt tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alopam

mala

μεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γὰρ ὅποια ἂν εἴη· ἐς αὐρισὸν μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερκαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἂν τε αὐτὸς ἔφη, ἐτι μᾶλλον ἐννοήσῃμι καθ' ἡσυχίαν, ἢ τῆς χρῆς εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῆς μνήμης ἐπελθόντων. τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τῶν τούτων, ἐσπέρα γὰρ ἤδη.

mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut et quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, et quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Iam enim est vespera.

Περὶ πένθους.

Αξιὸν γὰρ παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθεμένων δῆθεν αὐτὰς αὐτοῖς λεγόμενα.

De luctu.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo sunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur.

γόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἤγουνται τὰ συμβαί-
νοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ δούρμενοι, καὶ ἐκεί-
νοις ἔς ἐδύρονται, ἔ, μὰ τὸν Πλῦτων, καὶ
Περσεφόνην, κατ' ἔδεν ἐπισχόμενοι σαφῶς, ἔτ'
εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἀξία, ἔτε εἰ τέναν-
τίον ἠδίω καὶ βελτίω τοῖς παθῶσι, νόμῳ δὲ καὶ
συνήθειᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἔπειδ' ἂν τοί-
κων ἀποθάνῃ τις, ἔτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρό-
τερον εἰπεῖν βάλωμαι ἄς τις περὶ αὐτῆ τῆ
θανάτου δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔστω Φανεροί,
ἔ τις ἔνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύσῃ.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, ἔς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ
καλέουσι, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλ-
λοις μυθοποιοῖς περὶ τέτων περὶδόμενοι, καὶ
νόμον

et vt intolerabilia lamentantes putant, cum quae
sibi eueniunt ipsis, tum quae illis, quorum vi-
cem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpi-
nam! vlla ex parte scientes dilucide, nec, siq̄-
ne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea
suauiora sint ac meliora his, quibus eueniunt;
sed institutis et consuetudini illum dolorem suum
condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-
te ipsa quas habeant sententias: sic enim appare-
bit, cuius rei causa in superuacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabula-
rum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et
legem

νόμην θεμείοι τὴν πείησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ
 ὑπὸ τῆ γῆ βαθύν, "Αδην ὑπειλήφασι, μέγαν
 δὲ καὶ πολύχωρον τᾶτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν
 καὶ ἀνήλιον, ἐκ οἷδ' ἔπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι
 δοκῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόητων ἕκα-
 ρον. θρακιλεύειν δὲ τῶ χάσματος ἀδελφὸν τῶ
 Διὸς, Πλάτωνα κεκλημένον (ὡς μοι τῶν τὰ
 τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλετεῖν τοῖς
 νεκροῖς τῆ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τᾶτον δὲ
 τὸν Πλάτωνα τὴν πρὸ αὐτῶ πολιτείαν, καὶ τὸν
 κίττω βίον κατασῆσασθαι τὸν τριῆτον. κεκλη-
 ρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόν-
 των· καταδεδάμειον δὲ αὐτῆς, καὶ παραλα-
 βόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἔδεινι τὸ
 παρὰ-

legem sibi statuunt illorum fictionem, locum
 quendam sub terra profundum esse putant inferos,
 eumque magnum et spatiosum esse, et tenebrico-
 sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio
 qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo
 sunt conspici possint omnia. Imperare autem in
 magno illo hiatu fratrem Iouis, Plutonem *s. Di-*
tem nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis
 mihi talium peritissimus retulit) idco cohonestatus
 est, quod *diues* sit mortuis. Hunc porro Ditem
 suae ciuitatis, et vitae illius apud inferos, haec
 habere instituta. Nam forte ipsi obtigisse mor-
 tuorum imperium, quos ille receptos atque as-
 sumptos vinculis contineat, quae effugere nemo
 possit,

παιάσων τῆς ἀγέλης ὑφίστασθαι, πλὴν ἔξ ἀπει-
 τοῦ τῶν κίτων τὰν ἐλάττω ἐπὶ μερίδας ἀτίσις.

Περὶ τῆς δὲ τῆς χώρας αὐτῆς ποταμῶν
 μεγάλων τε καὶ θαλάσσης, καὶ ἐκ μέρων τῶν ὁριζών-
 των Ἐκωπτοῖ γὰρ, καὶ Πυρροφλοῖ, ἔδονται, καὶ τὰ
 τριχῶτα κέλευθον. τὸ δὲ μέγιστον, ἢ Ἀχέρουσια
 λίμη, πρὸς αὐτὴν, πρῶτον δεχομένη τῆς ἀπειτῶ-
 τας, ἢ ἔστι διὰ πλεῖστον, ἢ παρὰ τὴν, ἀπὸ τῶν
 ποταμῶν. Βασιλεῖα τε γὰρ περὶ αὐτὴν τῆς ποταμῶν,
 καὶ ὁριζώντων ποταμῶν, καὶ ἄλλων, ἔστι αὐτῆς
 διακρίσις ἀδὲ τὰ τριχῶτα τῶν ὁριζώντων.

Πρὸς δὲ αὐτῆς τῆς καὶ τῆς, ἔστι ἀ-
 δαμαντίνης, ἀδὲ Διόδου, τῆς βασιλείας Διόδοτος ἐστὶ
 τῆς

possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tri-
 buat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni
 aequo paucioribus.

3. Circumhui satem ipsius regionem fluvius
 magnis, et terrorem vel ipso nomine iniicienti-
 bus; Cocytū enim (πόταμος) et Pyriphlegethontes
 (ἰγνίπτεμι) et similiter appellantur. Quod vero
 maximum, Acherusia palus obiscet, quae pri-
 mum venientes excipit, quam transire non licet,
 nec praeterire sine portatore; cum profundior sit,
 quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam
 ut natatu transias; adeo ut neque volucres mortali
 eam transire possint.

4. Ad ipsum porro descensum et portam, quae
 adamantina est, Aeacus est fratris regis genitus,

cui

τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῶ,
κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν
ἀφικνεμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τὰς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν,
καὶ τῷ χάσματι δεοίττομενος.

Περικλυθέντας δὲ τὴν λίμνην ἐς τὸ εἶσω, λειμῶν
ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφιδέλῳ κατάφυτος,
καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῶ
τοῦ νόμασσι. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς
παλαιῶν ἐκείθεν ἀφικνεμένοι. Ἀλκίσις τε, καὶ Πρω-
τέσιλαοσι Θετταλοῖ, καὶ Θησεὺς ὁ τῶ Αἰγῶος,
καὶ ὁ τῶ Ὀμήρου Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκέειν, οὐ πίνοντες
τῆς πηγῆς, ἔ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

Ὁ μὲν

cui custodia illius credita, et prope illum triceps
canis, asperrimus, qui aduenientes quidem ami-
co vultu et pacato aspiciat, fugere autem si qui
conentur, latratu atque riclu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pra-
tium suscipit magnum, consitum asphodelo, et
potus expugnator memoriae, Lethes (*obliuionis*)
enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est.
Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redie-
runt, Alcestis atque Proteus, Thessali, et Ae-
gei Theseus *filius*, et Homericus Vlysses, graues
et digni fide testes, vt mihi videtur, qui de fon-
te illo non biberunt, neque enim alias memoriam
eorum retinissent.

6. Dis

Ὁ μὲν ἔν Πλάτων, ὡς ἐκέλευε Ἐφασκεν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ἄλλων δεσποτείαν ἔχουσιν ὑπηρετῆσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Ποινῆ, καὶ Φίβαι, καὶ ὁ Ἑρμῆς ἔτος μένγε ἐκ αἰεὶ συμπαρών.

Ἰπαρχοὶ δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικαστὰ καὶ θηνταὶ δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρητῆς ὄντες, καὶ υἱοὶ τῆ Διός. ἔτι δὲ τῆς μὲν ἀγαθῆς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίης, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἡλύσιον πεδίον, τῇ ἀρίστῃ βίῃ συνεσομένους.

Ἄν δέ τινὰς τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐρινύσι παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκ-

πέμπουσιν.

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium vna exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, et Mercurius: hic quidem non semper praesens.

7. Magistratus vero et Satrapae et iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Iouis filii. Hi vero bonos quidem viros et iustos, qui cum virtute vixerent, ubi plures conuenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione

suae

πέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας· κολασθησο-
 μένους. εἶθ' αὖ δὴ τί τῶν κακῶν ἐπάσχεισι,
 σφραβλάμενοι τε καὶ καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπτῶν
 ἐσθιόμενοι καὶ τροχῶ συμφορέμενοι, καὶ λίθους
 ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ
 τῇ λίμνῃ αὔρος ἔστρε, κινδυνεύων ὑπὸ τῆς δίψης
 ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῆ μέσῃ βίῃ πολλοὶ ὄντες ἔτιοι, ἐν τῷ
 λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ
 γειόμενοι; καὶ ὑπὸ τῆ ἀφῆ καθάπερ καπνὸς ἀ-
 φανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν
 χραῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων·
 ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλειμμένος ὑπὲρ γῆς φί-
 λος, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος ἔτος νεκρὸς, καὶ λι-
 μώττων ἐν αὐτοῖς περιτεύεται.

Ταῦτά

tuae iniustitiae puniendos. Ibi verò quid non
 malorum patiuntur? torti, vstulati, carpti a
 vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum
 volentes. Tantalus quidem, ad ipsum stans la-
 cum siccus, siti mori miser metuit.

9. Sed mediae cuiusdam vitae homines, ma-
 gnus sane numerus, per pratum oberiant line
 corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu
 sumi instare evanescent. Nutriuntur ergo libami-
 nibus nostris, et inferiis quas tumulis illorum
 mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus,
 et fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec

Ταῦτα ἔτιωσ ἰσχυρῶς περιελήλυθε τῆς πολ-
 λᾶς, ὡς ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων,
 πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, εἰς τὸ σῶμα κατέ-
 θηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ προθμῆϊ τῆς ναυτι-
 λίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες
 ἔπειθ' ἂν τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ I)
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνους
 Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινῶν ὀβολός·
 ἐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἢ μὴ ἔχειν τὰ προθμῆα
 καταβαλεῖν. ἔτιω γὰρ ἂν, εἰ παραδεξαμένον τὸ
 προθμῆος, ἀναπέμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον
 ἀφικνεῖτο.

Μετὰ

IO. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, vt
 si quis moriatur familiarium, prius quidem obo-
 lum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi
 genus lege ibi receptum sit? an apud inferos com-
 meet? valeant apud illos Atticus, an Macedoni-
 cus, an Aegineticus obolus; neque illud cogitant,
 multo esse melius, si qui pro vectura soluere non
 possint, sic enim portitore non admittente reiecti
 in vitam rursus redeant.

II. Postea

I. διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
 verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose
 vindicat Salmas. ad Solin. p. 769, b. B. quae-
 que conuenit cum eo quem vulgo *cursum*
 vocamus? Gesner.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λῶσαντες αὐτὰς, ὡς ἔχ
 ἰκανῆς τῆς κάτω λίμνης λυτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ,
 καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ σεφανώσαντες
 τοῖς ὠραίοις αἰθέσι, προτίθενται, λαμπρῶς
 ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν
 ἔδον, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τέτοις, καὶ κωκυτὸς γυναι-
 κῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ σέρνα τυ-
 πτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινισ-
 σόμενα παρρηαί. καὶ πρὸ καὶ ἐσθῆς καταρρή-
 γνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ
 οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶ νεκρῶ. οἱ μὲν γὰρ
 χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κε-
 φαλας ἀράττεσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐ-
 σχή-

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lauacro infernus iste lacus his, qui ibi sunt) et unguento optimo unxerunt procliue iam ad foetorem corpus, et floribus illud tempestiuus coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, et fletus mulierum, et lacrimae ab omnibus, et plāctus pectorum, et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, et puluis inspergitur capiti, et miseres viui mortuo. Nam illi quidem hu- mi saepe voluntur, et capita allidunt solo: at

Luc. Op. T. VI.

Z

iste

σχίμων καὶ κλιῖς, καὶ κατ' ὑπερβολὴν ἐξεθρο-
νωμέτος, ὑψηλὸς πρὸς οὐρανὸν, καὶ μετέωρος, ὡς-
περ ἐς πεμπτὴν κεκοσμημέτος.

Εἰς τὴν ὑπὸ τῆς καὶ τῆς Δί, ὁ πατήρ, ὃς μέ-
σων τῶν σοληθῶν πρὸς οὐρανὸν, καὶ περικλυθεὶς
αὐτῷ (πρὸς οὐρανὸν γὰρ τις γέος, καὶ κλιῖς ἵνα
καὶ ἀμικτέροι ἐπ' αὐτῷ τὸ δῶμα ἦ) Φωτὴς
ἀλλοκίτες, καὶ ματιῶν ἀδίχοι, πρὸς ἃς ὁ
τελὴς αὐτὸς ἀπεκρίνατ' αὐτῷ, εἰ λάθῃ Φωτὴς.
Φίσει γὰρ ὁ πατήρ, γερῆς τι φθέρουμνος
καὶ παρατίπτῃ εἰς οὐρανὸν ὀρεμάτω, Τέχισον
ἤδισον, εἴχη μαι 2), καὶ τῶν τεσσάρων, καὶ πρὸς ἕξας
αὐτῷ

iste decorus et pulcher, et ultra quam fas est co-
ronatus, sublimis iacet et elatus, ornatus quasi
ad pompam.

13. Tum mater, et, per Iovem, pater, de
medio cognatorum egrmine progressus, eamque
complexus (propositum enim fingamus iuvenem,
et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi
fabulae vigeat) voces quassdam absurdas ac vanae
edit, ad quas ipse mortuas, vocis vtu impetrat,
respondeat. Dicit enim pater lugubri voce pro-
ductis singulis nominibus, *Fili calcissime, sic re-
abis mibi, et mortuus es, et ante matrem aeterna*
stre-

2. εἴχη μαι] Verbum istud in recenti lactu
vsurpatum illustrat Bergler. ad *Alciphr.* p.
172. Gesner.

ἀνηπάσθης, μόνον εἰς ἔτι τὸν ἄθλιον κατα-
λιπὼν, ἔ γαμήσας, ἔ παιδοποιησάμενος, ἔ
σρατευσάμενος, ἔ γεωργήσας, ἔκ εἰς γῆρας ἐλ-
θὼν, ἔ κωμάσῃ πάλιν, ἔδ' ἐρασθήσῃ, τέκνοι,
ἔδ' ἐν συμπόσιῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν με-
θυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τριαῦτα Φήσῃ, οἴσμενος
τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τέτων, καὶ ἐπιθυμεῖν
καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, ἔ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. κίττοι τί ταῦτα Φημί; πόσσι γὰρ
καὶ ἵππας, καὶ παλαικίβας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους
ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον
κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς
χρησθέντες ἐκεί, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν
κάτω;

Ὁ δὲ

*abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore du-
cta, non susceptis liberis, non attingisti militiam,
agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem!
Non comissaberis iustum, non amabis, fili, non in-
ebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans,
filium suum adhuc indigere talibus, et appetere
ea etiam post mortem, participem autem eorum
non posse fieri. Quamquam, quid ista dico?
Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero et-
iam pocillatores iugularunt in funere, vestemque
et alium mundum una combusserunt, defoderunt-
que, quasi usuris ibi et fructuris apud inferos?

Ὁ δ' ἐν πρεσβύτης ὁ πειθῶν ἔτωσί πάντα ταῦτα ὅποσα εἶρηκε, καὶ ἔτι τέτων πλείονα, ἔτε τῆ παιδὸς εἴνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ ἐκ ἀκουσόμενον, ἔδ', ἂν μᾶλλον ἐμβοήση τοῦ Στέντορος· ἔτε μὲν αὐτῆ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἔδεις γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἐνέστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἔθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δέ ἔτε τὸν βίον αὐτῆ ἐξετάσαντα ὅποιός ἐστιν· ἔ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτῆ μεταξασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραιεν.

Εἶποι δ' ἂν ἐν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Δίακόν καὶ τὸν Ἰδωνέα πρὸς ἐλίγον

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, et his etiam plura, neque filii causa tragica voce proclamasse videtur; nouit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire et arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam grauiter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco et Dite, ut paulum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi

γοντ᾽ ἐσοίμῃ ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι
 ματαιάζοντα, ὦ κακὸ δαίμον ἄνθρωπε, τί κέ-
 κραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι
 τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπι-
 πολλῆς ἀμύσσω· τί μοι λοιδορῆ, καὶ ἄθλιον
 ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, ποκὺ σε βελτίω καὶ
 μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πά-
 σχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιχοσι γέρων ἐγενό-
 μην οἶος εἶ σύ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν
 δὲ ὄψιν ἐρῥυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα
 ἠωθῆς, καὶ ὄλως ὑπὸ τ᾽ ἡρόν σαθρὸς, πολ-
 λὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας,
 καὶ τὰ τελευτᾶ δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ το-
 σέτων μαρτύρων; ὦ μάταε, τί σοι χρῆσόν εἶ-
 ναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, ἔ μηκέτι μεθέξομεν;
 ἢ τὰς

sibi liceat, et a vanis querelis patrem reuocare,
 Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi fa-
 cessis? Desine comas vellere, et faciei cutem cruen-
 tare. Quid maledicis mihi, et miserum me vocas,
 et fato malo usum, qui multum te melior factus sum
 ac beator? Aut quid mali pati tibi videor? illudne
 quod non talis, qualis tu es, senex factus sum,
 caluo capite, facie rugosa, incuruus, imbecillis
 genibus, atque in uniuersum a tempore ipso veter-
 nosus, post menses multos atque Olympiadas imple-
 tas, denique sic delirans sub tot testibus? Stolide,
 quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius
 futu-

ἢ τὰς πότνας ἑρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἑσθῆτα, καὶ Ἄφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τέτων ἐνδεὴς γειόμενος, ἀπόλωμαι; καὶ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῷ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν 3), τῷ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγῆν, τῷ ἀμπεχόνῃς εὐπορεῖν.

Φέρε τσίγγον ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βία, Τέκνον ἄθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πεινήσεις, ἐδὲ ῥιγώσεις. οἴχη μοι, κακό-

futurus sim particeps? Potationes dices nimirum et cocinas, et vestes, et res Veneretas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio elama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti

3. διψῆν — πεινῆν] Διψῆν et πεινῆν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristoph. Nub. 440. παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Pbrym. p. 18. πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τῷ ᾧ. Reitz.

κακόδαιμον, ἐκφυγῶν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν
 ἔτι δεδιώς, ἔ πολέμιον, ἔ τύραννον· κα ἔρωσ
 σε ἀνιάσει, ἔδὲ συνεχσία παρατρέψει, ἔδὲ σπα-
 θήσεις 4) ἐπὶ τᾶτω δὶς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας, ὦ
 τῆς

*gisti morbos, febrim non amplius metuis, non ho-
 stem, non tyrannum. Non amor tibi facesset ne-
 gotium, non coitus te atteret, neque insuper infex-
 cies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex
 factus*

Z 4

4. παρατρέψει, ἔδὲ σπαθήσεις] Putabam le-
 gendum esse παρατρέψει, quod verbum
 conuenire huic loco, non est opus vt
 ostendatur. Alterum σπαθάω intellige-
 ham de epulis, quas bis, aut ter adeo, so-
 litas apud Graecos etiam instaurari in singu-
 los dies, vel nomina ἀρίστει, δείπνῃ, ac δόρ-
 πῃ satis indicant. Porro ipsa propria verbi
 σπαθάω notio non tam ad *dissipationem* et
dilapidationem bonorum pertinet, quam ad
 aliquid *densandum, inferciendum*, cum signi-
 ficet proprie spathae textoriae ope subtemen
 intra staminis tramas insertum densare et
 coire cogere. Puto igitur σπαθῶν vel σπα-
 θᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose ci-
 bum potumque ingerunt; tum, ventri aua-
 ro omnia donant, et in illud barathrum
 tota detrudunt patrimonia. Haec commode
 transtuleris ad loca auctorum, quae collegit
Spanhem. ad Aristoph. NeΦ. 55. Ἐπὶ τᾶτω
 verti eodem sensu atquo ἐπὶ τᾶτοις *insuper;*
 non

τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρον
γενόμενος· ἔδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, ἐκ οἷο πολὺ ἀ-
ληθέστερα, καὶ γελοϊότερα ἐκείνων εἶναι; ἀλλὰ
ὄρα μὴ τὸδε σε ἀνιῶ, καὶ διανοῆ τὸν παρ' ἡμῶν
ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, καὶ τὰ δέδιδας μὴ σοι
ἀποπνεγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ
δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ἐφθαρμῶν
διχσαπέπτων, ἢ καὶ, νῆ Δίᾳ, κέντων μετ'
ὀλίγον, εἶγε καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκό-
τος, οὔτε Φῶς ὄραν δύνησόμεθα. καὶ ταῦτα
μὲν ἴσως μέτρια.

Τί

*factus contemneris, neque molestus eris ipso con-
spectu iuuenibus.*

18. Haec si dicas, pater, nomine putas te multo
veriora istis et magis ridicula dicturum? Verum ci-
de an non illud te cruciet, et cogites tenebras, quae
apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud
metuas, ne tibi suffocet in sepulcro conclusus? O-
portet autem adcoGITARE illud, putrefactis oculis,
aut etiam, per Iouem, combustis paullo post, si qui-
dem cremare me decreuistis, neque tenebras neque lu-
cem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolera-
bilis.

19. Quid

non quo vehementer probem, sed quod nihil
noni rectius. *Gesner.*

Τί δέ με ὁ κωκυτός ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὐτῆς σεροτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρήνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐξεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δυνατὰ τὸν ἀκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κατασάξαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῆς Ἄδου διίξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοῖς ἱερατε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβῶν, ἀνω εἰς τὸν ἔρανόν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τὸς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κένις, ἀχρεῖόν, ἔκτος εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτιῖσθαι πεπισεύκατε. ἔχ' ἔτως ἄσπορος, ἔδὲ ἀκαρπος ἡ τῆς Πλάτωνος ἀρχή, ἔδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφῶδελός,

19. *Quid verò me fletus ille vester iuuat, et illè ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, puluerem inutilem, nisi forte cineribus, vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, à vobis*

Z 5 cibos

δεσς, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μετασελλώμεθα.
ὥσε μοι, ἢ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὲ, ἐφ' οἷς
ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παυμέγεθες ἐπὶ ἀνα-
παυχάσσει· διεκάλυψε δὲ ἡ εὐδὸνη, καὶ τὰ ἔρια,
οἷς με τὰς σιτηγόνας ἀπεσφίγγετε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτῳ κάλυψε.
πρὸς Δίῳ δὲ, ἂν λέγη ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστρα-
φίς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, καὶ ἂν κω-
μέσει δικαιοτάτα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως
οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μετασειλάμενοί τινε
θρήνων σοφιστῆν, παλαιὰς συνειληχότα παιδικὰς
συμφορὰς, τὲρ σιναγωνιστῆν, καὶ χορηγῶ τῆς
ἀνείας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξέχρησεν
πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

Καὶ

*cibos et accessimus. Itaque, sic me Tisiphone, olim
propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cacebin-
nari subiit: ac impedit lintheum ac lanae, quibus
mibi deinxistis maxillas.*

20. *Hæc orantem atris penitus mors abdidit alis.
At per ego vos Iouem obsecro, si dicat talia con-
uerſus mortuus, et nixus cubito; nonne aquis-
sima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi ho-
mines et vociferantur, et accessito quodam la-
mentationum Sophista, qui veteres multas calami-
tates collegerit, hoc adiutore et praeceptore quasi
suae amentiae vtuntur, et ubi ille incepit, suas
querelas illius cantui subiiciunt.*

21. Et

Καὶ μέχρι μὲν Θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος
 τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τρίτων, διελέμενοι
 κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλληνα ἔκαυσεν,
 ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλω· περι-
 χρίει 5), ὁ δὲ Σκύθης κατὰσθίει, ταριχεύει
 δέ

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod vero superest, diui-
 si per gentes quantum ad sepulturae rationem;
 Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro
 quodam oblinit, Scythia vero edit, *succis velut*
 muria

5. ὑάλω περιχρίει] Περιχύει vel περιχέει
 malim ex *Diod. Sic.* Nam de mortuis hoc
 modo condendis et condiendis loquens saepe
 et constanter verbo περιχέεισθα utitur ut II,
 15. de Aethiopibus; nec non III, 9. non
 tamen nostrum vitrum fuisse recte ad locum
 priorem No. 45. monet *Wesseling*. At si ar-
 tificialis, quod *Gesner.* existimat, composi-
 tionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani
 περιχρίει aequè satisfaciatur. *Reitz.* Non vi-
 trum proprium hic intelligi posse, manife-
 stum est ex verbi περιχρίει notionē. *He-*
sych. non tantum ὑάλειν et ὑάλοειν λαμπρὸν
 interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam
 ὑάλειν. Et quid similius vitro, quam illa
 accepta a Seribus, h. e. Indis pigmenta,
 quas *Laccas* vocamus? et variae gumma-
 tum solutiones ac praeparationes ad condi-
 turam corporum idoneae? *Gesner.*

δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μόντοι (λέγω δὲ ἰδῶν)
 ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην
 ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων
 ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον
 ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ σῆλαι,
 καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκῆντα, πῶς
 εἰ περὶ τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἐνίοι διέθessαν, καὶ λόγους
 ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὡς περ
 συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῆντες παρὰ τοῖς κα-
 τῶ δικασαῖς τῷ νεκρῷ.

Επὶ

mūria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi
 narro, siccatum cadauer conuiuiam suum et com-
 potorem solet facere. Saepē etiam pecuniae in-
 digenti Aegyptio soluit inopiam pignori opposi-
 tus in tempore frater paterue.

22. Aggesti quidem tumuli, et pyramides, et
 cippi, et inscriptiones paruo tempore durantes,
 qui non superflua, et lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam
 instituerunt, et funebres ad monumenta oratio-
 nes habuerunt, quali causam defuncti agerent,
 aut testimonium illi perhiberent apud illos infero-
 rum iudices.

24. Post

Ἐπὶ πᾶσι τέτοις τὸ περιδειπνον, καὶ πᾶρσι-
 σιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γούνας παραμυθεύον-
 ται τῷ τετελευτηκότῳ, καὶ πείθουσι γεύσα-
 σθαι ὡς ἐκ ἀηδῶς, μὰ Διῖ, ἐδ' αὐτὰς ἀναγκα-
 ζομένους, ἀλλ' ἦδη ὑπὸ λιμῷ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν
 ἀπρηυδικίας. καὶ μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὗτος,
 ἐδύρομεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τὰς τῷ μακα-
 ρίτῃ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλύειν διέ-
 γνωκας, αὐτῷ τε τῷτῃ ἕνεκα, χρὴ μὴ ἀπόσιτον
 εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τῷ πένθους τὸ μέ-
 γεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ῥαψωδῶν-
 τὰ δὴ τῷ Ὀμήρῳ εἶχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠέκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτη. καὶ
 Γασέρι δ' ἔπως ἐσὶ νέκυν πένθησαι Ἀχαιῶς.

Οἱ

24. Post haec omnia sunt parentales epulae:
 Adfunt cognati, et parentes consolantur defuncti,
 et gustare illos cogunt, ut qui non inuiti, per
 Ioue in, cogendos se praebeant, sed iam trium
 dierum fame macerati ferre in ediam diutius non
 possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus?
 amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si
 vero omnino plorare decreuisti, illius ipsius rei caus-
 sa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus
 sufficias. Tunc sane, tunc in omniam ore sunt
 duo Homeri versus:

*Pulchricoma laud Niobe tamen est oblita cibo-
 rum*

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.
 Illi

Οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανῶνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρώποις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τέτων γελοιότερα εὖρεσι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τὲς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον εἶσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, et veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, et multo his magis ridicula, inueniat aliquis si obseruet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

Ῥητόρων διδάσκαλος.

Ἐρωτᾷς, ὦ μεράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνέτατον τέτο καὶ πάνδημον ἔνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δέξῃς. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ φῆς, εἰ μὴ τοικύτην τινα τὴν δύναμιν
περι-

Rhetorum praeceptor.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quan-

περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι,
 καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἀπάν-
 των, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπείδασεν ἄκχε-
 σμα τοῖς Ἑλλήσι δοκῆντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τῷ
 ἀγέσας ὁδὸς, αἱ τινὲς ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις
 ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ εἰδὲς Φθόνος, ὧ παῖ· καὶ μά-
 λιστα ὁπότε νέες τις αὐτὸς ὧν ὀρεγόμενος τῶν
 ἀρίστων, ἔκ εἰδὼς ἔδειν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιτο,
 ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβαλὴν ἔσαν, καθάπερ
 νῦν σὺ, τῷτο αἰτοίῃ προσελθών. ὡς ἄκχε τὸ
 γε ἐπ' ἐμοί (1), καὶ πάνυ θαρρῶν, ὡς τάχιστα
 δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γινώσκαι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρ-
 μηνεῦ-

quandam in dicendo facultatem assequaris, ut in-
 uictus sis, neque quisquam consistere te contra
 audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspi-
 cuus, et quem audire Graeci omnes vehementer
 studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quae-
 cumque tandem sint, studeas ediscere. Verum
 nulla, puer, inuidia est: in primis ubi iuuenis
 aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus
 autem vnde haec petat, illud *tanquam* consilium,
 rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Au-
 di ergo quod in mea potestate est, et cum fidu-
 cia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad co-
 gno-

1. τὸ γε ἐπ' ἐμοί] Recte Gesner. iungit, pro
 κατὰ τὸ γε, i. e. quantum in me. Reitz:

μηγεῦσαι αὐτὰ, ἦν τὸ μετὰ τῆτο ἐφελήσεις αὐ-
τὸς ἐμμένειν εἰς ἂν ἀκέρως παρ' ἡμῶν, καὶ Φι-
λοπόνως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν
τὴν ὁδὸν, ἕς' ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέλος.

Τὸ μὲν ἐν Σήρακις ἔσμικρὸν, ἐδὲ ὀλίγησ τῆς
σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ ποιῆσαι
πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὅτιζεν ὑπομῆ-
ναι ἄξιον. σκόπει γὰρ ὅπωςσι τέως μηδὲν ὄντες,
ἔνδοξοι, καὶ πλάσιοι, καὶ, ἢ Δί', εὐγενέστατοι
ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος
τῶν ἐλπίζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίως τινὰς
τὰς πόνους προπονήσειν οἰηθεῖς. ἔ γάρ σε τρα-
χειάν

gnoscendum quae opus est, tum ad explicandum,
si postea manere in illis, quae a nobis audies,
volueris, et diligenter ea meditari, et studiose
viam pergere, donec ad metam perueneris.

2. Atque illud quod venaris non paruum est,
neque paruae curae indigum, sed in quo multum
laborare, et vigilare, et nihil non sustinere ae-
quum sit. Vide enim, quot homines, qui an-
tea nihil essent, nobiles, et diuites, et, per Io-
vem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuere, neque te ma-
gnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa
assequendi difficultate reiiciat, qui putes, infinitos
tibi ante subeundos labores. Neque enim
alpe-

χειάν τινα, εἰδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρῶτος μεσὴν ἡμεῖς
 γε ἄξομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κα-
 μόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων,
 ἔσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἠγᾶνται, μακρὰν, καὶ
 ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπε-
 γνωσμένην. ἀλλὰ τότε παρ' ἡμῶν ἐξάαιρετον
 τῆς συμβαλῆς, τῆτό ἐσιν, ὅτι ἠδίσην τε ἅμα
 καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἰππήλατον 2) καὶ κατ-
 ἀντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ
 λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιαῶς ἀκριβῆς, σχολῆ
 καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπισήση τῇ ἀκρῶν,
 καὶ ἀγρεύσεις ἔ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆση.
 κατα-

asperam te neque arduam et plenam sudoris viam
 ducemus, vt in media illa fatigatus retro eas
 alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui
 consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae,
 et laboriosae, et vt plurimum desperatae. Ve-
 rum eximum in consilio nostro illud est, quod
 per iucundissimam simul et maxime compendia-
 riam, et equos etiam capientem viam, atque de-
 cliuem, multa cum voluptate atque oblectatione,
 per prata florida et vinbram solidam, otiosa ince-
 dens, sine sudore stabis in summo, et prae-
 dam nullo labore capies, et, ita me Iupiter,
 epula-

2. ἰππήλατον] Hemsterb. equitabilem super scri-
 pserat, quod Gesner. per circuitionem de-
 dit. Reitz.

Luc. Op. T. VI.

A a

κατακείμενος, ἐκείνης 3), ὅποσοι 4) τὴν ἐτέ-
ραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν
τῇ ὑπὸ τῆς ἀνάδου. ἔτι κατὰ δυσβάτων
καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας,
ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίστε, καὶ πολλὰ
τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείας ταῖς πέ-
τραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐξεφανωμένος,
εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα
ἔσιν

epulabere iam accumbens, cum anhelantes,
quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab
alto videbis, circa imum adscensum, adhuc per
difficilia et lubrica praecipitia vix repentes, deu-
olutos nonnunquam in caput, et vulnera multa
asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim
supra coronatus, felicissimus eris, qui breui tem-
pore,

3. ἐκείνης] Ante Benedictum iam Flor. Ed. recte
habebat. Reliqui libri, quod mireris ἔκπνυς.
du Soul.

4. ἔκπνυς, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus,
tentatus vt videtur, propter verbum non-
dum relatum in Lexica. Vt ἄπνυς est, qui
non respirat, δύσπνυς qui difficulter: sic
ἔκπνυς, qui labore, cursu, multam spiri-
tus effudit, et nunc aegre eum recipit,
verbo *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν
ἔκπνους et deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ.
Gesner.

ἔσιν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονορχί κα-
θεύδων λαβῶν.

Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις ἔτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς
Φιλίᾳ Διός, μὴ ἀπίσῃσις, εἰ ἔξῃσά τε ἄμα καὶ
ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡ-
σίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ τῆ Ἑλικῶνος λαβῶν,
αὐτίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέσῃ, καὶ
ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν
γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιη-
τικῆς μεγαληγορίας ἐσίν, ἐν βραχεῖ κατὰσῆναι
ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαί σοι βέλτομα Σι-
δωνίᾳ τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτε-
λῆ

pore, quaecumque bona sunt a Rhetorice tantum
non dormiens acceperis.

4. Promissio sane quam magna; Sed per ego
te amicitiae praesidem Iouem rogo, ne fidem no-
bis deneges, si facillima simul et suauissima haec
tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hésio-
dus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poëta sta-
tim de pastore factus est, et Deorum genera at-
que hominum, a Musis obsessus cecinit: Rheto-
remne, quod multum infra poëticam magnilo-
quentiam est, breui tempore fieri posse negabi-
mus, si celerrimam quis viam edifcat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sido-
nii cuiusdam mercatoris inuentum, quod ob ne-

λῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀκῶσαντι ἀνύνητον. ἤρ-
 χε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν
 ἐν Ἀρβήλοισι μάχην, Δαρεῖον καθηρηκῶς. ἔδει
 δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τὰς γραμμα-
 τοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τῷ Ἀλεξάνδρῳ κομί-
 ζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγί-
 γνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριιέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα
 διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν·
 εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας 5), ἀφικέσθαι
 ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστες ἀνδρὶ
 εὐζώνῳ σαθμὸς τέττας διακύσαντας. ἤχθετο
 ἔν Ἀλεξάνδρῳ ἐπὶ τῷ, διότι Αἰγυπτίους τι πα-
 ρακι-

gatam illi fidem caruit successu, et vtilitatem au-
 dienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Ale-
 xander, post devictum praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes imperii partes discur-
 rere tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
 Porro multum erat ex Persis in Aegyptam viae.
 Circumeundi enim montes, deinde per Babylo-
 niam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
 gione multa superata, perucnire denique in Ae-
 gyptum, viginti maximas expedito viro istas man-
 siones emensum. Molestè hoc ferebat Alexander,
 quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non pot-
 erat

5. ἐλάσαντας] Ἐλαύνειν γῆν pro vagari, perag-
 rare regionem, etiam supra Alex. c. 46.
 γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Reitz.

ρακινεῖν ἀκέων, ἔτι εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν
 τοῖς σατράπαις τὰ δοκῶντα οἱ περὶ αὐτῶν. τό-
 τε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ
 βασιλεῦ, ὑπισχνῆμαι δεῖξαι ὁδὸν, ἢ πολλὴν ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ
 ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα
 μάλα β) ἐν Αἰγύπτῳ ἔτος ἐστὶ· καὶ εἶχεν ἔτω
 πλὴν

erat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de
 illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator,
 Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum
 viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis
 enim montes istos superet, superauerit vero triduo,
 ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit.

Αα 3

Verum

6. αὐτίκα μάλα] Si veram narrat historiam
 Lucianus, merito fides non est habita ho-
 mini vano ab Alexandro, quem alia omnia
 edocere nempe poterant mensores sui. In-
 ter fines occidentales Persidis et Orientales
 Aegypti intersunt gradus non minus xv,
 id est milliarum Germanicorum minimum cc, ex-
 pedito etiam homini xx mansiones deno-
 rum milliarium. Itaque puto hanc ipsam
 narrationem vel fictam vel veram pertinere
 ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
 ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam
 eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν
 ἔτω, ducunt. Gesner.

πλὴν ὄγε Ἀλέξανδρος ἔκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γή-
 τα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾧετο. ἔτω τὸ παράδοξον
 τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς.

Ἄλλὰ μὴ σὺ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴση γὰρ πα-
 ρώμενος ὡς εἰδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς
 ἑξ ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
 Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον,
 ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ
 λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδείξω τὴν ὁδὸν (δύο γάρ
 ἔσον, αἷ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἀγετον) ἧς ἕρᾶν οὐ
 μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἢ μὲν ἐφ' ὑψη-
 λῆ καθήσθω, πάνυ καλῆ, καὶ εὐπρόσωπος,
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ
 παντοίοις καρποῖς ὑπερβύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι
 δοκεῖ

Verum non credidit Alexander, sed impostorem
 esse mercatorem putavit. Itaque quod practer
 spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat.
 Experimento enim scies, nihil obflare, quin Rhe-
 tor videaris, intra vnum nec solidum diem alis
 traiecto monte ex Persia, in Aegyptum. Volo
 autem tibi prius, vt ille Cebes, imagine verbis
 depicta vtramque viam ostendere. Duae enim
 sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non
 mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa
 iam in alto sedeat, pulchra vndique, Analthcae
 cornu dextra gerens, fructibus abundans omni-
 genis:

δὲκεί τὸν πλεῖτον παρεξῶτα ὄραν, χρυσῆν ἔλον
 ἔντα, καὶ ἐπέρασεν. καὶ ἡ δόξα δὲ, καὶ ἡ ἰσχὺς
 παρέξωσαν, καὶ οἱ ἔπανοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν,
 ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν
 περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ περ τὸν Νεῖ-
 λον εἶδες γραφῆ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμε-
 νον ἐπὶ κροκοδείλῃ τινὸς ἢ ἵπποποτάμῃ, οἷον
 οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐναὐτῷ· μικρὰ δὲ τινὰ παι-
 δία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πήχεις αὐτὰς 7) οἱ
 Αἰγύ-

genis: ad alteram vero manum imaginare adstan-
 tem Plutuin, aureum totum atque amabilem: ad-
 stent vero etiam Gloria, et Vis, et Plausus circa
 illam undique, paruis Cupidinibus similes, multi,
 amplexi se mutuo, circumuolent. Si quando
 Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem
 in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerū-
 que in eo *repraesentando* pingunt: paruos autem
 ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vo-
 cant

A a 4

7. πήχεις αὐτὰς] Si quis inspicere velit *Phi-
 lostrati* Icona 1, 5. et quae ibi dedit *Olea-
 rius*, nihil ad explanationem huius loci
 desiderabit. Caeterum Πήχεις in vers. re-
 liquit, *Peches*, *Olcarius*; ego non dubitavi
 dare *Cubitos*, cum *Dactylos Idaeos Digitos*
 vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor.
 3, 16. atque *Arnobius* 3. p. 124. Nempe
 utrobique ad significationem nominis respi-
 citur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156.
 Cubi-

Αἰγύπτιοι καλῆσι) τοιᾶτοι καὶ περὶ τὴν ῥητο-
ρικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἔρασις, ἐπι-
θυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιςα γενέσθαι ἐπὶ τῆς
ἀκρας, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθῶν, καὶ
πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλῆτον, τὴν δόξαν
τὰς ἐπαινέας. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ
γεγαμηκότος.

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσης τῷ ὄρει, τὸ μὲν
πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν· καὶ τὸ πρᾶ-
γμα ὁμοίόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφάνη
τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχέθεν
ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν,

Διονύ-

cant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt
Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimi-
rum quam celerrime in summo esse, vt et ipsam
uxorem ducas vbi escenderis, et omnia illa habeas,
Plutum, Gloriam, Plausus: lege enim fiunt o-
mnia mariti.*

7. Deinde cum ad montem accedis, primo
quidem desperas ascensum, et similis tibi res vi-
detur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum
praeruptam vndique cernerent, neque auibus ad-
eo ad transuolandum facilem, Baccho quodam
aut

Cubitos Philostratus l. c. παιδίαν vocat ξύμ-
μετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de
Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine
suae linguae, cubitum notante, utebantur.
Gesner.

Διονύσῃ τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαι-
ρεθῆσεσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ
πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὄρας δύο τινὰς ὁδούς·
μᾶλλον, δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ, καὶ ἀκανθώ-
δης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ οἴψος ἐμφαίνουσα,
καὶ ἰδρωῖτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ
μᾶλα ὑποδείξας αὐτήν, ὥς εἰδέν ἐμὲ δεήσει· ἢ
ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνδιερά, καὶ εὐήρης,
τοιαύτη, οἷαν μικρῶ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ
τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ῥήτο-
ρα εἶναι δυνάμεσι.

Πλὴν τὸ γε τοσούτο προσθήσειν μοι δοκῶ,
ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, ἢ πολ-
λὰ ἴχνη τῶν ὀδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ
παλαιά·

aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec
tibi primum videntur. Tum post paullo vides
duas quasdam vias: quin altera semita modo est
angusta et spinis obsita, et aspera, sitim multam
ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam
pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea ope-
ra indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua,
talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam ea-
dem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhe-
tor esse posses.

8. Verum illud modo adiiciendum puto, aspe-
ram illam atque arduam, non multa habuisse
viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino
antiqua.

παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλ-
θον, τοσαῦτα καμῶν, ἔδεν δέον· ἢ ἑτέρω δέ
ἄτε ὀμαλή ἔσα, καὶ ἀγκύλον ἔδεν ἔχουσα, πόρ-
ρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, ἔχ' ὀδεύσαντι αὐ-
τῷ. σὺ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον·
ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ᾤμην, λέ-
γοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ
δ' ἐκ εἶχεν ἔτως. ἀπονητὶ γὰρ ὄρω τὰς πολ-
λὰς μειζόνων ἀξιωματίας, εὐμοιρία τῆς αἰρέσεως
τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' ἔνδ) εἰς τὴν
ἀρχὴν

antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi,
tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero,
utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e
longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non
qui ipse ea iuerim, nec enim, iuuenis cum es-
sem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere
poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona,
dicentem. At illud non ita habebat. Video enim
sine labore plerisque maiora consequutos quadam
eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad
initium

δ. ἐπεὶ δ' ἔνδ] Ἐπεὶ non habet, quo satis
commode referatur: sequitur enim ὡς ἔνδ.
Equidem aut ἐπειτ' ἔνδ legendum putem,
aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπί,
proinde omittendam. Atque hoc interpre-
tando expressi. Gesner.

ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὀπότεράν καὶ τραπητέον. ὡς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὰς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοὶ φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἀσπορα καὶ ἀνήιστα φυέσσω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τῷ Κρένῃ.

Εὐθύς οὖν πρόσσει σοὶ κερτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώσης τὸ βᾶδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματος δεικνύς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδῷ ἠγεμῶν, λήρης τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεσθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνύς τὰ Δημοσθένους ἰχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-
λων

initium igitur *viriisque viae* delatus, dubitabis, scio, et iam dubitas in vtram te veritas? Quid igitur iam faciendo facillime eicendas in summum, et beatas sis, et *illam* ducas, et admirabilis omnibus videare, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperax, illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis et Platonis, et aliorum quo-

λων τινῶν, μεγάληα μὲν, καὶ ὑπὲρ τῆς ἰῆς, ἀ-
μαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
χρόνου, καὶ Φήσκει εὐδαίμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νό-
μῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων
ὀδεύσεις, ὡσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βάνοντες.
εἰ δὲ καὶ μικρὸν τι παραβάνης, ἢ ἔξω τῆς εὐ-
θείας, ἢ ἐπὶ φάτεραι μᾶλλον κλιθείης τῇ βύσει,
ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγέσης ἐπὶ
τὸν γάμον. εἴτε σε κελεύσει ζήλῳ ἐκείνης τῆς
ἀρχαίας ἀνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατι-
θεῖς τῶν λόγων, ἢ ῥόδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ
τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐσὶν, Ἡγησίαι, καὶ τῶν
ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην), ἀπεσφιγμέ-
να,

quorundam vestigia, magna illa quidem, et his,
quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, et ple-
raque a tempore euania: ac dicet, beatum te
futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per
hanc si incedas, ut qui per funes eunt; si vero
vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra
lineam, aut in alterutram partem magis inclines
vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias
recta via excidas. Deinde imitari te iubebit an-
tiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis
propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia
sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Cratetis,
et Insulani illius, adstricta, et neruosa, et aspera,
et

9. Καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην]
In

να, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς
ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀ-
γρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς (10),
ἀναγ-

et accurate intentis *quasi* lineis descripta: Laborem
porro et vigiliam, et potum aquae, et cultum
neglectiorem, necessaria esse dicet, et quae de-
preca-

In MS. legitur Καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν καὶ
Νησιώτην. quod est verius. Critias cele-
bris fuit discipulus Socratis, corruptus a
Thessalis, et vnus ex triginta tyrannis.
Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam
Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν
νῆσος dicitur, quia insularum maris medi-
terranei fuit maxima, is fuit Empedoclis di-
scipulus, et principatum inter antiquissimos
Sophistas tenuit. *Gracivus*. Vide omnino
Φιλοψ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
tet, ni fallor, delendam esse coniunctionem
καὶ, vt Critias hic etiam νησιώτης dicatur.
Ego vero non de Rhetoribus haec dicta pu-
to, sed pictoribus aut potius sculptoribus,
ad Critiamque confugio, qui l. c. νησιώτης
iterum vocatur, et inter sculptores recense-
tur. *du Soul*:

10. τὸ λιπαρὲς] *Quom. Hist.* c. 1. λιπαρῆ
τῶ πυρετῶ, *febri continua*, s. magna. *Ab-*
dic. c. 4. προθυμίᾳ λιπαρῆ. *Gesii*. reddi-
dit, *multo studio*. At quum hic dedit, *cul-*
tum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placuif-
se. Iam vero verterem, *adfiduitatem*, imo
indi-

ἀναγκῆ ταῦτα, καὶ ἀπραΐτητα Φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τέτων δικινῶσαι τὴν ὁδόν. ὁ δὲ πάντων ἀνιχρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πᾶμπολον ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, ἔκαστὰ ἡμέρας, ἔκαστὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμῆν τὸν ἀκρόντα, καὶ ἀπαγορεύσῃ, πολλὰ χεῖρειν Φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ. πρὸς δὲ τέτοις ἔδὲ μισθὸς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν. ἀλλὰ ἐκ ἂν ἡγήσασιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι.

Ο

precari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciaret labori, et longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum, quiddam ante acceperit.

IC. II-

indigentiam, cum Hesychio, qui λιπαρές, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ πρεδρευτικόν, ἀπὸ τῆς λίχης παρεῖναι unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Per *indigentiam* hic intelligo aliorum gratiam auxiliumue rogandi necessitatem. Reisz.

Ὁ μὲν ταῦτα Φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὸς εἰς μίμῃσιν παλαιὰς προτιθεὶς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαίροισι ἔσθην, καὶ ἄλλοι Ἀτρομήτε τινὲς γραμματιστῶν, ζήλων ἀξιῶν, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ μὴτε Φιλίππου ἐπιόντος, μὴτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· ἔκ εἰδῶς ὅποια νῦν κεκαινοτόμηται, ταχῆα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύτης ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μὴτε πείθεσθαι, μὴτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχιλίση που παραλαβῶν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάση. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ
τάχι-

10. Ille quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometi grammaticae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo inuadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens inuenta sit, breuis, et minime laboriosa, et directā via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumtum euertat, aut denique ante tempus vt consenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et
quam.

τάχιστα ἐθέλεις τῆ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων ἔτι, ὡς καὶ σπευδάσεις πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τέτῳ, καὶ πέραν τῆ μετρίᾳ ἀνδρικοῦ, μακρὰ χαίρειν λέγε II) ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλας, ὅποσας ἂν ἐξαπατᾶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῷ ἰδρῶτι συνόντας.

Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας, ἐν τέτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βᾶδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φῶνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν

quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum et ultra mediocritatem virilem, longum valere iube, escendere ipsum, et alios, quotquot decipere potest, educere; anhelantesque et multo sudore diffuentes relinque.

II. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos inuenies, tum in his omniscium quendam et usquequaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infraeta ceruice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spirantem, summo digi-

II. χαίρειν λέγε] Ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν etc. Reitz.

λῆν κινώμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, ἔλας δὲ καὶ ὑα-
κινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάλια βρόντι-
να Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθω-
να, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέμασον ἐκεῖνον ποιη-
τὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τῶν γνωρίσσις αὐτὸν,
μηδὲ σε ἔτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀ-
φροδίτη καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί φη-
μι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι,
τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας σῶμα, καὶ τὴν συν-
ήθη Φωνὴν ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς ἐχὶ τῶν καθ'
ἡμᾶς τίς ἐστίν, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλά
τι ξέρον Φάσμα δρόσιον ἢ ἀμβροσία τρεφόμε-
νον. τῶν τοίνυν προσελθῶν καὶ παραδὲσσεαυ-
τὸν,

digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem,
sed crispas ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardaḡapa-
lum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, ve-
nustum illum poetam Tragoediae. Dico autem
ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat
te res adeo diuina, adeo Veneri cara atque Gra-
tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio
illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, sta-
tim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem,
qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quod-
dam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad
hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e
Luc. Op. T. VI. Bb vesti.

τόν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτός, βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ κατασῆσις, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τῷ λόγῳ. διδάξεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τῶν λόγων, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω πεπεσῶν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρῶν πρὸς σὲ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος ὅποσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλὸν, εἶεν εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μάλθακην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τῷ φθέγματι.

κον

vestigio Rhetor eris, et conspicuus, et, ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis orationis inuectus: assumptum enim te prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut meus sit ne lapsus alicubi personam Herois quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriserit, Comicam Autothaidem, aut Malthacem, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim

κον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ πρὸς ἀβρῶ καὶ ἐρα-
σμίᾳ ζήτορος.

Φήσει δ' οὖν πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἔπεμψε πρὸς με,
ζήτορων τὸν ἄριστον πρῆσειπὸν, ὡς περ ὅτε Χαι-
ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅσις ἦν ὁ σο-
φώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τῆτο, ἀλλὰ
κατὰ κλέος αὐτὸς ἤκεις ἀκῶν ἀπᾶντων ὑπερ-
πεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμῶντων, καὶ
τεθνηπύτων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μά-
λα εἶση πρὸς οἷον τῆκα δαυμόνιον ἄνδρα ἤκεις.
προσοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιῶτον εὔψεσθαι, οἷον
τῶδε ἢ τῶδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς,
ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνης πάιν Φα-
ρεῖται

enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabi-
lemque Rhetorem decens.

13. Dicit igitur modeste admodum de se,
Numquid tu, vir optime, Pythius misit ad me,
quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chaerophonē
se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tunc
vixerent, sapientissimus? Si vero non istud, sed
gloria inuitatus sponte venis, cum omnes audias su-
pra modum ad nostra percelli, et decantare eadem,
aeque stupere, et fascēs nobis submittere: statim
sane scies, ad quam diuinum virum veneris. Ex-
spectabis vero nihil te eorum visurum, quale huic vel
illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut
Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi
nostrum

νεῖται σοι τὸ πρῶγμα ὑπερφυές, καὶ τεράσιον· ἐπεὶ τὰς γε ἄλλας τοσῶτον ὑπερφωνέοντα εὐρησεις, ὅποσον ἢ σάλπιγγ' τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας 12).

Ἐπει

nostrum opus ei prodigiosum videbitur: quandoquidem ita superari meis clamoribus inuenies alios, quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a choris, qui tonos accinunt.

14. *Quan-*

12. τὰς ἐνδιδόντας] *Versum est, qui remisse canunt.* Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi et remittendi notio, sumpta ab his qui poculum, ut hoc utar, ministrant et praebent bibenti, atque ad eum se accommodant, vid. *Xenoph. Cyrop. 1, 3.* Unde deinde ἐνδιδόναι et ἐπιτείνειν opponuntur apud *Plut. de discr. adul. p. 95. fin. Steph.* Verum haud paullo melius conuenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a *Budaeo* explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo iam statim utendum sit. Etiam nostri vocant, *den ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn, c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. *Gesner.*

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλει γενέσθαι, καὶ τῆτο ἔκ ἂν παρ' ἄλλου ῥῆτον μάθοις, ἔπου μόνον, ὡς Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλα πάντα, καὶ τὰς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅπως ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολλῶν καμάτων ὁδοποιεῖ· ἔδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσει. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἢ παροιμία Φησὶν) ἔμβρινε, ἔ μῆλον ἔξων διὰ τῆτο, ἔδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

Λέξω

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clytii, ea quae dicam, et aemulare omnia. Et leges quibus te uti iussero, accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praeuia disciplina dementibus et vanis hominibus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim iis opus erit. Sed illois pedibus, ait proverbum, ingredi, nibilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communissimum illud scias scribere litteras. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia.

Bb 3

15. Di-

Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ αὐτὸν σε οἴ-
κεθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν,
καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διαλύ-
σαι δυνηθεῖης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προΐν-
τι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραι-
νῶν, πρὶν ἡλιον δύναι, ῥητορὰ σε ὑπὲρ τῶν πάν-
τας ἀπεφανῶ, οἷος αὐτὸς εἰμι, ἀναυφιλέλτως
τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέ-
γειν ἐπιχειρῶντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέ-
γιστον μὲν τὴν ἀμυχθίαν, εἶτα θράσος ἐπὶ τέ-
τοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυιτίην.
αἰδῶ δὲ ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριοτήτα, ἢ ἐρύθη-
μᾶ, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπενχι-
τία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὲν καὶ βοῶν ὅτι μεγί-
στην,

15 Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te
viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo
commenatum parare, ut quam celerrime emeriri illud
possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via
ostendens, partim admonens ante solem occasum Rbe-
torem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui
extra controuersiam primas et medias et ultimas fe-
ram eorum qui audent dicere. Affer igitur maxi-
mum quidem inscitiam, deinde confidentiam post
haec, et praesertim audaciam atque impudentiam:
pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut
ruborem domi relinque: inutilia enim et contraria
negotio. Verum enimvero clamorem quam maxi-
mum

μικρῶν

σην, καὶ μέλος ἀνάσχυντον, καὶ βάδισμα, οἶον
τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαιὰ πάνυ, καὶ μόνα
ἐσὶν ὅτε ἰκανά. ἢ ἐσθῆς δὲ ἔσω εὐανθῆς, καὶ
λευκῆ, ἔργον τῆς Ταρραντίνης ἐργασίας, ὡς δια-
φαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ
γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές 13)· ἢ ἐμβὰς Σικυω-
νία,

*missis offer, et modulationem imprudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
et quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit
florida, et candida, de Tarentino texturino, ut cor-
pus perluceat: crepida Attica, et muliebris, illa scis-
filis:*

B b 4

filis:

13. πολυσχιδές]. Vix dubium, idem esse ge-
nus calceamenti, de quo Pollux 7, 85.
σχισαὶ πολυτελές ὑπόδημα, καὶ θρυπτι-
κόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμα-
ζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ
ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυ-
σχιδές· ἢ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρη-
πίδας et ἐμβάδας vno tempore vt induat
aliquis, non videtur posse fieri: quare pro
ἡ ἐμβὰς legendum puto ἢ. Denique πῖλος
intelligo tibialia e lana condensata vel con-
ciliata. Vnice huc facit Pollux. Adscriba-
mus verba 7, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος ἔτιως ἐκαλεῖ-
το, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρα-
τῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων, λευκὰς ὑπὸ
ποσίν ἔχων πῖλος. Gesner.

νία, πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπασα, καὶ ἀκό-
λαθοι πολλοί, καὶ βιβλίον αἰεί. ταῦτα μὲν
αὐτὸν χρὴ συντελεῖν.

Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὄρα καὶ
ἄκουε. καὶ δὴ σοι τὰς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμε-
νόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, εἰ δὲ
ἀποσραφήσεται καὶ σκορακισεῖ (14), καθάπερ ἀ-
τέλεσόν τινα καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων.
ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι
χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβελῆς, ἔπει-
τα πεντεκαίδεκά πε, ἢ ἔ πλείω γε τῶν εἴκοσιν
Ἄττικά ὀνόματα ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα
ἀκρι-

*silis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, et semper
liber. Et haec ipsum te conferte oportet.*

16. *Reliqua in via iam inter progrediendum vide
atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus
viuentem agnosces te Rhetorice atque admittet, neque
auerfabitur et iubebit facessere; tanquam non ini-
tium et inysteriorum exploratorem. Sed primo
maxima habitus cura habenda est, et decentis ami-
ctus. Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginzi, Attica nomina undecumque collecta, eaque
diligen-*

14. σκορακισεῖ] Quasi tu dicas incoruabit, h. e.
in coruorum praedam cedere iubebit, ira-
cunde reiiciet, a vulgari illo εἰς κόρακας.
Illustrat Bergler. ad Alciphr. p. 177. Gesner.

ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς
 γλώττης ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κῶτα, καὶ μῶν,
 καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶσε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
 ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἕδυσμα ἐπίπαττε
 αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰν ἀνό-
 μοια τῶν τοιούτων, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπώδᾶ. ἢ
 πορφύρα 15) μόνον ἔσω καλῆ, καὶ εὐανθῆς, καὶ
 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἦ.

Μετὰ

*diligenti meditatione comprehensa, in promptu et ex-
 tremo lingua habeto, illud ἄττα et κῶτα et μῶν,
 et ἀμηνέπη, et λῶσε, et similia, et in unaquaque
 oratione, tanquam condimentum illorum adsperge:
 reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia bis, et
 ex alia quasi tribu sint, et absorta. Purpura modo
 pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula
 sit ipsum vestimentum.*

Bb 5

17. Post.

15. ἢ πορφύρα] Nimirum ad clauum illum
 purpureum tunicarum respicit, et ad prae-
 textam togae purpuram, ἢ ἐσθῆτα περι-
 πόρφυρον. Absurdam nempe huius Prae-
 ceptoris orationem sic declarat, ut dicat si-
 milem centoni misero, de leuidensi panno,
 filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
 attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας
 nomen non satis definitam habet notionem,
 et ista complecti potest omnia; quod appa-
 ret, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph.*
Nub. 10. attulit *Spanhem.* et antiquus *Schol.*
ad Eiusd. Ran. 1507. Gesner.

Μετὰ δὲ ἀπόρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 νίαις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα καὶ τὰυτα συμ-
 φορήσας ἀποτόξευε προχειρίζομενος ἐς τὰς προσ-
 ομιλῶντας. ἔτω γὰρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀπο-
 βλέπονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήφονται, καὶ
 τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοῦς. εἰ ἀποσλεγγίσασ-
 θαι (6) μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγεις, τὸ δὲ
 ἡλίω θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀξάβωνα
 δὲ προτίμιον, τὸν ὄφθρον δὲ ἀκροκνεφές· ἐνίοτε
 δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα,
 καὶ

17. *Postea abstracta sumio et peregrina verba, et
 rarer a veseribus dicta. Atque haec collecta in-
 promptu babe, ut iaculari possis in eos, qui tecum
 loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque ad-
 mirandum hominem putabunt, cuius supra caput
 suum sit eruditio, si ἀποσλεγγίσασθαι dicas pro
 destrigari et pro sole tri εἰληθερεῖσθαι; et αιθα-
 βονem, nomines προτίμιον, et diluculum ἀκροκνε-
 φές. Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus,
 noua*

16. ἀποσλεγγίσασθαι] Nisi consultum vide-
 retur in ipsa interpretatione signare voces
 damnatas, possit forte effingendis de Latino
 fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet
 Lucianus. Sic ἀποσλεγγίσασθαι esset de-
 strigulari, εἰληθερεῖσθαι solicalere, προτί-
 μιον proprietum, ἀκροκνεφές summicrepuscu-
 lum, εὐλεξιν benedicum, σοφόνην doctanimum,
 χειρόσοφον maudoctum. Geisner.

καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἑρμηνεύσαι δεξιὸν, εὐ-
λεξιν καλῶν, τὸν συνεστὸν, σοφόν, τὸν ὀρ-
χησὴν δὲ χειρῶσοφον. ἂν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρ-
βαρίσῃς, ἔν ἔσω Φάρμακον, ἢ ἀνοισχυντία·
καὶ πρόχειρον εὐθύς ὄνομα, ἔτε ὄντος τινός,
ἔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητῆ, ἢ συγγραφέως,
ὅς ἔτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
Φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ
καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μη-
δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἴσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοι-
ρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τῶν
πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγος, καὶ ἅς Φασιταύ-
τας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισά-
μενος

noua et absurda nomina; vocans eum, qui eloquen-
do valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόν, salta-
torem vero χειρῶσοφον. Si vero vel in iungendis
verbis peccaueris, vel barbara singula protuleris;
vnum sit remedium, impudentia, ac in promptu sta-
tim nomen, alicuius, qui neque sit, neque fuerit
vniquam, poetae, vel solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probauerit, vir doctus, et linguae
ad summam accuratorem peritus. Verum leges et-
iam non in quidem vetera, neque si quid nugator ille
Isocrates, aut expertus Gratiarum Demosthenes, aut
frigidus Plato, scripsere: sed libros paullo ante no-
stram aetatem editos, et istas quas declamationes vo-
cant, ut comite ab iis instructis habeas, quo in
tempo.

μενος ἐν καιρῷ καταχρησθαι, καθάπερ ἐκ ταμείῃσιν προαιρῶν.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῆ 17), λεγέ-

*tempore abutaris; atque inde, tanquam e penu de-
promas.*

18. *Si vero etiam dicendum sit, et argumenta
quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materi-
em; quaecumque difficilia sunt, facilia dicantur, et*
con-

17. ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῆ] Editi misere hic corrupti omnes. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio indicat, nempe hunc in modum: Ἄπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλώτταν ῥῆμα ἐλθῆ. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῆ ob similitudinem maximam excidisse aīo εὐχερῆ. Parum nouit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖαν κάλυψε, qui nesciat, priuam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: Postulat hoc supplementum sequens ἐκφαυλιζέσθω. Quam imperite diuulsa sint αὐτῶν et ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, vt reuerentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel praua interpun-
ctiōne,

λεγέσθω, καὶ ἐκφραυλιζέσθω, ὡς εἰδέν. ὁλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελήσας, λέγε ὁ, ττικεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἐλθῆ, μηδέν ἐκείνων ἐπιμεληθεῖς, ὡς τὸ πρῶτον, ὡσπερ εἶν· καὶ ἔσι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τῆτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημῖς, περὶ τῆ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς.
πλήν

contemnatur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatas dicito, quodcumque tandem verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas, et secundum post hoc, et post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri.
Vtrum

etione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an vlllo modo huc conueniat, valde dubito; μελήσας aptum esse apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mauult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, vti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proxima voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominatiuum casum, et ab ἐπί regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, vt ἐπί ad γλῶτταν admoueat. *Gesner.*

πλὴν ἀλλ' ἔπειγες, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον
 κοῖν περι ὑβρις ἔ τινος, ἢ μοιγῆ λέγης Ἀθήνησι,
 τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνησι λεγέσθω. ἐπὶ
 πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν ἐκ ἀν
 τιᾶνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ
 Ἑλλήσποντος περυσέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
 Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω,
 καὶ ὁ Λεωνίδας θυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀφρυάδε
 γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ
 τὸ Ἄρτεμισιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα
 καὶ πυκνά, καὶ ἐπίπασα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα
 ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχῆς τὸ
 αἴττα καὶ τὸ δῆπεθεν, καὶ μὴ δαμῆ αὐτῶν δέη·
 καλὰ γάρ ἐσι καὶ εἰκῆ λεγόμενα.

Ἦν

Verum insta, et verba continua, et modo ne tace:
Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis,
quae apud Indos aguntur et Exbatanis, dicantur:
praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine
quibus nihil fiat: et semper navigetur Athos, et pe-
dibus transeat Hellepontus, regaturque sol a sa-
gittis Persicis, et fugiat Xerxes, et Leonidas in ad-
mirazione sit, et legantur sanguineae Oebryadis liti-
rae, et audiantur Salamis, et Artemisium, ac Pla-
taeae. Multa haec sunt et crebra: tum adpersa
paucis illa nomina in summo quasi parent, et florum
instar praevincant: perpetuumque sit illud αἴττα,
atque δῆπεθεν, licet nusquam illis sit opus: quicquid
cum sunt, etiam cum dicuntur temere.

19. Si

Ἦν δέ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοιῆς, πάντα ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶν ποτε ἀπορήτης πράγματος ὠδιδεῖ, τὰς ἀνδρας τὰς δικασὰς ἐνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι οἴου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἴμιαι τῶν κακῶν, πολλὰ καὶ ὁ μηρὸς πατασέσθω, καὶ λαρυγγίζε (18), καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαίρωσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδορεῖ αὐτοῖς. ἦν δὲ ὄρθοι ἐσήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον.

19. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia et fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto, et percussatur femur, tum in modulanti gutture pronuncia, et screatu verba distingue, et inter agendum fluctuante pedice ingredi. Et si te non laudent, indignator illis, et maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, asside-

18. λαρυγγίζε] Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Cor. c. 90. repetit Plinius Epist. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui inum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, et inde tanquam ex ἠχέειω quodam augere modulatioremque reddere sonum studet. Gesner.

ἔξοδον ἔτοιμοι, καθέζεσθαι κέλαιε, καὶ ὅλως, τυρηνίς τὸ πρᾶγμα ἔσω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρχάμενος, ἢ καὶ, ἢ Δίχ, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας γάμων, ἢν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν, καθεζῶτα. οἱ μὲν γὰρ συριέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσουσιν ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἢν δὲ καὶ λέγωσιν τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξασιν δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ φωνήν, καὶ βάδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σε ἐκείνο θαυμάσουσιν, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, ἔχ' ἔξουσιν ὅπως ἀπισήσασιν μὴ ἔχει πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις

affidere illos iubeto, atque in uniuersum, regnum quoddam exerceo.

20. *Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Iouem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum qui nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reicebunt: si quid vero dicant etiam, inuidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et cantillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. In primis*

γοις ἀγωνισὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ
τῆτο, ἔσμικράν ἔχει τὴν ἀπελογίαν, καὶ θαῦ-
μα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥσπερ ἔρα μήποτε γρά-
ψης, ἢ σκεψάμενος παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ
σαφὴς ταῦτά γε.

Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθόν τῶν
δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθοντό σε
καταπεσόμενον, χεῖρα ἔρέγοντες, καὶ παρέχον-
τες εὐρεῖν τὸ λεχθῆσόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαίνων διαλείμμασι 19). καὶ γὰρ αὐ καὶ τῆδε
μελέ-

*primis vero etiam illa extemporality excusationis
non parvam praestat, atque apud populum admira-
tionem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post
aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista
enim aperte deprehendaris.*

21. *Amici autem semper plaudant pedibus, et
mercedem solvant coenarum, si quando labare te sen-
tiant, praebentes manum, et inter moras laudatio-
num inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes.*
Nam

19. τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι] *Moras lauda-
tionum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131.*
Illud artificium dissimulandi haesitationem
tanto felicius procedebat nonnunquam, quod
solebant interdum oratores eius notae, quam
describit noster *resistere subito, et laudem
silentio postere*, ut ait *Fabius l. c. f. 121.*
Hoc ut ponerem dedi Fabio, e quo illud
etiam πηδάτωσαν explicari potest, cum re-
Linc. Op. T. VI. Cc pre-

μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκῆιον, καὶ συνα-
δοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν ταῖς λόγοις. με-
τὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορεῖτωσαν, ἐγ-
κεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφησ μεταξὺ
διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμασία
ὑπὲρ σαυτῆ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς
γίγνησ αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Ποσανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ
πρὸς ἓνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγὼν; καὶ τὰ
τοιαῦτα.

Ὁ δὲ μέγισον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμειν ἀνχγ-
κιστότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων
καταγέλα τῶν λεγόντων, καὶ ἦν μὲν τις καλῶς
εἶπη, ἀλλότρια, καὶ ἔχ ἑαυτῆ δεικνύειν δοκείτω·

ἦν δὲ

*Nam illud quoque tibi curae sit, eborum tibi iuven-
tuti habeas, qui concinat. Haec quidem observanda
tibi in ipsis orationibus. Post ea vero praecurrentem
te deducant, suo rectum satellitio, et de his, quae
dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam,
admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lau-
da, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Paca-
nienfis? Et, Ad unum forte veterum mihi cer-
tamen est? et id genus alia.*

22. *Quod autem maximum, et ad famam paran-
dam in primis necessarium, fere praetermissem.
Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene di-
xerit, aliena, non sua, proferre videatur: si fera-*

tur

*prehendit 2, 2, 9. assurgendi exsultandique
in laudando licentiam. Gesner.*

ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῆ, πάντα ἔσω ἐπιλήψιμα.
 καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ,
 ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ζέ-
 νον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρ-
 όντων ἐπισρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντά, ὡς ναυ-
 τιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ἐνομάτων,
 καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης δὲ μὴ
 πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μηδ' ἀνα-
 σῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δὶς τὸ πλεῖστον· ὑπομει-
 δία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνεται μὴ ἀρεσκό-
 μενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς 20) δὲ αἱ
 ἀφορ-

*sur mediocriter, reprehensione digna sine omnia.
 In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
 enim te conspicuum: et tacentibus omnibus peregrina-
 nam quandam laudationem subiicere memento, quae
 aures praesentium aduertat et offendant, ut nauseent
 omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent.
 Neque vero manum saepe ad laudandum moueas,
 vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte
 aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et
 ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Accipi-*

C c 2 tes

20. ἀμφιλαφεῖς] lit etymon huius nominis
 et rem ipsam praeclare explicat Epict. Ench.
 c. 65. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν
 μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφορητον. Sed pot-
 est hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter op-
 portunum notare: qui reprehendere volunt,
 ansam ubique accipiunt. Gesner.

ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ
 ὦτα, τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θαρρῆν· ἡ τόλμα γάρ,
 καὶ ἡ ἀνασχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον,
 καὶ ὄρκος ἐπ' ἀκροῖς αἰεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθό-
 νος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
 καὶ διαβολὴ πιθανή. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν
 βραχεῖ καὶ περιβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα
 μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω,
 κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν,
 αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας
 λέγειν, καὶ γραμμᾶτις ὑποδεικνύουσι ὑπὸ γυναι-
 κῶν δῆθεν γραφείτα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλες,
 καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπυδάζεσθαι
 δοκεῖν·

*tes autem sunt reprehendendi occasiones apud eos,
 qui pronas ad calumniandum aures habent. Cae-
 terum confidendum est: audacia enim, et impuden-
 tia, et mendacium in promtu, et iusiurandum in
 extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et
 odium, et maledicentia, et calumniae probabiles.
 Haec celebrem te breui et conspicuum facient. At-
 que talia sunt quae extra sunt et apparent.*

23. *In privato autem facinora omnia committere
 tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidi-
 nari, moechari, gloriarique etsi non feceris, idque
 apud omnes dicere, et literulas ostendere scriptas a
 mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, et hoc
 agere, ut mulieres studiose videantur te sectari.*

Nam

δοκεῖν. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τῆτο ἀνοίσα-
 σιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τῆτο σε καὶ ἄχρι τῆς.
 γυναικωνίτιδος εὐδοκιμῆντος· καὶ τὸ δεῖν δὲ
 μὴ αἰδεσθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ
 ἐρᾶσθαι δοκοίης· καὶ ταῦτα γενειότης, ἢ καὶ
 νῆ Δία, Φαλακρὸς ἤδη ὢν. ἀλλ' ἐσωσαν οἱ καὶ
 ἐπὶ τῆτω συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται
 ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῆ τριεῖτε πρὸς τὴν
 ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ
 ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὀρθῶς ὡς λαλίζουσα,
 αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ
 ὑπὲρ τὰς ἀνδρας; εἰ δὲ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοί-
 σεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττῆσθαι χρὴ
 μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα.
 καὶ

*Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent,
 quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratio-
 sus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi
 pudori sit, nisi a viris alterius rei causa amari vi-
 deare, idque barbarius cum iam sis, aut, ita me
 Jupiter, caluus. Sed sint, qui etiam hac ipsa caus-
 sa semper tecum sint. Si vero non sint, serui certe
 sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda
 facultati dicendi vilia accedunt: maior certe impu-
 dentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint
 mulieres, et abunde maledicant ac supra viros. Si
 ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis.
 Verum etiam pice velli oportet maxime sane per
 omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . . Ipsum*

καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἠδέως
 κελιγνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
 ται. δύναται δὲ ἔσολοικίζειν μόνον, ἔδὲ βαρ-
 βαρίζειν, ἔδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπισηκεῖν, ἢ λαιδορεῖ-
 σθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς
 ἔτω πολλὰς τὰς ἔρωτας μὴ διαρκέσης, πάντα
 αὐτῇ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρᾳ 21) γιγνέ-
 σθω, καὶ μηδὲν ἀποσρεφείσθω.

Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐμαθήης (δύνα-
 σαι δὲ οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) φάρρῶν ἐπ-
 αγγέλ-

vero os tibi ad omnia blet facile, et ministret lin-
 gua cum ad sermones, tum ad alia quaecumque pot-
 erit. Potest autem non soloecismos tantum committ-
 ere aut barbarismos, neque nugari solum, aut
 peierare, aut male dicere, aut calumniari ac menti-
 ri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in
 primis ad multos adeo amores si non sufficias. Omnia
 quidem illa norit, et nativa magis fiat, neque quid-
 quam auersetur.

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes
 vero; neque enim quidquam est in illis difficile:
 confi-

21. γονιμωτέρᾳ] Illud monemus, etiam apud
 Longinum l. 31. γόνιμον esse orationis virtu-
 tem, quam forte commodissime expressit
 Peircius, cum nativam reddidit, fecundam
 sublimitatis alii, alii puram, genuinam. Gesner.

αγγέλλομαι ἕκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ
 ἡμῖν ὁμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τῆ-
 το δὲ ἕκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρέσαι
 σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ
 ἐμὲ, ὡς πατρὸς μὲν ἀφανῆς, καὶ ἐδὲ καθαρῶς
 ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ἑρίν καὶ Θυξίν δεδου-
 λευκός, μητρὸς δὲ ἀκεστίας, ἐπ' ἀμφοδίου
 τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν ἔ παντάπασιν ἀδόκι-
 μος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ
 τρέφουσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ
 ἐραστῇ. ἐπιθὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάϊσιν οὔσαν
 κατεΐδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγε-
 νόμην (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ Φίλη Ἀδράστεια,
 πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θρά-
 σος,

*confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tem-
 pore optimum te Rhetora et nobis similem redditum
 iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam,
 quot breui bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vi-
 des enim me, qui ignobili patre natus sim, et ne
 pure quidem libero, ut qui ultra Xoin et Thmum
 seruiert, matre autem sarcinatrice triuiali. Ipse
 vero qui forma viderer esse non omnino contemnenda,
 primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore
 misero atque auaro. Cum autem viderem, banc
 viam essem facillimam, eamque emensus in summo
 iam esse, (Aderant mihi enim, parce cara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confi-
 dentia,*

σος, ἢ ἀμαθία, ἢ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν
 ἐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνόμαζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς
 καὶ Λήδας πασιὼν ὀμώνυμος γεγέννημαι· ἔπειτα
 δὲ γράϊ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγασρίζου-
 μην 22) πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιούμενος γυναι-
 κὸς ἑβδομηκοντέτιδος, τέτταρξ, ἔτι λοιπὰς
 ὀδόντας ἐχέσης, χρυσίῳ καὶ τέτταρξ ἐνδεδεμένους
 πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τῆς πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἀθλον
 καὶ τὰ ψυχρὰ· ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σορᾶς Φιλύμα-
 τα, ὑπερήδισά μοι ἐποίει ὀλιμὸς· εἶτα ὀλίγα
 δεῖν, κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστη,
 εἰ μὴ

*dentia, inscitia, impudentia). primo quidem non
 amplius Poseidoni, nominor, sed iam Iovis, et Ladae,
 pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me
 ad animum mulierem, a qua primum laute aler, et
 amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes
 adhuc quatuor habentem reliquos, auro reuictos et
 ipsos. Veruntamen paupertatis causa laborem susti-
 nui, cum frigida illa de capulo oscula suauissima
 mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin
 beres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi
 seruus*

22. ἐγασρίζουμην] Recte Attici Phrynichus, Tho-
 mas Magister, ipse Hesychius, ac Suidas
 aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον
 τρέφεισθαι, ἐπιπλάσθαι, κορέννυσθαι,
 χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεισθαι. Sic cer-
 te hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam
 licentiam reprehendit. Gesner.

εἰ μὴ κατάρατος: τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν ἐωνημένος.

Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλῆν, ὁμῶς εὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαιῶν, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδὼς τὰ πολλὰ, καὶ τὰς δικάζας τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνῶ μένος. καὶ ἠττώμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοῖνικὲς 23) δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ ἡλαῖροι ἐσεφανωμένοι τῶτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσυχεῖς χρωμα τοῖς δευλεύσιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῆ τρέφ

seruus execrabilis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse eintum.

23. Praeceptus igitur eiectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in iudiciis probandum me praeebo, praevuaricans saepe, et iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca vitor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum

C c 5

23. οἱ Φοῖνικες] De palmis ad ianuas Rhetorum et caussidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐσεφανωμένη, vt ad θύρα referatur: sed necesse non est. Gesner.

πῆ; καὶ πολὺ πρότερον 24) τῶν λόγων, καὶ τὸ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ τῆτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἔ. μικρὸν ἔμοιγε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νή τὴν πάνδημον 25), πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἔ. μικρὸν ἐπισπασάμενος.

Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύεταί· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοισι, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.

καὶ
peruersitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non paruum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione, gratiam mihi non parvam conciliaui.

26. *Sint ista satis!* Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moueare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio deside-

24. καὶ πολὺ πρότερον] Repeto ἀπὸ τῆ κοινῶν verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitium hominis norunt, odio tantum illum habent ob orationis peruersitatem, cum primum audiere. *Gesner.*

25. τὴν πάνδημον] Hic *Vencrem Deam* quidem intelligi notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem vniuersam suam nationem orator adipiscitur. *Gesner.*

καὶ ἔδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔντε-
 ταις δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθε-
 σιν εὐδοκίμειν, καὶ ἐπέραςεν εἶναι, καὶ γαυεῖν
 ἂ γράων τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέ-
 τής καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν
 Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ Πλάτωνος ἐκεῖνο πτηνὸν
 ἄρμα ἐλαύνοντα Φέρεσθαί, σοὶ μᾶλλον πρέπειν
 περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγριότης γὰρ καὶ δειλός εἰμι) ἐκστήσομαι
 ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῆ ῥητορικῇ ἐπι-
 πολάζων, ἀσύμβολος 26) ὣν πρὸς αὐτὴν τὰ
 ὑμέτε-

siderabas; neque quidquam te prohibebit, quo
 minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas,
 tum bene audias apud multitudinem, et amabi-
 lis sis, ducasque non animum quandam comicam,
 vt tuus ille legislator et magister, sed mulierem
 pulcherrimam Rhetoricen, adeo vt magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru ve-
 ctum ferri, quam ipsum de Ioue dicere decuis.
 Ego vero, ignauus enim et timidus sum, de via
 vobis decedam, et desinam Rhetoricen sectari,
 qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris vti non
 possim.

26. ἀσύμβολος] Versionem Gesneri ad vul-
 gatam ἀσύμβολος esse factum, quilibet vi-
 det; sed alterum potius esse credens, iam
 verterem: qui vestra ad illam spectata, (i. e.
 cum illa) consiliare nequeam. ἀσύμβολος enim
 a συμβάλλομαι conicio, hic est, qui conie-
 ctura

ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὡς ἀκο-
νιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον
τῆτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, - ἀλλὰ τῷ ῥά-
σῃν καὶ πρανῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pul-
vere praedicandos vos atque admirandos praebe-
te, illud solum recordati, non celeritate vos ve-
stra vicisse, qui velociores iudicati sitis, verum
quod facillimam et declivem viam elegistis.

ctura adsequi nequit; et licet ἀσύμβολος
quoque bonum esset, si solum poneretur;
tamen haud adsequor, quo modo cum πρὸς
αὐτὴν et ὑμέτερα construi possit; ideo id
adripui quod intelligo. Reitz.

Φιλο-

Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.

Τυχιάδης καὶ Φιλοκλείς.

ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τῆτό ἐσιν, ὃ τὰς πολλὰς εἰς ἐπιθυμίαν τῆ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτὰς τε χάρειν μηδὲν ὑγιᾶς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῶσι μάλικα προσέχων τὸν νῦν;
 ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐσιν, ἃ τὰς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀπεβλέποντας. ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασίν, ἐδὲ περὶ τῶν ἡρώων, ὑπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαρῶν ἔτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνῳ τινὲς αὐτῶν

Philopseudes, sive incredulus.

Tychiades ac Philocles.

TYCH. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYCH. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel

τῶν ἀξιοί, ὅποσοι ἢ πολεμίας ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιᾷτῳ Φαρμάκῳ ἐχρίσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, τὴν τε αὐτᾷ ψυχὴν ἀρνούμενος, καὶ τὸν νόσον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὧ ἄρισε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἀνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλᾷ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἀδεμιάᾳ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τῆς ἐν ἐσέλῳ εἰδέναι, τίς ἀγαθᾷ τῆτο ποιᾷσιν.

ΦΙΛ. Ἡ πᾶ κατανερόηκας ἤδη τινὰς τοιᾷ-
 τες, οἷς ἐμφυτος ἔρωσ ἐτός ἐσι πρὸς τὸ ψεῦ-
 δος; ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοί· εἰσιν οἱ τοιᾷτοι.
 ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοίαν χρὴ αἰτίαν
 εἶναι αὐτοῖς φάναι τᾷ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε
 τὸ

hostes deciperunt, vel ad salutem salū remedio
 in malis vsi sunt, qualia etiam Vlysses multa fe-
 cit, dum vel suam vitam redimeret, vel redi-
 tum sociorum. Verum de illis dico, vir optime,
 qui praeter necessitatem longe mendacium verita-
 ti praeponunt, eaque re delectantur, et nulla
 causa necessaria in ea versantur. De his scire
 velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, qui-
 bus insitus fit talis amor mendacii? TYCH. Et
 plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo
 aliud causae illis esse, quam amentiam, dicen-
 dum est, quod verum non dicunt, quando quod
 possi-

τὸ χεῖρισον ἀντὶ τῆ βελτίου. προαιρουῖνται.
 ΤΥΧ. Οὐδὲν τῆτο· ἐπεὶ πολλὰς ἀν ἐγὼ σοι
 δείξαιμι, συνετὰς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυ-
 μασιὰς, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας I) τῆτω τῶ
 κακῶ, καὶ Φιλοψευδῆς ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με,
 εἰ τοιᾶτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαί-
 ρουσιν αὐτὰς τε καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐξαπα-
 τῶντες. ἐκείνας μὲν γὰρ τὰς παλαιὰς πρὸ ἐμῆ
 σε χρὴ εἰδέναί, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν
 Κνίδιον, καὶ πρὸ τῆτων, τὰς ποιητὰς, καὶ τὸν
 Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφω
 τῶ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπα-

... τῶν
 pessimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
 nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi osten-
 derim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia,
 nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum
 studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri,
 optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque et
 illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim
 antiquos prius quam ego, ut noueris, oportet,
 Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante hos,
 poetas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos,
 scripto vfos mendacio, adeo ut non ino-

I. ἐαλωκότας] Hoc exemplum Ienius ad Ty-
 ran. c. 12. adlegat, quo probet hoc participi-
 uum actiuum, aequè ac ἀλῆς valere passiuè. Re-
 sponde; et quidem perpetuo apud alios etiam,
 vid. Bud. Comment. L. Gr. et Scheidii Ind.
 Herodiani. Reitz.

πάντας τότε ἀκρόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις
 ἡμῶν διήκνεισθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδόχῃς ἐν
 καλλίσοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμενοι. ἐμοὶ
 ἄν πολλὰ κίς ἀδῆσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅπου
 ἔσαν ἔρχιν ἑταίρην, καὶ Προμηθέως δέσμῃ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδῃ
 πᾶσαν τρυφίδα, καὶ ὡς δι' ἔρωτος ὁ Ζεὺς ταῦρος
 ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄριον ἢ
 ἐς ἀρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσας, καὶ Χιμαί-
 ρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ἕσα τριαῦ-
 τά, πάνυ ἀλόγοτα, καὶ τεράστια ἰουθίδια, πύ-
 δων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ 2),
 καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων.

Καί-

do, qui tum erant, auditores suos deceperint,
 sed ad nos etiam mendacium successione quadam
 verbis, versibusque pulcherrimis commendatum,
 peruenerit. Itaque saepe subit illorum vicem
 pudere, cum Caeli castrationem et vincula Pro-
 methei enarrant, et seditionem Gigantum, et
 totam inferorum tragoediam, et vt propter amo-
 rem Iupiter sit taurus vel cycnus factus, et vt ex mu-
 liere in auem aut vrsam aliqua mutata sit. Ad haec
 vero Pegasos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cy-
 clopes, et quae sunt ex eo genere, absurdac omni-
 no et portentosae fabellae, puerulorum mentes
 mulcere aptae, qui Laruam Lamiamque metuunt.

3. Quam-
 2) τὴν Μορμῶ 1) Μορμῶ, ἢ ἢ μορμῶν, ὅρος
 laruam

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἔ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τῷ Διὶ τάφον δεικνύοντες ἐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδοῦσθαι φασί, καὶ τὰς πρώτας ἀνθρώπους ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λίγανα· πολὺ σεμνότερον ἔστι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων, Σπαρτῆς τινὰς ἀναβεβλασθηκένας διηγῶνται. ὅς δ' ἂν ἐν ταῦτα καταγέλασα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζῳ ταῦτα, Κοροίβη τινὸς, ἢ Μαργίτη νομίζου

3. Quamquam poetarum forte tolerabilia fuerint mendacia. Quod vero iam ciuitates et gentes multae, communiter, et publice, mentiuntur, qui non ridiculum? Si Cretenses Iouis sepulcrum ostendentes non erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra exstitisse aiunt, primosque homines, olerum instar, de Attico solo enatos: multo hi quidem speciosius quam Thebani, qui de serpentis dentibus Spartos (*sarinos*) quosdam germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cuiusdam aut Margitae iudicet,

laruam esse, pueris terrendis confictam a nutricibus, vnde μορμολύττειν est, et μορμολύκειον, peruulgatum est. *Gesner.*

Laes. Op. T. VI,

D d

μίχοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι
 διὰ τῆ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνκ
 ἦκεν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ
 Ὀρειθυϊαν ὑπὸ τῆ Βορέα ἀναρπασθῆναι, ἀσεβῆς
 ἔτος γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ἄτω προ-
 δόλοις καὶ ἀληθεῖσι πράγμασιν ἀπιστῶν: ἐς τε-
 σθῆτον ἐπικρατῆ τὸ ψεῦδος.

ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδη, καὶ
 αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν ἂν. οἱ μὲν
 τὸ ἐκ τῆ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγ-
 καταμυγνύοντες τῇ γραφῇ, ἔπερ μάλιστα δέον-
 ται πρὸς τὰς ἀκροτάς. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θε-
 βῆσιοι, καὶ εἴ τινας ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφχι-
 νουται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γὰρ τις
 ἀφέ-

dicet, credere, aut Triptolemum per aëra vectum
 alatis draconibus, aut Panem venisse ex Arcadia
 auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
 Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet,
 qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget.
 Eo usque mendacium inualuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, et ciuitates
 veniam consequantur; alteri suauitatem ex fabu-
 lis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptio-
 ni admiscentes, qua scilicet maxime, ad audito-
 res suos opus habent: Athenienses vero ac Thebs-
 ni, et si qui alii, angustiores talibus commentis
 reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia
 fabulo-

ἄφελοι τὰ μυθώδη ταῦτα: ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἔδδν ἂν κωλύσῃ λιμῶ τὲς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρεῖναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθῆς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἔνεκα τοιαύτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εικότως δοκοῖεν ἂν.

ΤΥΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι τῆ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκῆσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιῶν ἐρχόμενῃ, ἔ Φέρων τῆ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλ' ἔ με ὡσπερ αἱ Ἐρινύες ἐξήλκσαν, πολλὰ τεράσια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος. ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξίπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ ἔδδς ἂν ἔδδ πισεύσαιεν, οἷς ἐκάϊνος, ἔτω βαθὺν

fabulosa ista, nihil prohibuerit fame-torum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

5. ΤΥΧΗ. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, vbi incredibilibus multis et fabulosis auditis; vel potius in media eorum enarratione, discessi, qui ferre egressam modum licentiam non posseim. Sed tanquam Furiae quaedam me ciecerunt, illo portentosa multa et absurda enarrante. PHIL. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque quisquam temere crediderit, illum, qui proli-

βαθὺν πώγωνα καθεμένος, ἑξηκοντάτης ἀνῆρ,
 ἔτι καὶ Φιλοσοφία ζυγὼν τὰ πολλὰ, ὑπομεί-
 νειεν ἂν καὶ ἄλλο τιτὸς ψευδομένε ἀκῆσαι παρ-
 ῶν, ἔχ' ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοιᾶτον. ΤΥΧ.
 Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῦρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπισώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς
 πλείστοις, παραζησάμενος τὰ παιδία, ὥσε με
 καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐνοεῖν.
 ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοισ, καὶ ἔξω εἶη τῆ καθεστικό-
 τος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσᾶτον χρόνον
 ἐλελήθει με ὑπὸ τῆ λεοντῆ γελοῖόν τινα πίθη-
 κόν περισέλλων, ἔτως ἄτοπα διηγείτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα' πρὸς τῆς Ἑσίας, ὦ Τυχιάδη; ἐθέ-
 λω

xam adeo barbam submiserit, hominē sexage-
 narium, et in Philosophia diu versatum, vel su-
 stinere posse, vt audiat alium se praesente men-
 tientem, nedum vt ipse tale quid audeat. TYCH.
 Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deieraue-
 rit ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum*
caput iuraret) interponens, vt etiam vultu in il-
 lum defixo varia cogitarem: iam quidem furere
 hominem, et mente non constare; nunc, im-
 storem esse ac tamdiu me fugisse, qui leonina pel-
 le simium tegeter ridiculum; adeo absurda narra-
 bat. PHIL. Quasenam ista? per ego te Vestam

ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοισ, καὶ ἔξω εἶη τῆ καθεστικό-
 τος, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσᾶτον χρόνον
 ἐλελήθει με ὑπὸ τῆ λεοντῆ γελοῖόν τινα πίθη-
 κόν περισέλλων, ἔτως ἄτοπα διηγείτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα' πρὸς τῆς Ἑσίας, ὦ Τυχιάδη; ἐθέ-
 λω

λω γὰρ εἰδέναί ἦν τινὰ τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τη-
λικέτω τῷ πώγωνι ἔσκεπεν.

ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκληις,
Φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχο-
λὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι
δεόμενος (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς οἴσθαι) ἀκῆσας
πρὸς τὴν παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλ-
θοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος 3), ἀμφοῖν ἕνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κῆϊνον
ἴδοιμι (ἠγνοῆκεν γὰρ ὡς νοσοῖη) παραγίγνομαι
πρὸς αὐτὸν· εὕρισκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντι-
χον ἔτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον
προεξ-

rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub
tanta barba tegat vanitatem.

6. TYCH: Solebam etiam alias, Philocles,
ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie
vero cum Leonticho conuento mihi opus esset,
qui meus, vt nosti, sodalis est, audissemque ab
eius puero, mane abiisse ad Eucratem, vt aegro-
tantem viseret; vtriusque caussa, vt nempe et
Leontichum conuenirem, et viderem ipsum,
ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leonti-
chum quidem non amplius ibi inuenio, qui paul-
lo ante, vti dicebant, discessisset: sed alios fre-

D d 3

quen-

3. νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος] ἐπισκέψασθαι
proprie esse iniisere aegros, docet *Elsner*.
ad *Matth.* 25, 36. ἠσθένησα, καὶ ἐπισκέ-
ψασθέ με. *Reitz.*

προεξεληλυθώς) ἄλλας δὲ συγγενεῖς, ἐν οἷς Κλεό-
 δημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δει-
 νόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ
 ταῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξίζοντα,
 ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην
 τῶ ἀνδρῶν, καὶ ταῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνά-
 μιναι. ἔργα οἷος ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους,
 καὶ πανκρέτους; ὅ, τι περὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ
 ἐκείνης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ
 μόνον καὶ Φοβεράς τὴν πρόσσωψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, σίμαι,
 τῆς νόσου ἐπικληθεῖς, καὶ ῥῆθ' ἔδοκε ἤδη ἔχειν
 ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντροφῶν ἦν.
 τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατε-
 ληλύθει. καθεξέσθαι ἔν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῆ κλί-
 νῃ ὁ

quentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus,
 et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum
 qui Platoniarum disputationum causa admira-
 tioni esse postulat, tanquam qui solus accurate
 sententiam viri perceperit, et interpretari possit
 aliis. Vides, quos tibi viros narrem sapientia
 omni et virtute praeditos, quodque caput rei est,
 de vnaquaque secta, venerabiles omnes, ac tan-
 tum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero
 aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto,
 aduocatus. Ac iam mollius videbatur habere
 Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio
 enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur
 assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates,
 sub-

νῆ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἤρέμα ἐγκλίνας τῇ Φω-
νῆ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδέ με, καίτοι βρωῶν-
τος αὐτῆ καὶ διατεινομένῃ, τί μεταξὺ εἰσιῶν
ἐπήκρον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτῆ, ἀπολογησάμενος τὰ
συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσῆντα, καὶ ὡς
ἐπεὶ ἔμαθον, δραμαῖος ἔλθοιμι; ἐκαθεζόμενον
πλησίον.

Οἱ μὲν δὲ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τῆ νοσήματος
τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξ-
ίοντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑπο-
βάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησί,
τῇ ἀρισερῶτις ἀνελόμενος χαμέθεν τὸν ὀδόντα
τῆς μυγᾶλης, οὕτω Φορευθείσης, ὡς προεῖπον,
ἐνδῆ-

submissa paullum ad infirmitatem significandam
voce, cum me vidisset, quamquam clamantem
illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso
ingressu audirem. Et ego summa cautione adhi-
bita, ne forte pedes illius attingerem, excusatio-
ne illa vulgari prolata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim statim venisse, pro-
pe illum assedi.

7. Illi forte iam de morbo partim dixerant, par-
tim adhuc disputabant, insuper vero etiam cura-
tiones unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam
Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis hu-
mi tollat dentem mustelae, ita vni dixi interfectae,

ἐνδήσειεν εἰς δέριμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος,
 εἶτα περιαψίς περὶ τὰ σκέλη· αὐτίκα παύεται
 τὸ ἀλγῆμα. ἔκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμα-
 χος, ἐγὼ ἦρχσα ἐλάφῃ ὁσὲν ἰγλείας, ἔτι παρ-
 θέντῃ καὶ ἀβίτῃ· καὶ τὸ πρῶγμα ἔτω πιθανώ-
 τερον· ὡκὺ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἐρρωτῆ μάλιστῃ
 ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἀλκιμος μὲν, καὶ τὸ
 λίπος αὐτῆ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες
 ἐκ τῆς πώγωνος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναντο, εἴ-
 τις ἐπίσμητο αὐτοῖς χεῖρσθαι μετὰ τῆς οἰκείας
 ἐπωδῆς ἐκάστῳ. ποδῶν δὲ ἴσασιν ἦμισθῃ ἐπαγγέλ-
 λεται. καὶ αὐτὸς, ἦδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ἔτω πάλ-
 λα ἐγίγνωσκον ἐλάφῃ χεῖρσθαι τὸ δέριμα εἶναι 4)

διέτι
 et extoriat modo leonis pelle deliget, ac deinde cir-
 cumponat cruribus; statim cessat dolor. Non leoni-
 na, inquit Dinomachus, audiui equidem, sed cer-
 vae virginis et nondum initae: et probabilior sic res
 est: celerem enim cervam et robustum maxime pedibus.
 Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et ma-
 nus dextra, et pili de barba recti, multum valeant,
 si quis cum suo quodque carmine adbibere possit.
 Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quo-
 que, inquit Cleodemus, ita olim puzabam, cervae
 oportere pellem esse, propterea quod velox cervae.
 Sed

4. χεῖρσθαι — εἶναι] Nonnihil incommodi prae-
 ferunt hi infinitivi; verum quia recte ἐστὶ
 χεῖρσθαι licet uti, vel utendum est, dicitur; non
 offen-

διότι ὠκὺ ἔλαφος. ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σο-
φός. τὰ τοιαῦτα, μετεδιόχεθ' ἡμῶν εἰπὼν ὠκυτέ-
ρος εἶναι τῶν ἐλάφων τὰς λέοντας. ἀμέλει,
ἔφη, καὶ αἰεῶσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν
οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τῷ Λίβυος.

Ἐγὼ δὲ, οἶεσθε γάρ, ἔφη, ἐπωδαῖς τισι
τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρ-
τήμασι, τῷ κακῷ ἔνδοσιν διατρίβοντος; ἐγέλα-
σαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεργνω-
κότες μου πολλὴν τὴν ἀνοίαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιστάμην
τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν ἄλλοις φρονῶν
ἀντεῖποι, μὴ ἔχῃ ἄτως εἶχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς
Ἄντι-

*Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me do-
cuit, cum diceret, velociores esse leones cervis. Ni-
mirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.*

3. At ego, *Puzatis enim, dicebam, incantatio-
nibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra ap-
pensis, cum tamen intus habitet malum? Ridebant
in hoc sermone meo, ac manifestum erat con-
demnari ab illis multam meam inscitiam, quando
nescirem, quae essent manifestissima, ac de qui-
bus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se
haberent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-
deba-*

offendet peritum, utrumque infinitè, ut
structura postulabat, efferri. Reitz.

Ἄντιγονος ἐδόκει μοι ἠσθῆναι τῇ ἐριότησει μὲν
 πάλαι γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμα, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ
 Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἶνον τε παραγγέλ-
 λων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ
 ἔλωσ ὑφαιρεῖν τῷ τόνῳ ς). ὁ γὰρ Κλεόδημος,
 ὑπομειδιῶν ἄμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη;
 ἀπίστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιαύτων γί-
 γνεσθαι τινος ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι
 γε ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥῖναι κορύζης με-
 σὸς εἶην, ὡς πιθεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοπιώ-
 νοντα

debatur delectari mea interrogatione, olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua
 afferre vellet Eucrati; et vino illum abstinere
 iubens, et vesci oleribus, et in vniuersum de
 contentione remittere. Cleodemus ergo subri-
 dens, *Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
 tibi videtur, quasdam existere e talibus utilitates
 ad morbos? Mibi vero, inquam; nisi omnino pi-
 sunita plenus mibi sit nasus, ut credam, externa,*
 et

5. ὑφαιρεῖν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare ta-
 cite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum
 et carnes, sic etiam circa res venereas,
 quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet
 generalius nomen ad omnem contentionem
 vehementiōrem pertinere non ignorem.
Gesner.

τῆντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγείρασι τὰ νοσήματα με-
τὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν
εργεῖν, καὶ τὴν ἰακὴν ἐπιπέμπειν προσαρτώμε-
νά. τὸ δ' ἐκ ἂν γένοιτο, ἃ δ' ἦν ἐς τῷ Νεμείῳ
λέοντες τὸ δέρμα ἐνδήση τις ἑκαταίδεκα ὄλας μύ-
γαλάς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλὰ
κις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ
αὐτῷ δέρματι.

Παῖν γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἰς
καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ ἐμέλυσέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν
τινα τρίπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, ἔδὲ τὰ προφανέστατα
ἂν παραδόξως θύμ ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρε-
τῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς κατα-
θέσεις, θέλξεις,

*ei quae nihil communicent cum internis rebus, mor-
bos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dici-
tis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si
appendantur, immittere? Enimvero hoc non conti-
gerit, neque si quis in pelle de Nemeaco leone sex-
decim rotas mustelas deligeret. Ego enim leonem ip-
sum saepe claudicantem prae dolore in integra sua
pelle vidi.*

9. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus,
neque talia discere curasti, quemadmodum, cum
morbis adhibentur, prosunt: ac videris mihi ne ma-
nifestissima quidem ista recipere, febrium intermis-
sionum depulsiones, et serpentium mulcedines, et

sumo.

θέλξεις, καὶ βεβώνων ἰάσεις, καὶ τὰλλα ὁπό-
σα καὶ αἱ γραῖες ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ ἐκείνα γί-
γνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε ἔχῃ ταῦτα οἴησθαι
γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ'
ἐγὼ, Συμπερίνη, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φα-
σίν, ἐκκρέεις τὸν ἦλον. εἰ δὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦ-
τα ὅλλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνόμενα
ἦν γὰρ μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον
διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τῆ τε πυρετῆ, καὶ
τῆ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ
ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τῆτο ἐκ τῆ βεβῶ-
νος δραπετεύοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λε-
γόμενά ἐσι.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἢ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοι-
αῦτα λέγων, εἰ δὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶει
τὰς

*tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae
iam et anus faciunt? Si vero illa fiunt omnia, quid-
ni et ista putabis fieri a similibus? Ea quae non
consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, et
clauo, quod aiunt, clauum eiicis. Neque enim,
quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Ni-
si enim prius eo conuersa disputatione persuaseris,
quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tu-
more, vel diuinum nomen, vel sermonem Barbari-
cum, et propterea de inguinibus aufugiente; ad hoc
quae dicis aniles sunt fabulae.*

10. *Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui-
dicis, neque Deos credere, si quidem non putas fie-*

τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γί-
 γνεσθαι. τῆτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ
 ἄρισε· κωλύει γὰρ εἶδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως
 τὰ τσιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεὸς σέ-
 βω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ἰρῶ, καὶ ἅ εὖ ποιῶσι τὰς
 κάμνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνι-
 ζάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖ-
 δες αὐτῶ, ἤπια Φάρμακα πάσσοντες, ἐθερά-
 πουν τὰς νοσῶντας, καὶ λέοντας καὶ μυγάλας
 περιάπτοντες.

"Ἐα τῆτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμά-
 σιον τι διηγήσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μεράκιον ἔτι,
 ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δέ
 τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελουργόν,
 ἔρρω-

*ri posse, ut per diuina nomina sanationes conuin-
 gant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir op-
 time. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, ta-
 men talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et
 curationes illorum video, et quae bene faciant lu-
 borantibus, quos medicamentorum et medicinae ope-
 ra restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii,
 medicamentis bonis miscendis sanabant aegrotos,
 non leonibus mustelisque alligandis.*

II. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile
 quiddam vobis enarrabo. Adolescentulus eram cir-
 ca quatuor et decem fere annos. Venit autem ali-
 quis patri nuntians, Midam vinizorem, robustum
 caeze-

ἔρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίτην, καὶ ἐργατικὸν
 ἀμφὶ πλῆθυσαν ἀγορῶν, ὑπὸ ἐχέοντος δαχτυλέου
 τα, κείσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδύν-
 τι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι πε-
 रिπλέκοντι, προσεργύσαν τὸ θηρίον, δακύν κα-
 τὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι,
 καὶ καταδύνασθαι αὐθις ἐς τὸν Φωλεὸν, τὸν δὲ οἰ-
 μώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά
 τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐρωῶμεν
 αὐτὸν ἐπὶ σκίμπος ὑπὸ τῶν ἐμοδῶλων προσ-
 νομιζομένον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδνόν, μυδαῖν-
 τα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπιέοντα. λε-
 λυπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρῶν
 Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον
 τῶν Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίσθαι μέτειμι, ὅς ἰά-

σεται

caetera seruum, ei efficacem, pleno foro a serpente
 morsum, iacere iam putrescente crure. Deligantē
 enim palmites, et palis applicanti, adrepentem vice-
 ram, morsu apprehensisse pollicem, ac subito suam rur-
 sus cauernam subiisse: illum vero plorare, qui peri-
 ret doloribus. Haec igitur nunciabatur: ac Mi-
 dam videbamus ipsum in grabato adferri a conser-
 vis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescen-
 tem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spiran-
 tem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui
 forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim
 tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos
 vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Ex

ne

σεταμ τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέ-
γων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέζησε τὸν Μί-
δαν, ἐπωδῆ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τῆς σώμα-
τος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποῦϊ τεθνηκυίας
παρθένης λίθον ἀπὸ τῆς σήλης ἐκκόψας. καὶ
τῆτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς
ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' ἧ ἐκεκόμισο, ὥχε-
το ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιῶν. τοσῶτον ἢ ἐπωδῆ ἐδυ-
νήθη, καὶ ὁ σηλίτης ἐκεῖνος λίθος.

Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια, ὡς κλη-
θῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπῶν
ιερατικά τινα ἐκ βίβλων παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ,
θεῖω καὶ δαδί καταγίσας τὸν τόπον, περιελ-
θὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπυτὰ ἐντὸς
τῶν

ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, re-
stituit Midam, carmine quodam eiciens de corpore
venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem,
quem de columella sepulchrali virginis defunctae exci-
derat. Atque hoc fortassis mediocre videntur: quam-
quam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat
grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud
valuit et ille lapis de sepulchro.

12. At ille alia quoque patrauit vere divina. In
praedium enim cum abiisset, mane, pronuncians ex
veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sul-
phur et facem tribus circuitibus lustrato, quosquos
intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant
igitur

τῶν ὄφρων. ἦγον ἔν' ὡσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπιώδην ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερῆσαι, καὶ ἀκοντιαί, Φρῦνσί τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων παλαιός, ὑπὸ γήρωσ, οἴμα, ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, παρακῆσας τῶν πρὸς ἀγμάτων· ὁ δὲ μάγος, ἔκ' ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφρων τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἐπέμψεν ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κείνος. ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ πρεσβυτῆς ὄνεός, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεί-
 νος,

igitur velut tracti ad incantationem angues multi, et aspidēs, et viperæ, ac cerastæ, et iaculi, et rubæ, ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat crepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit illos Babylonius: ac illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem, vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingredieba-

νος; ἐπεσηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεό-
 δημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σε πά-
 λαι τὰ τοιαῦτα (ὡμην γὰρ εἶδενί λόγῳ δυνατὸν
 γίνεσθαι ἂν αὐτὰ πισεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶ-
 τον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον (ἐξ
 Ἵπερβορέων δὲ ἦν ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ
 ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχῶν. τί γὰρ εἶδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὄρῶντα διὰ τῆ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας
 εἴσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς
 διεξιόντα, καὶ σχολῆ, καὶ βράδην; σὺ ταῦτα,
 ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἵπερβόρεον ἄνδρα πέτό-
 μενον, ἢ ἐπὶ τῆ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα
 ἦδ' ὄς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μά-
 λιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
 ταῦτα,

*diebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit:
 ego vero, et ipse magis etiam quam tu incredulus
 circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse
 putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volan-
 tem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicti-
 tabat ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus
 tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem,
 qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, su-
 per aqua incedere, per ignem transire otiose et gra-
 datim. Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperbo-
 reum hominem volare, et super aqua incedere? Ego
 vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut
 plerumque illi calceantur. Nam parua illa quid
 Luc. Op. T. VI. E e dicere*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτε, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ ὀξίμοντας ἀνάγων, καὶ νεκρὰς ἐώλως ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἐκάτην αὐτὴν ἐναργῆ περὶ αὐτῆς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῆς Ἀλεξικλέως. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τῆς πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν ἐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημανέτης θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήματο πρὸς τὰς λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τῆς Περιπάτου ἠπίσαστο· ἔς καὶ ὀκτωκαιδεκάτης ὡν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμηχανῶν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν.

dicere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, diemonibus euocandis, mortuis veteribus reuocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna.

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum patre vix mortuo adisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinisset, omnia iam Peripateticae scholae placita didicisset, qui duodevicensi annorum adolescens iam analysi uteretur, et acroamaticos de natura libros ad finem usque pertractasset. At tamen consilii circa suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero,

πάν. ἐγὼ δὲ ὡσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα,
 τὸν Ἑπερβόρειον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν,
 ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ πικραυτίαια. (ἔδει
 γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα
 δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τη-
 ρήσας τὴν σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ
 τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) βέθρον τε ἐρυζάμε-
 νος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περιμέσας νύκτας
 ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν
 πατέρα τῆς Γλαυκίης, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶ-
 τα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
 ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ
 ἐρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπα-
 γομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
 σπασε, πολύμορφόν τι θεάμα, καὶ ἄλλοτε
 ἄλ-

vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum
 magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
 rum mercede interposita; oportebat enim statim nu-
 merare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui
 daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset
 Lunam, tum enim plerumque talia sacra peragun-
 tur, fossa in subduali domus depressa, circa me-
 diam noctem euocavit nobis primo quidem Anaxiclem,
 patrem Glauciae, ante menses septem defunctum.
 Graviter autem ferebat senex amorem, atque ira-
 scabatur: denique vero tamen amare illi permisit.
 Post vero Hecaten euocavit; quae Cerberum secum
 duceret, et Lunam detraxit, multiforme spectacu-
 lum,

ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν (6) ἐπεδείκνυτο, εἶτα βῆς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' ἐν ὅ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλῆ ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἔχε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπιατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέση κόπτεσθαι τὴν θύρην ἐκείνη, καὶ εἰσελθῆσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέσθαι ἐρῶσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρύωνων ἠκέσθαι ἀδόντων. τότε δὲ ἦτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς Ἴον ἕρανόν, καὶ ἡ Ἐκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματ' ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξέπέμψαμεν περὶ αὐτὸ πρὸ σχεδὸν τὸ λυκανγῆς.

Ei

lum!, diuersamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum hoc fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset paruum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Auolat lutum, nec ita multo post adstirix illa pulsans ianuam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo dum galloium cantum audiremus. Tunc nempe Luna euolauit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra euanescere, et emissimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem.

15. Ημε

6. γυναικείαν μορφήν] Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referti constat. Gesner.

Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδη, ἢ ἂν ἔτι ἠπί-
 σησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ
 λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν εἴγε εἶδον
 αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια
 ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν
 Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἑραστὴν γυναῖκα καὶ πρὸ χει-
 ρον· ἐχ' ὁρῶ δὲ τίνος ἔνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν
 τῆ πηλίνῃ πρεσβευτῆ, καὶ μάλα τῆ ἐξ Ἑπερ-
 βορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἦν εἴκοσι δραχμῶν
 ἀγαγεῖν ἐς Ἑπερβορέας δυνατὸν ἦν. πάλιν γὰρ
 ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ γυνὴ, καὶ
 τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέποιθεν. ἐκεῖνα μὲν
 γὰρ ἦν ψόφον ἀκέσῃ χαλκῆ, ἢ σιδήρεα πέφθυ-
 γε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀρ-
 γυρίων

15. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fi-
 dem negares dicentibus, esse multa in incantationi-
 bus vtilia. Recte, inquam, mones. Crederem
 enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto,
 parata est, si non ita acute ut vos videre talia pos-
 sum. Verum enim vero, novi enim Chrysidem,
 quam dicis, amatricem mulierem, facilemque ex-
 promptam, non video quam ob causam opus habue-
 ritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis,
 ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos
 abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini
 cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam
 illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe et haec vos dicitis: haec autem argentum si
 E e 3 qua

γυρίον πρὸ ψοφῆ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἤχον· ἄλ-
 λως τε καὶ θαυμάζω αὐτῆ τῆ μάγῃ, εἰ δυνά-
 μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλεσιωτάτων
 γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμ-
 βάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολό-
 γος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέρασον ἐργάζεται. γελοῖα
 ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἠδέως ἀν' ἐρώμην σε τί περὶ τέτων
 φῆς, ὅσοι τὰς δαιμονῶντας ἀπαλλάττεσι τῶν
 δειμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ φά-
 σματα. καὶ ταῦτα ἐκ ἐμῆ χρῆ λέγειν, ἀλλὰ
 πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
 τὸν ἐπὶ τέτων σοφιστῆν 7), ὅσας παραλαβὼν
 κατα-

qua tinniat, venie ad sonum. Alioquin ipsum quo-
 que M.igum admiror, si cum possit ipse amari a di-
 tissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipe-
 re; pro quatuor minis fordidus homo Glauciam red-
 dit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fi-
 dem neges omnibus.

16. Itaque lubens interrogauerim te, de illis quid
 sentias, qui daemones liberant terroribus, aper-
 te adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec
 me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum
 illum e Palaestina, talium curationum Sorbistam:
 quot

7. ἐπὶ τέτων σοφιστῆν] Ἐπὶ cum secundo
 casu notat eum qui praest, praepositus est
 illi negotio, vt Luc. 12, 42. ὃν καταστήσει
 ὁ κύ-

καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διασρέφοντας, καὶ ἀφρῶ·πιμπλαμένους τὸ σῶμα, ὅπως ἀνίσησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ 8) ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπισῆ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὄθεν εἰσεληλύθασι εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βραβαρίζων, ἢ ὄθεν ἂν αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὄθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων,

εἰ δὲ

*quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorto-
quentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen
suscipiat, et sanos dimittit magna mercede malis li-
beratos. Cum enim adstat iacentibus, et interrogat,
unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegro-
tus: respondet vero Graece vel Barbare daemou,
tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit
in hominem: tum iste adiuratione, et, si non pareat,
E c 4 minis.*

ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θερραπείας αὐτῶ. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII. 1. ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliothecarius. Et apud Nostrum Toxar. c. 29. ὁ ἐπὶ δεσμῶν, praefectus carceris. Reitz.

8. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de Magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Gesner.

εἰ δὲ μὴ πεισθείη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' ἔν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἔ· μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὄρα̃ν, ὦ Ἴων, ὦγε καὶ αἱ ιδεαὶ αὐτὰς φαίνονται, ἃς ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμαυρὸν τι θεαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀμβλυώττοντας.

Μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, ἔχι δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐν-τετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ ἔχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέεμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔταρξτόμην πρὸς αὐτά, νῦν δὲ ὑπὸ τῆ ἔθης, ἔδέν τι παράλογον ὄρα̃ν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ ἔ· μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ ἔδωκε, σιδήρου
τῆ

minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre; Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos qui caecutimus.

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero ob consuetudinem inuisitatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro
pati-

τῶ ἐκ τῶν σαυρῶν 9) πεποίημένον, καὶ τὴν ἐπὶ
 δὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καί μοι
 ἀπισήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ'
 ἐγὼ, ἀπισήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ
 ἀνδρὶ μάλις, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκῶντα οἱ
 λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας;

Τὸ γὰρ περὶ τῶ ἀνδριάντος, ἢ ὅ' ἐς ὃ Εὐκρά-
 τῆς, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες
 φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίας, καὶ γέρεσι,
 τῶτο ἔ παρ' ἐμῶ μόνον ἀκέρειας ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ'
 ἐγὼ,

*paribulorum factum, et carmen me multorum nomi-
 num docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade.
 Et quomodo, inquam, non credam Eucrati Dinonis
 F. sapientissimo viro, et libere quae sibi videntur,
 et cum auctoritate, domi suae dicenti?*

18. *Illud enim de statua, inquit Eucrates, quod
 domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris,
 et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me
 solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, in-*

E e 5

quam,

9. ἐκ τῶν σαυρῶν] *Caue hoc ad Christianos
 referas, nondum eo fatuitatis dicam an su-
 perstitionis deuolutos, vt ligno virtutem tri-
 buerent. Circulatores isti nempe faciebant,
 quod hodieque fere a stultis hominibus fit,
 qui suspensorum adipi, et cui non rei, vir-
 tutem magicam affingunt. du Soul.*

ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἐώρακας, ἔφη, εἰσιὼν
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μητρίου ἔργον τῷ ἀνθρωποποιῷ; μῶν τὸν δι-
 σκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα
 κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπετραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον (10), ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ
 ἐτέρῳ, εἰκότα ξυνανασησομένῳ μετὰ τῆς βο-
 λῆς; ἐκ ἐκείνου, ἦ δ' οὐ, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔρ-
 γων ἐν καὶ τῷτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις·
 εἰ δὲ τὸν παρ' αὐτόν, φημι, τὸν διαδόμενον τὴν
 κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτης γὰρ
 τῷτο ἔργον. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόν-
 των, ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίξ τῷ Νησιώτῃ
 πλά-

quam, statua? Non vidisti, inquit, ingrediens,
 in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus
 statuarum humanarum artificis? Num discobolon,
 inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emit-
 tendi iam disci, reflexo vultu ad eam quae discum
 attulit, paululum submisso genu altero, ut in ipso
 statim iactu surrecturus una videatur? Non, in-
 quit, illud quandoquidem Myronis operum et ipsum
 est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum;
 istud enim Polyclei opus. Sed omitte, quae sunt
 ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesio-
 ταιε

10. τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestan-
 te et vibratura intellige. Idem.

πλάσματα ἔσκηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἶ
τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάζο-
ρα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἠνε-
μωμένον τῷ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίση-
μεν τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον ΙΙ),
ὁκεῖνον λέγω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶ-
ναι δεκεῖ.

Νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, εἶδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ
τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ σεφάνης ξηρᾶς ἔχονταί
κεχρυ-

tae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam
vidisti statuam ad influentem aquam, ventre promi-
nulo, caluam, seminudam amictu, cuius harbae
pilos aliquot ventus videtur iactare, insignes haben-
tem venas, indiscreta hominis similitudine, illam
dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur.

19. Per Iouem, inquam, vidi quandam ad de-
xtram Saturni, vittas habentem et corollas aridas,
cuius

II. αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον] Omnis statua hu-
mana vel leui arte facta similis est homini;
talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλά-
σμα dixisset; at iam vult eam ita referre vi-
uum ac spirantem i. e. verum hominem, vt
nihil differentiae appareat, quin sit ipse ho-
mo. Talia praeter philosophorum αὐταρχίᾳ,
αὐτοσοφία etiam aliis vsurpantur, vt αὐτό-
παις, quod Hesych. adfert, αὐτόλυκος fur
pecudes lupi instar furari solitus. Reitz.

κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ σῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ
 Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὅποτε μὲν
 ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τῆς ἠπιάλης ἀπολλύμενον.
 ἦν γὰρ καὶ ἰατρὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος ἔτος
 Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦ δ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 τής· ἢ σε ἔκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα
 ἐγὼ ὅσον δύναται ἔτος ὁ ὑπὸ σῆς γελώμενος ἀν-
 δριάς, ἢ ἔ νομίζεις τῆς αὐτῆς εἶναι καὶ ἐπιπέμ-
 πειν ἠπιάλης, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμ-
 πειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔσω ὁ
 ἀνδριάς, καὶ ἠπιος ἔτως ἀνδρείος ὢν, τί δ' ἔν-
 καὶ ἄλλο ποιῶντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ
 οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ
 καταβὰς ἀπὸ τῆς βίσεως, ἔφ' ἣ ἔσηκε, περί-
 εσιν ἐν κύκλω τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνου-
 σιν

*cuius pectus bracteis inauratum est. At ego inquit
 Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium
 iam febrī querquera percuntem. Fuit nempe medi-
 cus etiam optimus ille Pelichus? Est; et noli irri-
 dere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille
 te vir ulciscetur. Noui ego quid possit ista derisa
 a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere,
 quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propi-
 tia, inquam, sit et placata virilis adeo statua!
 quid igitur aliud quoque facientem quicumque in
 dōmo istis, videris? Cum primum, inquit, nox
 oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum
 orbe quodam circumit, et omnes illi occurrunt, non-*

σιν αὐτῷ, εἴοτε καὶ ἄδοντι· καὶ ἔκ' ἔστιν ὄντι-
να ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ
παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὰς ἰδόντας· καὶ
μὴν καὶ λέεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης
νυκτὸς, ὥστε ἀκχεῖν τῷ ὕδατος ψοφῶντος. ὄρα
τοῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ ἔχι Πέλιχος ὁ ἀνδριάς,
ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τῷ Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ
ἐκεῖνος χαλκῆς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος.
εἰ δὲ μὴ χαλκῆ, ὦ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλῳ ἐπι-
ποίητο, ἔδεν αὐτὸν ἐκώλυεν ἔ Δημητρίῳ ἔργον
εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλλου τεχνημάτων. δραπε-
τεύει γὰρ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βίσεως καὶ ἔτος.

"ὄρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη, μὴ σοι μεταμελήσῃ
τῷ σκώμματος ὕσερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ
τὰς ὀβολὰς ὑφελόμενος, ἔς κατὰ τὴν νημηνίαν
ἐκάσθη

*nunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit:
modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla
molestia afficiens videntes. Quin etiam lauat saepe,
et tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat.
Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua,
sed Crezensis Talus, Minois F. Nam et ille aeneus
erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex
ligno factus esset, Eucrates; nihil probiberet non
Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus.
Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque.*

20. *At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te
postea poeniteat. Noui ego quid usu venerit ei qui
obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi
offeri-*

ἐκάστην τίθειμεν αὐτῷ· πάνθεινα ἐχρήν, ὁ Ἴων
 ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς ἐν αὐτὸν ἠμύνα-
 το, ὦ Εὐκράτες; ἐθέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐτσοὶ Τυχιάδης ἀπισήσει. πολλοὶ, ἧ
 δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ,
 καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μη-
 ρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου,
 εὐχὰς τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι δὲ
 αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν
 Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρατος ἰπποκόμος. ἔτος
 ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα,
 καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν
 ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπαυελθὼν τάχιζα ἔγνω
 περισυλημένος ὁ Πέλινχος, ὅρα ὅπως ἠμύνατο,
 καὶ

*offerimus. Grauiissima quidem oportuit euenire,
 inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est
 illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel
 maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit,
 oboli ad pedes illius iacebant, et nummi aliquot alii
 argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti
 bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces
 eorum, qui per ipsum febre erant liberati. Erat
 vero nobis seruus e Libya, sacer homo, equiso.
 Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffu-
 ratus est, obseruato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognouit se spoliatum
 esse Pelicibus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac depre-*

καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυον· δι' ἧλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξ-
 ελθεῖν ἔδυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσῶν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια,
 γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς ἐκ
 ὀλίγας ἔλαβεν ἀλγῶν· ἔτι πολὺν δὲ ἐπιβιάς χρό-
 νον, κακῶς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγόμενος, ὡς
 ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάσθη, ὡς καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιῦσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῷ
 σώματι. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν
 Πέλιχον σκῶπτε, καὶ με, ὥσπερ τὸν Μίνωος
 ἠλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐ-
 κρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἐς' ἃν ὁ χαλκὸς μὲν χαλ-
 κὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰρ-
 γασμένος ἦ, ἔθεοποιὸς τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς
 ὢν,

deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem
 circumiit infelix, qui exire non posset, velut in
 Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehen-
 detur cum rebus furtivis. Ac tum quidem depre-
 hensus plagas accepit non paucas. Non diu vero
 cum supervixisset, malus male perit, qui diceret,
 singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam
 postridie illius in corpore apparerent. Post haec,
 Tychiade, et Pelicbum deride, et me, ut Minois
 aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam,
 quam diu quod aes est, aes erit, et opus illud De-
 metrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum fa-
 ber, sed hominum statuarius; nunquam ego stotuum
 Peli-

ῶν, ἔποτε Φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου,
ὃν εἰς ζῶντα πάντα ἐδεδίειν, ἀπειλῶντά μοι.

Ἐπὶ ταῦτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε· καί μοι,
ὦ Εὐκράτης, Ἰπποκράτης ἐστὶ χαλκῆς, ὅσον πη-
χυαῖος τὸ μέγεθος, ὅς μόνον ἐπειδὴν ἡ Θρυαλλίς
ἀποσβῆ, περίεισι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψο-
φῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
μάλις ἐπειδὴν τὴν θυρίδα ὑπερβλώμεθα, ἢν
κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ,
ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἰπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύε-
σθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν
ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐσιαθῆ· ὃν εἶδει ἀγαπᾶν, εἴ
τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπεί-
σειεν, ἢ σεφᾶνώσειε τὴν κεφαλὴν.

Ἄκχε

*Pelichi timuero, quem, neque si uiuus mibi minatus
esset, valde metuissem.*

21. Post haec Antigonus Medicus ait: *Eti-
am mibi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali
circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lam-
padis extinctum est, totam orbe domum circumit,
perstrepit, pyxides euertit, medicamenta confundit,
conuertit ianuam, praesertim ubi rem sacram diffe-
rimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat
ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari
sibi, et indignatur, si non suo tempore optimis epuletur
hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias
illi mittat, aut libes mulsum, aut caput coronee*

22. Au-

"Αἴχε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τῆτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσῆς τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφείς τὰς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπήειν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπέμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφῆ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὡσπερ οἰώθη, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν ἔτως, ἀλλὰ μετ' ἄλίγον σεισμῶ τινος γενομένῃ, καὶ βοῆς οἴου ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὄρῳ προσιῆσαν φοβεράν, ἡμισαδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δᾶδα ἐν τῇ ἀρισερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπη-

22. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relicta in agro circa meridiem operis, solus abii in siluam, cogitans interim aliquid et commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar Mnasonem filium pro more ludere, et venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti

Luc. Op. T. VI. Ff circi-

σάπηχυν· καὶ τὰ μὲν ἐνέρθεν ὀφιοπέρας ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τὰς δράκοντας βοσρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλημένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίχας ἐσπειραμένους. ὀρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ Φίλοι, μεταξύ διηγόμενος; καὶ ἄμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῷ πῆχεος τρίχας πᾶσι, ὀρθὰς ὑπὸ τῷ φόβῳ.

Οἱ μὲν ἔν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτειεῖς, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς ριπῆς, ἠρέμα προσκυνῶντες ἕτως ἀπίθανον Κολοσσὸν, ἡμισαδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μερ-
 μολύ-

circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant circinnorum in modum circumiacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se voluentes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perborruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore.

23. Ion igitur, et Dinomachus et Cleodemus hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossum plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quod-

πολύκειρον. ἐγὼ δὲ ἐνενόχην μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλᾶσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζοντα, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος.

Ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἢ δ' ἔς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πινυρᾶ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνη. ἐγὼ μὲν ἔν ἰδῶν ἔστην, ἀνασρέψας ἅμα τὴν σφραγιδα, ἣν μοι δ' Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τᾶ δακτύλα. ἡ Ἐκράτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τᾶδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἠλίκον τάρταρειον

dam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et versentur sapientiae causa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio ductari se patientur.

24. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit, Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis, inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constiti, conuersa ad interiorē partem digiti palamuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatus effecit ma-

τάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ὤχετο μετ' ἑλίχου
 ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυ-
 ψα, λαβόμενος δένδρον τινὸς πλησίον πεφυκό-
 τος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφα-
 λήν· εἶτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυ-
 ριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς
 νεκρὰς, ὡς γινώριζεν ἐνὶ αὐτῶν. τὸν γὰρ πα-
 τέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμε-
 νον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπρατο
 τον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἰ ψυχαί; τί
 ἄλλο, ἢ δ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ
 τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ
 ἀσφιδέλου κατακείμενοι. ἀντιλεγέτωσαν οὖν
 ἔτι, ἢ δ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον
 τῷ

*ximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in
 illum desiliens euaniuit. Ego summo animo, proten-
 soque capite introspexi, apprehensa tamen arbore
 in proximo enata, ne vertigine oborta praecipit in-
 ciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos omnia,
 Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos,
 adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Pa-
 trem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc
 indutum, in quibus eum sepeliueramus. Quid vero
 agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid
 aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum ami-
 cis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo?
 Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei
 diuino*

τῷ ἱερῷ Πλάτωνι, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ
 τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκρά-
 την ἔγωγε, ἦδ' ὄς, εἰδὲ τῆτον σαφῶς, ἀλλὰ
 εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγάσῳρ ἦν· τὸν
 Πλάτωνα δὲ ἔκ ἐγνώρισα· χερὶ γάρ, οἶμαι,
 πρὸς Φίλκς ἄνδρας τάληθῆ λέγειν. ἅμα γοῦν
 ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς εἰώρακα; καὶ τὸ χάσμα
 συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητῶντές με,
 καὶ Πυρρίας ἔτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέσησαν ἔπω τέ-
 λεον μεμυκότος τῆ χάσματος· εἶπέ, Πυρρία,
 εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑ-
 λακῆς δὲ ἦκσα διὰ τῆ χάσματος, καὶ πῦρ τε
 ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
 ἐγέ-

diuino Platoni et libro de animis. Tu vero num-
 quid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter
 mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc
 dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod cal-
 vus erat et ventricosus. Platonem vero non agnoui:
 oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos.
 Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et hiatus
 clausus est, et quidam seruorum requirentes me, et
 in illis hic ipse Pyrrhias, adstitero, nondum plane
 clauso hiatus. Dic Pyrrhia, virum verum dicam?
 Per Iouem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui
 per hiatus, et ignis sublucere de face mihi videba-

ΕΙ 3.

ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος 12) τῷ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, ἐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔπρὸ πολλῆ νοσήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐφεράπευεν Ἀντίγονος ἕτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. ἔτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγоне, εἴ πως δυναθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε

ἔν

zur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem.

25. Cleodemus autem, Non noua, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem negrotans tale quid viderim. Visebat me autem et curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset uehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc

igitur

12. ἐπιμετρήσαντος] Quid proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V. Plut. et Merc. §. 1.* ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

Ἐν ἐφίσατά μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος,
 λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστήσας,
 ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐ-
 τήκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ
 Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι;
 ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικασήριον ἐγενόμην (παρῆν δὲ
 καὶ ὁ Λίακός, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ
 αἱ Ἐριννύες). ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλά-
 των μοι δοκεῖ) 13) καθῆσο, ἐπιλεγόμενος τῶν
 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ἐς ἥδη ὑπερημέρας
 τῆς ζωῆς συνέβαινε εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ
 Φέρων

*igitur adstat mihi iuuenis vigilanti undique pulcher-
 rimus, veste candida induitus, deinde surgere me
 iussum deducit per hiatus quendam ad inferos, ut
 statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et
 Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal (aderat autem Aeacus
 quoque et Charon, et Parcae, et Iuriae) aliquis
 velut rex, Pluto ut mihi videtur, assidebat, pro-
 nuntians eorum, qui paullo post morituri essent,
 nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita mane-
 re contigerat. At iuuenis me illi sistebat. Sed*

Ff 4

Pluto

13. δοκεῖ] Mallem δοκεῖν. *du Soul.* Verum
 est, μοι δοκεῖν locum hic habere. At non
 opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, in-
 tellecto ὡς, non incommodum sensum ex-
 hibet. *Reitz.*

Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπω πεπληρωτά, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὡς ἀπίτω. σὺ δὲ ὀητὸν χαλκῆα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἀτρεχίτην ἤδη βισί. καὶ γὼ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπήγγελλετο. καὶ μετὰ μισρὸν ἔχουμεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἣ ἑτάφη, ἀνσχάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆς θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἀνθρώπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγώ,

Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum vivit. Ex ego laevis recurrens ipse quidem iam sine febris eram, denunsiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Ex paullo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent.

26. *Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim noui quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, reuixisse, qui et ante mortem, et cum redisset in vitam, hominem curauerim. Ex quomodo, inquam,*

ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις ἄτε ἐμύδησε τὸ σῶμα,
ἄτε ἄλλως ὑπὸ λιμῆ διεφθάρη, εἰ μὴ τινὰ γε
Ἐπιμενίδην σὺ γε ἐθεράπευες.

"Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπισηλθόν οἱ
τῷ Εὐκράτης υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἦδη
ἐξ ἐφύβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα
ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκκρέζοντο ἐπὶ
τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρὶ· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη
θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὡσπερ ἀναμνησθεῖς
πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη,
τέτων 14) (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς
ἀληθῆ, ὧ Τυχιάδη, πρὸς σέ ἐρῶ. τὴν μα-
καρίτιν

*inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque
alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quen-
dam curasti.*

27. Haec dum loquimur, superveniunt filii
Eucratis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam
ex ephēbis excessit, alter circa quintum decimum
annum est. Hic, cum salutassent nos, assident
in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella.
Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filio-
rum, *Ita*, inquit, *hisce fruor*, iniecta utrique
manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Vxorem*
Ff 5 *meam,*

14. ἔτως ὀναίμην — τέτων] Formula bene
precandi et adfirmandi. Τέτων pertinere
ad υἱέων, monuit *Elsner*. in *Ep. ad Philem.*
20. *Reitz.*

καρίτην με γυναῖκα, τὴν τέτων μητέρα, πάν-
 τες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ
 αὐτὴν ἔπραξα ἔζωσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
 θανε, τὸν τε κῆσμον ἀπαντα συγκατακαύσας,
 καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχειρεν. ἑβδόμη δὲ με-
 τὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ
 τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθόμε-
 νος τὸ γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ
 ψυχῆς τῆ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπ-
 εισέρχεται δὲ μετὰξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτῆ ἐκείνη,
 καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης
 ἔτοσί, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν· ὁ δὲ αὐ-
 τήκα ἐφριξε μάλιν παιδικῶς, καὶ πάλιν ἤδη
 ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ
 Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακίς αὐτῆ ἑδάκρυον
 ἀνακω-

meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes
 quantum amauerim: declaravi autem iis, quae illius
 caussa feci non viventis modo, sed etiam vita fun-
 ctuae, qui mundum illius omnem una cremauerim, et
 eam, qua uiua gaudebat, vestem. Scripsero autem a
 morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, iace-
 bam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum. Inter haec superuenit
 Demaeneta ipsa illa, et prope assidet, ut nunc Eu-
 crates hic, ostendens filium suum iuniorum: qui
 statim puerili more cohorrui, pallidus iam ante
 ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates,
 eum viderem, complexus illam cum eiulatu lacrima-
 bar.

ἀνακωκύσας, ἡ δὲ ἐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιᾶτο
 με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θά-
 τερον τοῖν σανδάλιον χρυσοῖν ἔντοι, ἐκατα-
 καύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσὸν
 ὑπὸ τῆ κιβωτῶ, καὶ διὰ τῆτο ἡμεῖς ἐχ εὐρέν-
 τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν
 διαλεγομένων, κατάρατὸν τι κυνίδιον ὑπὸ τῆ
 κλίῃ ἐν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἔφανί-
 σθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ μόντοι σανδάλιον
 εὐρέθη ὑπὸ τῆ κιβωτῶ· καὶ κατεκαύθη ὑσερον.

Ἔτι ἀπισεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδη, ἀξίον ἐν-
 αργέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαι-
 νομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλω γε
 χρυσοῦ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παῖδια,
 παῖε-

bar. Illa non passa me clamare, sed accusavit,
 quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alte-
 rum sandaliorum, erant aurea, non cremaue-
 rim: decidisse vero illud dicebat iuxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non inuenissentus, alterum mo-
 do cremaueramus. Adhuc loquentibus nobis, exse-
 crabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latra-
 vit; ad quem illa latratum euauit. Sandalium ta-
 men, sub arca repperit, postridie eius diei crema-
 tum est.

28. Adhuc ne fidem negare talibus, Tychiade,
 aequum censes, manifestis adeo, et quae singulis
 diebus appareant? Non per Iouem, inquam: quan-
 doquidem digni fuerint, quorum aureo sandalia na-
 zes,

παίεσθαι-ἄξιοι ἂν εἶεν αἱ ἀπιστῶντες, καὶ ἔτιως ἀνασχυντῶντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τέτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ προσώπῃ, οἶσθα τὸν ἀκίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπνομαζόμενον. καὶ γὰρ ἐγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τῷτ' ἐκεῖνο ἤκειν μοι νομίσας, πέλεκυν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπισομιεῖ γὰρ αὐτὸς, ἔλεγεν, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔτω τεράσια διεξόντας· καὶ τὸ τῆ λόγῃ, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναι μοι· τῷτον ὤμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐλαθέζετο, ὑπεκκάντος αὐτῷ τῆ Κλεοδήμῃ, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκασε παρὰ τοῦ

Εὐκρά-

tes, puerulorum iustar, cædantur, si qui recusent credere, et impudenter adeo veris repugnent.

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa celebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in proverbio, e machina Deum aduocatum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodemo, primo quidem percontari de morbo, et cum mollius iam habere, ab

Eucra-

Εὐκράτης, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλο-
σοφεῖτε; μεταξύ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκασα. καὶ μοι
δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τρετονί τὸν
ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμέ) ἠγεῖσθαι
δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νε-
κρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνε-
σθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἐν ἠρυθρίασα,
καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ
δὲ, ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τῆτο φησὶ Τυ-
χιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας
ψυχὰς περινοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπε-
τμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλ-
λω γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆ βίης,
τὰς

Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: et videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet duemones quosdam esse, et spectra, et vita fun- elorum animas vagari in terra, et quibus velint apparere. Igitur erubui equidem, et vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspendarit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit:*

τάς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἐκέτι;
 ἦν γὰρ τῆτο λέγει, ἔ παύσῃ ἀπόβλητα φήσιν.
 μὰ Δί', ἦ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἔδὲ ὅλως εἶ-
 ναι τὰ τοιαῦτα, ἔδὲ συνεσῶτα 15) ἐρᾶσθαι
 οἶεται.

Πῶς λέγεις, ἦ δ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπι-
 δὼν εἰς ἐμέ. ἔδὲν σοι τέτων γίγνεσθαι δεκεῖ,
 καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὀρώντων; ἀπο-
 λελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμαῖ, εἰ μὴ πιτεύω,
 διότι μὴδὲ ἐρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων,
 καὶ

*fit: fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim
 si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est,
 per Iouem, respondebat Dinomachus, sed plane
 non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint,
 arbitrazur.*

30. *Quid ais? inquit Arignotus, totuum me
 intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum
 omnes, pene dixerō, videant? Iam causam pro me
 dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter
 alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum,*
 uti

15. συνεσῶτα] Συσηῖναι etiam c. 32. sic acci-
 pitur, ut significet idem fere quod ὑφεση-
 κέναι, Φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται
 vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis sta-
 re, quidquid nec sibi nec aliis repugnat,
 non inuoluit contradictionem, vel implicat.

Gesner.

καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὡσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ,
ἡδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐρᾷ εἶθ' αὖθις
ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι ὀνειχθῆ
παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε
πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὕθην
τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας
ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκῆσθαι τὴν οἰ-
κίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τῆτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκρά-
της. ἀοίκητος ἦν, ἡδ' ἔς, ἐκ πολλῶ ὑπὸ δει-
μάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγεῖς
ἔφευγεν, ἐκδιωχθεῖς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ τα-
ραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν ἔν ἡδῆ, καὶ
ἡ σέγη κατέρρεε. καὶ ὅλως ἔδεις ἦν ὁ θαρρότων
παρελ-

*vit vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum
veneris, interroga, ubi sit Eubazidae domus: et
cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus
in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre un-
de daemone Pythagoricus Arignotus, effosso loco,
exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum
praestiterit?*

31. *Quid vero hoc erat? o Arignote, interroga-
bat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu pro-
pter terrores. Si quis vero immigraret, mox percul-
sus fugiebat, a terribili et cumulofo spectro eie-
ctus. Ergo iam collabi domus, et defluere tectum;
nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam in-
gredi.*

παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτια μάλᾳ πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέπωντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον ἐκ ἐπιλαμβανόμενος, ἐπεὶ ἔμαθον οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῶτον κακόν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς τὸ Φῶς, ἀνεγίνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἦκεν νομίζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ μὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τὰς ἄλλας, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τῷ ζῴῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾶτό με πανταχόθεν προσβάλλων, εἰ πρόθεν κρατήσεις, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνώμενος

υος

gredi. At ego bis auditis, sumo mecum libros, sume autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingredior domum circa primam quietem, debortante meo hospite, ac tantum non manum iniiciencie, cum quorsam irem audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero sumta lucerna ingredior solus, et in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, et futurum sperans, ut me quoque sicut reliquos perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior, aequae adstans tenet ab omni parte me invadere, si forte posses vincere: et nunc quidem canis, nunc

saurus

·ρος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρι-
κωδεσάτην ἐπίρρησιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ,
συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκο-
τεινῆ οἰκίματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδου, τὸ
λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνω-
κότων, καὶ νεκρὸν εὗρήσειν με οἰομένων, καθά-
περ τὰς ἄλλας, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
·πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ,
ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν
οἰκίαν οἰκῆν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ
τῶν ἄλλων πολλὰς (εἶποντο γὰρ τῆ παραδόξῃ
·ένεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἔ κα-
ταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν,
λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποί-
ησαν,

·taurus fit, aut leo. Ego vero deprompta allocutione
maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, in-
cantando illum adegī in angulum quendam tenebri-
cosi conclavis. Animaduerso autem ubi subierat,
reliquum noctis dormiui. Mane, cum desperassent
omnes, et mortuum me inuentum iri putarent, vi
reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo
·ad Eubaridem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram
et metus expertem domum habitare illi in posterum
licere. Atque assumtis cum ipso tum aliis pluribus,
sequebantur enim rei miraculo mori, deductisque
ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram,
iussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto
Luc Op. T. VI. Gg inuen-

ἦσαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος
 τις νεκρὸς ἔωλος, μόνον τὰ ὄσῃ κατὰ σχῆμα
 συγκείμενος. ἐκείνον μὲν ἔν ἐδάψαμεν ἀνεψύ-
 ξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπκύσατο
 ἐνυγλαμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαι-
 μόνιος τὴν σοφίαν 16), καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος,
 ἄδειξ ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὅς ἐχὶ κατεγίγνω-
 σκέ με πολλὴν τὴν ἀνοικν, τοῖς τοῖστοις ἀπι-
 ζῆντος, καὶ ταῦτα Ἀρίγνωτε λέγοντος. ἐγὼ
 δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε
 τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, τί τοῦτ', ἔφην,
 ὦ

*Inuentum est ad passas alitadinem defossum cadauer
 antiquum, cuius sola ossa sua figura composita ia-
 cerent. Hoc igitur effossum sepeliuimus. Caeterum
 domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit.*

32. Haec cum dixisset Arignotus diuina vir sa-
 pientia et venerabilis omnibus; nemo iam erat
 praesentium, quin magnae me accusaret amen-
 tiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso
 dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, ne-
 que ob comam, neque ob opinionem de viro,
 Quid

16. δαιμόνιος τὴν σοφίαν] Facete ludit in du-
 plici significato; quum et pro valde sapiens,
 et quasi pro eo qui in spectrorum negotio
 callidus est, accipi queat. Reitz.

ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιᾶτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνὸς μεσὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γὰρ τῶ λόγῳ ἐκείνῳ, "Ἀνθρακες ἡμῶν ὁ Θεσαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦ δ' ἔς ὁ Ἀρίγνωτος; εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τάτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρει, εἶπέ, τίνα περὶ τῶν τοιᾶτων ἀξιοπιστότερον ἢ γῆ τάναντία ἡμῶν λέγοντα; νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημῖκριτον, ὃς ἔτῳς ἄρα ἐπέπεισο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιᾶτον· ὥσγε, ἐπειδὴ καθείρξας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων,

Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in proverbio, carbonis appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, equem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iouem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque interdiu; adolescentulis quibusdam ludificari illum, et

Gg 2 perter-

σκων, ἐρεσχελεῖν βεβλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειμα-
 τῶν, σειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ
 προσωπίοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
 σάντες αὐτὸν, περιεχόμενον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βά-
 σει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ ἔτε ἔδρασε τὴν προσ-
 ποίησιν αὐτῶν, ἔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὰς·
 ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παί-
 ζοντες· ἔτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς
 ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τῆ-
 το φῆς, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄν-
 δρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως
 ἐγίγνωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγῆσομαι, αὐτὰς πα-
 θῶν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἂν
 καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων, προσβιβασθείης
 πρὸς

*perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra
 veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem
 effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsul-
 tantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metue-
 rit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scri-
 bendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adco
 firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum
 sunt extra corpora. Hoc ais, inquit Eucrates, amen-
 tem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem
 ita statuit.*

33. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo,
 quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortas-
 se enim tu quoque, Tychiade, audiens vi quadam
 ad

πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τῆ πατρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσαλεύς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκῆσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχῆντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνῃ μὲν ἐν ἡμέρῃ, ἔκατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἀσημόντινα Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσεν ἑπτὰ. καὶ εἶγε μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη.

Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλεον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσιν ἔτη

ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuuenis adhuc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum, Coeptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi supernuacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus.

34. In reditu autem navigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub terra

ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπέργειος ὠκηκέναι, μαγεύειν
 παιδεύομενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Πανκράτην, ἔφη,
 λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν
 ἄνδρα, ἐξυρμημένον, ἐν ὀθανίοις, νοήμονα, καθα-
 ρῶς ἐλληγίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον,
 ὑπέλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὅς, ἐκείνου
 τὸν Πανκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόειν ὅτις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἶπτε ὀρμίσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ἔχόμενον, καὶ συν-
 νέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ
 σαίνοντα τὰς ἑραῖς, ἔγνω ἱερὸν τινα ἄνθρω-
 πον οὕτω, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμενος,
 ἔλαθεν ἑταῖρος αὐτοῦ, καὶ συνήθης γειόμενος.

ὥς

*terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab
 Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, meum
 praeceptorem, virum diuinum, rasum, linea indu-
 tum, cogitabundum, pure loquentem Graece, pro-
 cerum, sinuum, labiosum, extenuatis cruribus.
 Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo qui-
 dem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem
 illum, si quando appelleremus nauigium, cum alia
 multa prodigiōse facere, tum inequirare Crocodilis,
 et natare inter belluas, has vero illi se submittere,
 et adulari caudis; diuinum quendam hominem esse
 agnouī: et cum paulatim blanditiis ad illius amici-
 tiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac fami-*

ὥς πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τὰς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῶ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τῆτο ἔτω διηγούμεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπιρῆν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακο-
 νίας,

familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imperiuit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, seruis omnibus Memphi relictiis, solus ipse se sequerer, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita vivimus.

35. *Quoties in stabulum quoddam veneramus, summum ille vir veſtem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam pronuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas
 Gg 4 scopas,*

νίας, αὐθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. τῆ-
το ἐγὼ πάνυ ἐσπεδακῶς, ἔκ εἶχον ὅπως ἐκμά-
θοιμι παρ' αὐτῆ, ἐβάσθαινε γὰρ αὐτῆ, καίτοι
πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μιᾷ δέ ποτε
ἡμέρᾳ λαθῶν, ἐπήκασα τῆς ἐπωδῆς, ἦν δὲ τρι-
σύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποσᾶς. καὶ ὁ
μὲν ὤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ
ὑπέρῳ ἃ ἔδει ποιεῖν.

Ἐγὼ δέ, ἐς τὴν ὑσεραϊαν ἐκείνη τι κατὰ τὴν
ἀγορὰν πραγματευομένου, λαθῶν τὸ ὕπερον,
σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν
ἀμφορέα ἐκμίξε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέ-
τι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐθις ὕπερον. τὸ δὲ
ἔκῃτι

*scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronun-
ciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
tamen impetrare ab eo uti discerem, illo enim inui-
debat, licet ad alia esset promptissimus. At certo
tandem die clanculum sublegi incantationem, erat
vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tene-
bricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecēpisset
pistillo, quid facto opus esset.*

36. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid
in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatum-
que, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo.
Cum vero plenam amphoram attulisset, desine in-
quam, nec amplius adfer aquam, sed rursus esto
pistil-

ἐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει
 αἰί, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι
 (ἐδεδίειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγα-
 νακτῆσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, δια-
 κόπτω τὸ ὑπερὸν εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτε-
 ρον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ
 ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι. ἐν τῷ
 τῷ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσαται, καὶ συνείς τὸ
 γεινόμενον, ἐκεῖνα μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
 περ ἦν πρὸ τῆς ἐπιρῆς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με-
 λαθῶν, ἔκ οἷδ' ὅποι ἀφανῆς ὤχετο ἀπιῶν.
 νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἴσθα καὶ ἐκεῖνο
 ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τῶ ὑπέρα; νῆ Δί, ἠδ' ὄς,
 ἐξ

pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
 verum adferre aquam perrexit, donec aqua haurien-
 da domum opplevisset. Ego consilii inops (metue-
 bam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod
 etiam factum est) securi arrepta bisariam pistillum
 dissecō. Sed utraque illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant mini-
 stri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectuque
 quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
 incantationem fuerant; ipse vero clam me relicto,
 subduxit se nescio quorsum, et conspici desit. Nunc
 igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe,
 hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit,

ἐξ ἡμισείας γε· ἐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν
τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἅπαξ γένηται ὕδρουφόρος,
ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπ-
αντλαχμένην.

Οὐ παύεσθε, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερα-
τολογῶντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δέ μὴ, ἀλλὰ πᾶν
τῶν, μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον κλισίον
ὑπερβύλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβε-
ρὰς διηγῆσαι, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλη-
σθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογη-
μάτων. Φείδεσθαι ἔν χρῆ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦ-
τα ἐδίξεν ἀκέρει, ἃ διὰ παντὸς τῷ βίῳ ἐνοχ-
λήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει; ποικί-
λης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα.

Εὖγε

*ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in
pristinam eum formam reducere, cum semel factus
est aquarius: sed elueretur nobis illo semper bau-
riente domus.*

37. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui
senes viri? Sin mihi, ut certe horum adolescentulo-
rum cuius in aliud tempus differre incredibiles istas
horribilesque narrationes ne sensim impleantur ter-
roribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis
oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae
per totam vitam turbabunt illos terrent animo, et
ad unumquemque strepitum meticulosos facient, va-
riamque superstitione implebunt.

38. Re-

· Εὖγε ὑπέμνησας, ἤδ' ἔς· ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν
 τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη,
 περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν,
 καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀνά-
 βοῶσι, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκέσται, ἢ παρθένος ἔμ-
 μετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα;
 ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ
 ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω Ἀπόλλω-
 νος τῆ Πυθίᾳ εἰκόνα ἐκτυπέσης τῆς σφραγίδος,
 καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, &
 λέγω, μὴ σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλ-
 αυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἠκουσα
 ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλέχθεντος μοι,
 καὶ συμβαλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον
 αὐτός,

38. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, et diuinis vocibus, et quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus deum-
 ἄλα loquens futura significat? Nimirum etiam tali-
 bus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum
 quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis
 imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui me-
 cum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse glo-
 riari videar. Quae vero in Amphilochi templo au-
 diui, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente,
 et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi,
 dicere

αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶτα ἐξῆς ἂ ἐν Περ-
γάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε
γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ
ἐν Μαλλῷ τῆτο μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε, καὶ
ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς ἔπος
ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον παραδῶ τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἠγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τῆ χρησιμείᾳ,
καὶ τι περὶ μελλόντων συμβαλεύσασθαι τῷ θεῷ.

Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἷ
τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς ἔ περι
μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρησιμεία τραγω-
δίας, ἔ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἄ-
πασι, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰ-
γύπτου

*dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vi-
di, et audiui Patavis. Cum enim ex Aegypto do-
mum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, et dilucida fundere
oracula, dum ad verbum respondeat bis, quae in
tabellis scripta Prophetae tradat aliquis; optimum
factu putabam, et obiter tentarem oraculum, et de
futuris aliquid deliberarem cum Deo.*

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem
quorsum res euaderet, utque inciperet non par-
vam illam oraculorum tragoediam; ratus, non
decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum nauigantem adhuc ex Aegypto ver-
sus

γύπτει εἰς τὴν Μαλλὸν (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
 ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῆ τῶν
 ψευσμάτων) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόν-
 τιχον ἐπιζητήσων· δέουσα γὰρ αὐτῷ τι συγγε-
 νέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ ἔχικανὰ ἠγεῖσθε τὰ ἀν-
 θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὰς ἤδη τὰς θεὰς καλεῖ-
 τε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶν μυθολογημένων·
 καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθε-
 ρίως λαβόμενοι, εἰσίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς,
 καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
 σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω,
 νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τῶν γλεύκους πιόντες,
 ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος.
 ἠδέως δ' ἂν ποθεῖν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδα-
 νόν

sus Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam
 meam grauari, vt qui contra illorum mendacia
 disputarem) Ego vero, inquam, discedo requisi-
 turus Leontichum: etenim illo mihi conuenio opus
 est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse
 humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosa-
 rum disputationum vestrarum adiutores: et cum
 dicto exiui. Illi vero libertatem eam lubenter
 arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt inuicem et ingurgitarunt mendaciis.
 Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis
 venio, vt qui mustum biberunt ventre inflato,
 vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et
 inagno emerim medicamentum obliuionem indu-
 cens

νόν τι Φάρμακον, ὧν ἤκιστα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσθηται με ἢ μνήμη αὐτῶν εἰσοικηρῆσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄρᾶν μοι δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτός, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅποσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύνεται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κακείνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτός ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καὶ μοι τοῦ δήγματος. ἔτω δαιμόνων μοι τὴν

cens eorum quae audiui, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum memoria. Portenta enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire et aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo morsus mordeat, eandem quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertuisse; ita daemonibus mihi mentem opple-

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
μεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιφάρ-
μακόν ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
σι λόγον ἐρθόν. ὧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ-
μὴ ταραξῆ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευ-
σμάτων.

oppleuisti. TYCH. Sed bono simus animo, ami-
ce, magnum talibus noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et rectam in omnibus ratio-
nem, qua vsos nos de vanis hisce atque inanibus
mendacijs nullum turbabit.

ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ἐρθόν. ὧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐμὴ ταραξῆ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
μεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιφάρ-
μακόν ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
σι λόγον ἐρθόν. ὧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ-
μὴ ταραξῆ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευ-
σμάτων.

Ἰππίας

Ἱππίας, ἢ Βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνης μάλις ἐγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νῦν ἔχων οὐ τὴν ἀριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μετασελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, οἶμα, τὰ διακρίνειν ῥυθμὸς καὶ ἀρμονίας ἐπισαμένους, ὁ καὶ ψάλλει καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ

Hippias, seu Balneum.

ERuditorum ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio vnoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se parauerint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non

οὐ τὰττειν μόνον καὶ παρσινεῖν ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

Πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; εἰ γὰρ ἄλλως ἰσορίαν ἐπιδείκνυσθαι βελομένους, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνης ἀξίον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ἔμωσ τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτὰς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γὰρ τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστὰν ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον

non in ordinanda modo acie et adhortandis militibus praestantes, sed etiam ut in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognovimus.

2. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius quam sapientes dici meruerint. Talem

Luc. Op. T. VI.

Hh

audi-

τον ἀκούσμεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας, ἀποσρεφῆ καὶ διαρέσει τῷ ποταμῷ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸς αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τῷ στρατοπέδῳ μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, ἔ μηχανικὸς ἔτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνέιναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῷ Ἐπειῷ πάνυ ἀρχαῖον, ὅς ἔ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.

Ἐν

audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Solstratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione, auersione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promississet Croeso, se siccum traiecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inueniendum, et in sermone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achiuis equum, sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur.

3. In

Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἱππία τεταχί τῃ καθ' ἡμᾶς
 μνησθαι ἄξιον, ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τι-
 να βάλει τῶν πρὸ αὐτῆ γεγυμνασμένων, καὶ συν-
 εἰναί τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεῦσαι σαφεστάτα, τὰ
 δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου,
 καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληρῶντος,
 ἔκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑπόσχεσιν 1), ἐν αἷς οἱ
 πρὸ αὐτῆ γενέσθαι ηὐτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν
 γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν,
 εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισχάμενα. καί-
 τοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔρ-
 γον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκιμήσας, εἰ-
 ναι

3. In his vero Hippiae quoque huius, qui no-
 stra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est,
 viri literarum exercitatione cuius antiquorum
 comparandi, in disputando acuti, disertissimi in
 explicando, opera autem verbis multo meliora
 praestantis, et artis suae professionem implentis,
 non in argumentis modo talibus, in quibus bona
 quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed,
 ex Geometrico prouerbio, in data quacumque
 recta triangulum accurate construentis. Atqui re-
 liquorum unusquisque, si in vno quodam artis
 opere, sibi desumpto, bene rem gessisset, tamen

H h 2 esse

I. ὑπόσχεσιν] Repetiit, puto, librarius
 improvide vocem, quae paullo ante adfue-
 rat: legendumque ὑποθέσσειν, vt non ita
 multo post κοινή μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Gesner.

ναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν,
 καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκασον τῶν
 ἔτους ἐντελῶς δεικνυσιν, ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπι-
 γάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
 κλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ
 ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδες τὰς πρὸ αὐτῆ ἀπέφη-
 νεν, ἐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἶη ἐπαινεῖν.

. Ἄ δὲ ἐναγχος ἰδὼν αὐτῆ τῶν ἔργων κατεπλά-
 γην, ἐκ ἐκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπό-
 θεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάντ' πολλή, βα-
 λανεῖς κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοι-
 νῷ τῆτι συνέσις θαυμασῆ. Τόπος μὲν ἦν ἐκ
 ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθις,
 ὄν

esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum
 principem, et geometrarum, et harmonicorum
 musicorumque esse apparet: et tamen unumquod-
 que horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, qua-
 si illud ipsum unum modo sciret. Scientiam de
 radiis et refractionibus et speculis, insuper etiam
 Astronomiam, in qua effecit ut pueri videantur
 superiores, laudare, non parui temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore
 viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita nostra satis frequens
 balnei aedificatio, at ingenium, et intelligentia
 in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non ae-
 quabilis planitiei, sed acclivis admodum et ere-
 ctus,

ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπίδας μὲν βεβαιοτάτην ἀπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ 2) ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὰ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τῆς τόπῃ μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

Πυλῶν

ctus, quem cum accepisset ab vna parte vehementer humilem, solo alterius aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorumque quae imponenda erant securitate, positus rite fundamentis, stabilita. Altitudinibus autem *μοικίῃσι* praeruptis valde, et ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, et respondentem sibi fenestrarum rationem servant.

H h 3

5. Ve-

2. ὕψει δὲ π.] Accipio haec de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et quatenus opus erat, accommodando. *Gesner.*

Πυλῶν μὲν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἐπιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τῆτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἰκανὴν ἔχων ἀκλόβους καὶ ὑπηρετάς διατριβὴν· ἐν ἀρισερᾷ 3) δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων· βλαναίῳ δ' ἐν καὶ ταῦτα πρεπωδέσατα, χαρρίεσσα, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενα ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν

5. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum latos habens, supinum magis quam arduum, ad ascendentium commoditatem. Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit Oecus communis, bene magnus, vbi morari commode pedissequi et ministri possint, situs ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conueniunt, secessus iucundi et multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, super-

3. ἐν ἀρισερᾷ.] Oecus ille, (vid. noster περὶ τῶ οἴκῳ) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, vt sinistrum sit conclauium, siue ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclauia illa voluptuaria. De his conclauibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια et ὑποχωρήσεις. Gesner.

μὲν ὡς πρὸς τὸ λατρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεσέρων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ τῆτον ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τὲ ὑψηλότατος, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχρῶ ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακαίνη λίθῳ κεκοσμημένως, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκῶ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ἑγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιαρὸς μενος οἶκος, ἐκ ἀπηνεῖ τῆ θέρμῃ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφισρόγγυλος, μεθ' ἐν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ μάλα Φοιδρὸς, ἀλείψασθαι προσήνωσ

superuacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab vtraque parte, quae sufficient exuere se volentibus, spoliaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *multa* luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de candido lapide vetusti operis Hygeae vna, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non molesto occurrens, longus, vtrunque rotundus: post quem in dextra parte hilaris admodum oecus vngendi facultatem comiter praebens,

τῶς παρεχόμενος, ἐκπέρωθεν εἰσόδος ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλωπισμένος, τὰς ἀπὸ παλαιστῆρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἴκων ἀπάντων κάλλιστος, σῆμαί τε καὶ ἐγκυβέσσω προσήεστος, καὶ ἐμβραδύναυ ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίῳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄρεφὴν ἀκρὰν ἀποσιλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διὰ θερμὸς, Νουμίδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔσδον οἶκος κάλλιστος, Φωτὸς τε πολλὰ ἀνάμεσος, καὶ ὡς πορφύρα διηγετισμέτος.

Τρεῖς καὶ ἕτος θερμὸς πυέλως παρέχεται. λευκωμένῳ δὲ, ἐρεσί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἴκων αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ
ψ

bens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palæstra recipiens. Tum post hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide et ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, et purpurae instar floridus.

7. Tria hic iabra calida praebeet. Cum vero laueris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed

ψυχρόν, δι' ἡρέμα θερμῆ οἰκῆματος, καὶ ταῦ-
 τα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῃ, καὶ πολλῇ τῇ
 ἔνδον ἡμέρῃ· ὕψη πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ
 πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ
 πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθῆ. κατὰ γὰρ
 τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργα, πρόσω-
 πον χρῆ θέμην τηλαυγές. τῆτο δ' ἂν εἴη ἐκ
 τῆς αὐγῆς μάλιμα, καὶ τῆ Φέγγυς, καὶ τῶν
 Φωταγωγῶν μεμηχανημένοι. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς
 ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς
 βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν ἐκ ἄμοιρον 4)
 ἔδδ

sed celeri via ad frigidam per conclave mediocri-
 ter calidum, idque in multa luce, et multo
 intus die. Ad hanc altitudines congruentes, et
 latitudines longitudinibus pro portione respon-
 dentes, et multa ubique Gratia atque Venus eni-
 tet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui
 opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgen-
 tem.* Hanc autem contigerit maxime, e splendo-
 re, et luce, et fenestris, si quis machinetur.
 Sapiens enim vere Hippias occursum frigidarium
 fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani ta-
 men

4. ἐκ ἄμοιρον] Ut nempe non quiescens aër
 esset, sed copiose a Septentrionibus adflu-
 ens, angustum versus meridiem exitum ha-
 beret, eaque ratione ventilatus esset salu-
 brior. *Gesner.*

ἔδὲ τῷ μεσημβρινῷ ἄερος· τὰς δὲ πολλὰ τῷ θάλασ-
πους δεομένους, νότω, καὶ εὐρω, καὶ ζεφύρω
ὑπέσθηκε.

Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τῷ λέγοιμι παλαίστρας,
καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακῆντων κατα-
σκευάς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λατρὸν, καὶ μὴ
διὰ μακρῶ τὴν ὁδὸν ἐχέσας, τῷ χρησίμῳ τε καὶ
ἀβλαβῶς ἕνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν
ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖ-
σθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καινὰ ἐπινοῆσαι
κἀλλας δείγματα, ἔ μικρῶς σοφίας ἔγω γε τί-
θεμαι, οἷον καὶ τὸδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν
Ἴππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανεῖς
ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφρευ-
γές

men aëris expertem: eos autem qui tepore multo
indigent, noto et euro atque zephyro subiecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, et com-
munes eorum, qui vestes custodiunt, commora-
tiones, celerem habentes ad lauacra nec per am-
bages transitum, vtilitatis pariter causa et salu-
britatis? Et ne putet aliquis, paruum me opus
oratione exornandum suscepisse. In communi-
bus enim excogitare noua pulchritudinis speci-
mina, non paruae sapientiae esse arbitror equi-
dem. Quale sane hoc quoque opus nobis admi-
rabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat
virtutes balnei, vtilitatem, opportunitatem, cla-
rita-

γῆς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἱερισμένον,
 τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσ-
 ἔτι τῇ ἄλλῃ περιεσίᾳ κενεσμημένον, ἀφ' ὧν
 μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε
 πολλαῖς τεθυρωμένον. ὠρῶν δὲ διττὰς δηλώ-
 σεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος 5),
 τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα
 μὴ ἀποδῆναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ,
 ἐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλ-

λον

ritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
 commodatum sit, quod usum sui securum prae-
 beat: et praeterea cetero adparatu ornatum: sel-
 larum familiaricarum duobus secessibus, et ianu-
 is pluribus, apertum: horarum gemina indicia,
 alterum per aquam et mugitum, alterum per so-
 lem, exhibens. Haec si quis viderit, neque di-
 gnam operi laudem tribuerit, ille non stupidus
 modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius
 mihi

5. ὠρῶν — μυκήματος] Non igitur simplex
 clepsydra hic indicatur, sed operosior et ma-
 gis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo
 genere *Vitruvius* 9, 9. ubi inter multa deli-
 ciarum genera etiam horologiorum ex aqua com-
 parationes memorat, in quibus praeter cae-
 tera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυ-
 κηθμός, bubulae vocis imitatio. *Gesner*.

λον δὲ βασκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν ἔν
 εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην,
 καὶ δημιουργὸν ἡμεψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς
 παράσχοι καὶ λύσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα
 καὶ ἄλλους ἔξων τοὺς κοινωνήσοντάς μοι τῶν
 ἐπαίνων.

mihī videatur. Ego proinde pro viribus et opus,
 et artificem, atque auctorem muneris oratione
 remuneratus sum. Si vero fortuna praebuerit,
 ut etiam lauare quandoque hic possim, multos
 noui et alios in partem laudum mearum venturos.

Somnium

S omnium, seu Gallus	I
Icaromenippus, siue Hypernephelus	70
Bis accusatus, seu Fora	131
De parasito, siue quod ars sit parasitica	198
Anacharsis, seu de Gymnasiis	276
De Luctu	345
Rhetorum praeceptor	366
Philopseudes, seu Incredulus	413
Hippias, siue Balneum	410

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.

